

The World Online

TWO Chapter 401 การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 1

ณ เมืองเลย์ซาน

คดีหาสน์ของลอร์ดแห่งเมืองเลย์ซาน ถูกเปลี่ยนเป็นศาลาว่าการมณฑลเลย์โจว

โอหยางโซวจึงเลือกที่จะพักอยู่ในอาคารเล็กๆที่เงียบสงบ ทางตะวันตกของเมือง ที่ทำ
เช่นนี้ก็เพื่อให้ตัวเขาเองเข้าไปแทรกแซงน้อยที่สุด

เขาไม่ต้องการดึงความสนใจและอำนาจมาจากผู้ว่าราชการมณฑล

ดังนั้น หลังจากที่แต่งตั้งเปาซุหย่าแล้ว โอหยางโซวจึงย้ายออกมาจากศาลาว่าการ
มณฑลทันที

พร้อมกับที่แต่งตั้งเปาฐุหยา เขายังได้จัดการกับโครงสร้างการเมืองของมณฑลเลยโจว โดยแต่งตั้ง 5 ผู้นำรัฐบาล และ 22 ผู้ปกครองเมือง ภายใต้ความช่วยเหลือของฟาน จงหยาน

ธนาคารสี่สมุทรได้จัดตั้งสาขาขึ้นในเมืองเล่ยซาน และในรัฐบาลต่างๆในมณฑลเลยโจว มันช่วยให้เงินทุนจำนวนมหาศาล ไหลเข้ามาสู่มณฑลเลยโจวได้สะดวกขึ้น

ธนาคารเป็นโครงสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 2 อยู่แล้ว ดังนั้น ธนาคารสี่สมุทรจึงไม่จำเป็นต้องสร้างธนาคารใหม่ พวกเขาเพียงแค่เปลี่ยนป้ายและรับเอาพนักงานของธนาคารเดิมมาใช้

ธนบัตรของธนาคารสี่สมุทรได้ถูกเผยแพร่กระจายออกไปทั่วดินแดนแล้ว

การไหลเวียนของธนบัตรเป็นที่พอใจของหอการค้าต่างๆอย่างมาก

ไม่ว่าจะเป็นหอการค้าชู่ย หรือหอการค้าฉวนจี ธุรกิจของพวกเขากระจายไปทั่วทั้งเหลียนโจว, ฉีอ๋องโจว และตอนนี้ก็เลยโจว ด้วยการใช้นโยบาย และการมีธนาคารสี่สมุทร การทำธุรกรรมต่างๆจึงสะดวกมากขึ้น

เมื่อดินแดนซานไห่ต๋ิบโตและแข็งแกร่งขึ้น หอการค้าต่างๆในเมืองหลวงก็เริ่มมา
รวมตัวกันที่ดินแดนซานไห่มากขึ้น

โดยเฉพาะหอการค้าชู่ พวกเขาใช้ดินแดนซานไห่เป็นฐานสำหรับการเกิดใหม่ของ
พวกเขาอย่างสมบูรณ์ เรื่องนี้ทำให้หอการค้าอื่นๆในต้าหลี่อิจฉาเป็นอย่างมาก และ
พวกเขาก็ติดต่อกองการเงิน เพื่อขอสร้างสาขาในดินแดนซานไห่

แน่นอนว่ากองการเงินไม่ปฏิเสธพวกเขา

ตอนนี้ มีหอการค้ามากกว่าสิบแห่งแล้ว ที่เปิดสาขาในดินแดนซานไห่ ธุรกิจและ
อุตสาหกรรมขยายตัวมากขึ้นเรื่อยๆ

เจ้ากองการเงิน ชู่หยิงหยู มีความสามารถอย่างแท้จริง ในเวลาเพียงไม่กี่วัน เธอ
สามารถหาเงินได้มากถึง **150,000** เหรียญทอง จากหอการค้าต่างๆ ซึ่งมัน
มากกว่าที่พวกเขาต้องการในตอนแรกเสียอีก

หอการค้าชู่เองก็ตัดสินใจปล่อยเงินกู้ให้พวกเขาถึง **50,000** เหรียญทอง

โอหยางโซวยินได้รับเงินเหล่านี้ทั้งหมด ทุกคนสามารถคาดเดาได้ว่า ในอนาคต มณฑล
เจ้าฉิงและมณฑลหวู่โจว จะต้องใช้เงินจำนวนมากสำหรับการฟื้นฟู

การพึ่งพาเพียงเงินทุนจากมณฑลเหลียนโจว นั้นไม่เพียงพอ

เมื่อปัญหาทางการเงินซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดได้รับการแก้ไขแล้ว ผู้ว่าราชการมณฑล
คนใหม่ เปาซู่หย่า ก็เริ่มดำเนินงานของเขา เมื่อเทียบกับเมืองหยานลั่ว มณฑลเหลียนโจว
เหมาะสมกับเขามากกว่า

.....

ณ อาคารทางตะวันตกของเมือง

แม้ว่ามันจะไม่ได้มีขนาดใหญ่ แต่มันก็ยอดเยี่ยม ด้วยมีทหารองครักษ์คอยเฝ้าระวังอยู่
ด้านนอก มันปลอดภัยอย่างแน่นอน โอหยางโซวมักจะใช้เวลาอยู่ในอาคารและคอย
ต้อนรับเหล่าข้าราชการจากมณฑลเหลียนโจว

เสียงอีกที่กวนวายเป็นแต่ละวัน ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆต่อการบ่มเพาะของโอหยางโซว
เลย

ภายในห้องของเขา โอหยางโซวนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง และหลับตาขณะที่ยบ่มเพาะ
กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองหมุนวนอย่างช้าๆตามเส้นลมปราณของเขา

เนื่องจากขั้นการบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของไอ
หยางโชวสูงขึ้น มันจึงทำให้เส้นลมปราณของเขาแข็งแกร่งขึ้น และเปิดมากขึ้น จนถึง
ตอนนี้ มันเปิดเกือบครบทั้ง **12** ช่องลมปราณแล้ว

ต่อจากช่องลมปราณฉีจิงทั้ง **8** ช่องลมปราณเหรินก็เปิดออก ถ้าเขาสามารถเปิดช่อง
ลมปราณตุ้ได้ เขาก็จะทะลวงสู่ขั้นที่ **8**

ทุกครั้งที่เขาทะลวงขั้นการบ่มเพาะ การหมุนวนกำลังภายในผ่านเส้นลมปราณก็จะ
กลายเป็นซับซ้อนขึ้น และการหมุนวนก็จะใช้เวลามากขึ้นด้วย

ถ้าใครเห็นเขา พวกเขาจะคิดว่า เขาใกล้จะทะลวงผ่านเต็มที่แล้ว

ไอหยางโชวผลักดันกำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง ให้หมุนวนเร็วขึ้นและเร็วขึ้นเรื่อยๆ
แม้ว่าจะมีเสียงบางอย่างเกิดขึ้นที่เส้นลมปราณของเขาก็ตาม

ในขั้นสุดท้าย กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองของเขาก็พุ่งเข้าไปที่ช่องลมปราณตุ้

ความเจ็บปวดได้แพร่กระจายไปทั่วเส้นลมปราณของเขา

เนื่องจากเขาเจ็บปวดอย่างมาก มันจึงทำให้มีเหงื่อเม็ดโต ปรากฏอยู่เต็มหน้าผากของ
เขา ในขณะที่เดียวกัน ใอน้ำก็ระเหยอยู่เหนือศีรษะของเขา

โอหยางโชวกัดฟัน เขาไม่สามารถยอมแพ้ได้ ไม่อย่างนั้น ความพยายามทั้งหมดของ
เขาจะสูญเปล่า และต้องกลับไปเริ่มต้นใหม่

“ทะลวงเพื่อฆ่าซะ!”

ฮ็อง!

กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองถูกปลดปล่อยจนถึงขีดสุด ในที่สุด มันก็ทะลวงไปที่
กำแพงของช่องลมปราณ มันดูราวกับม้าป่าที่ถูกปล่อยออกไปสู่เขตทุรกันดาร มันพุ่ง
ไปช่องลมปราณด้วยพลังสูงสุด

โอหยางโชวควบคุมกำลังภายในแรกกำเนิดอย่างระมัดระวัง หลังจากที่เขาทะลวงช่อง
ลมปราณได้แล้ว เขาก็ค่อยๆดึงมันกลับไปยังต้นเถียนของเขา

“ฟุ!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการประสบความสำเร็จ ในการเปิดช่องลมปราณเหรินและช่องลมปราณตู, โครงสร้างร่างกาย+5, ความเข้าใจ+4, โชคดี+1, เสน่ห์+2 และสถานะอื่นๆ+5!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการประสบความสำเร็จ ในการทะลวงสู่ขั้นที่ 8 ของเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง โครงสร้างร่างกาย+2, ความเข้าใจ+1 และสถานะอื่นๆ+1
ขีดจำกัดของกำลังภายในแรกกำเนิดขั้นต่อไปคือ 2,000 จุด!”

ช่องลมปราณเหรินและช่องลมปราณตู ทั้ง 2 เป็นช่องลมปราณหลักของร่างกายมนุษย์ ถ้าทั้ง 2 เปิด ช่องลมปราณอื่นๆก็จะเปิด มันจะช่วยปรับปรุงศักยภาพของร่างกาย, ความแข็งแกร่งของกระดูกและกล้ามเนื้อของพวกเขา และยังปรับปรุงการหมุนวนกำลังภายในอีกด้วย

ถ้าช่องลมปราณทั้ง 2 ไม่เปิดออก กำลังภายในแรกกำเนิดก็จะสะสมอยู่เพียงในต้นเถียน ถ้าพวกเขาไม่ฝึกฝนอย่างหนัก มันจะค่อยๆกระจายกระจายและจางหายไป ซ้ำๆ อย่างไรก็ตาม ถ้าช่องลมปราณเหรินและช่องลมปราณตูเปิดออก กำลังภายในแรกกำเนิดก็จะหมุนวนทั่วร่างได้เต็มวงรอบ มันจะไม่กระจาย และมันยังช่วยให้ร่างกายแข็งแกร่งขึ้นด้วย

การเปิดเส้นลมปราณเหรินและเส้นลมปราณตุ เป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับโอหยางโชวมาก ร่างกายของเขาได้รับการปรับปรุงใหม่อีกครั้ง เขารู้สึกเหมือนได้เปิดใหม่อย่างแท้จริง มันทำให้เขามีพลังต่อสู้เพิ่มขึ้นเป็นวั 3 ตัวแล้ว

ในช่วงเวลาที่เขากำลังทะลวงผ่าน ร่างที่แท้จริงของเขาในเครื่องเล่นเกมส์ก็เริ่มแปรสภาพ

ถ้ามีใครมองดูเขา พวกเขาจะเห็นแสงสีทองเปล่งออกมาจากผิวของเขา มันดูลึกลับและสูงส่งมาก ภายใต้การควบคุมของ AI สารอาหารจำนวนมากถูกฉีดเข้าไปในร่างกายของโอหยางโชว

ในเวลาเดียวกัน ร่างกายของเขาก็ขับของเหลวสีดำออกมาจำนวนมาก มันกลายเป็นของเหลวสกปรกที่ติดอยู่ที่ร่างของเขา แต่ด้วยฟังก์ชันทำความสะอาดของเครื่องเล่นเกมส์ มันได้ชำระร่างกายของเขา จนกลับมาสะอาดบริสุทธิ์อีกครั้ง

หลังจากที่ร่างการของโอหยางโชวถูกทำความสะอาดแล้ว มันก็ปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้น กร้ามเนื้อของเขาดูสดใสเหมือนน้ำแข็ง กระดูกของเขาดูเงางามเหมือนหยก ภายใต้ผิวหนังของเขา ปรากฏเป็นกำลังภายในแรกกำเนิดสีทองที่กำลังหมุนวนอย่างช้าๆ

ในขณะนั้น กองเรืออพยพขนาดใหญ่ กำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างช้าๆ ภายใต้
อวกาศอันมืดมิด

ที่ช่วงกลางของกองเรือ เป็นยานอวกาศขนาดใหญ่ ที่มียานคุ้มกันหลายลำคอยคุ้มกัน
อย่างใกล้ชิด มันเป็นเรื่องของกองเรือทั้งหมด มันเป็นที่สังเกตและหัวใจของกองเรือ

และที่สำคัญที่สุด สถานข้อมูลหลักของโกอาอยู่ที่เรือธงลำนี้

กล่าวให้ถูกต้องก็คือ เรือธงทั้งหมดถูกแปรสภาพให้เป็นฐานข้อมูลหลักของโกอา

ในยานคุ้มกันนับร้อยเหล่านี้ มีทหาร **80%** ของลำพันธ์ประจำการอยู่ ทหารเหล่านี้
ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เกมส์ ภารกิจเดียวของพวกเขาก็คือ ทำทุกอย่างให้กองเรือ
ปลอดภัย

ทหารที่สามารถเข้าสู่เกมส์ได้ คือ คนที่ออกจากกองทัพไปก่อนหน้านี้

ในเรือธง มีผู้ที่มีระดับสิทธิ์ **A** และ **S** อยู่ นอกจากพวกเขาแล้ว ยังมีทีมแกนหลักอยู่
ด้วย

ภารกิจของทีมนี้ก็คือ คอยตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่า กองเรือจะดำเนินไปอย่างราบรื่น
พวกเขายังคอยติดต่อกับทีมสำรวจบนดาวเคราะห์ไฮป เพื่อวางแผนสำหรับอนาคต

คนเหล่านี้ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่เกมส์เช่นกัน

แม้ว่าพวกเขาจะได้เข้าสู่เกมส์ พวกเขาก็ไม่สามารถจะทำอะไรที่ส่งผลกระทบต่อการ
ดำเนินไปของเกมส์ได้

ขณะที่ร่างกายของโอหยางโซวกำลังแปรสภาพ ไกอาก็แจ้งเตือน

ติ่ง

“ยานอวกาศหมายเลข ZGMD105, เครื่องเล่นหมายเลข ZG10050078 ได้
ผ่านเงื่อนไขเกมส์หมายเลข 51 เลื่อนระดับสิทธิ์เป็นระดับ D โปรดยืนยัน!”

“ยืนยัน!”

เสียงที่ยืนยันฟังดูคล้ายกับเสียงเด็กสาวที่มีเสียงต่ำ แต่มันกลับไพเราะอย่างมาก

“ยืนยัน ตามข้อบังคับของสหพันธ์หมายเลข 51-002, เครื่องเล่นหมายเลข ZG10050078 จะได้รับสารอาหารคุณภาพสูง, ระดับ AI ของเครื่องเล่นเกมส์ จะได้รับการอัปเดต, ระดับสิทธิ์จะเพิ่มสูงขึ้น”

๗
ติง

“เชื่อมต่อกับสารอาหารคุณภาพสูง!”

๗
ติง

“AI ของเครื่องเล่นเกมส์ ZG10050078 ได้รับการอัปเดต!”

๗
ติง

“ระดับสิทธิ์ของพลเมืองหมายเลข ZG 350825216810058271 เพิ่มขึ้น เป็นระดับ D!”

หลังจากแจ้งเตือน ไกอาก็กลับมาเป็นปกติ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ โอหยางโซยังคงไม่รู้เกี่ยวกับมัน

เขารู้เพียงว่า หลังจากที่เขาทะลวงชั้นที่ **8** เขาสามารถเพิ่มกำลังภายในแรกกำเนิดได้
วันละ **5** จุด ด้วยความเร็วนี้ เขาจะใช้เวลาอีก **300** วัน ในการทะลวงสู่ชั้นถัดไป

เส้นทางยังอีกยาวไกลและยากลำบาก

.....

โกอา ปีที่ **2** เดือนที่ **7** วันที่ **5**

หลังจากผ่านไป **10** วัน ของการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ กองพลทหารที่ถูก
จัดตั้งขึ้นใหม่ทั้ง **3** เตรียมพร้อมแล้ว ทหารที่ไม่ถูกคัดเลือก จะถูกส่งไปยังรัฐบาล
ต่างๆ

ที่ยังช้าอยู่เป็นเพราะพวกเขาต้องฝึกฝนกองกำลังเหล่านี้ด้วย

จากแผนของกรมกิจการทหาร กองพลทหารที่ **1** แห่งกองทัพยศัศ และกองพลทหาร
ที่ **4** แห่งกองทัพยศัศ ที่เกิดจะจัดตั้งขึ้นใหม่ จะขึ้นเรือที่เมืองไห่อัน กลับไปยัง
เมืองหย่าซาน

หลังจากที่ภาคใต้ส่งบลง และชนเผ่าหลีเข้าร่วมกับพวกเขาแล้ว โหหยางโซวก็สั่งให้
ขุนปิน โจมตีภาคกลางและภาคเหนือ ทันทีที่กองพลทหารที่ 3 จัดตั้งขึ้นเสร็จ

เขาต้องใช้เวลาในการยึดครองเกาะฉืออ่องโจวทั้งหมดให้ได้ภายใน 2 เดือน

กองพลทหารองครักษ์จะตามโหหยางโซวกลับเมืองซานไห่

ส่วนกองพลทหารที่ 2 และ 4 แห่งกองทัพมังกร และกองพลทหารอิสระ พวกเขายังคง
จะอยู่ที่มณฑลเล่ย์โจว

ขั้นต่อไปก็คือการใช้กองพลทหารทั้ง 3 นี้ เดินทัพไปทางเหนือ เพื่อโจมตีพื้นที่เจ้าฉิง

แน่นอนว่า กองพลทหารป้องกันเมืองเทียนชวง ก็จะช่วยพวกเขาในสงครามครั้งนี้ด้วย
เช่นกัน

โหหยางโซวยังคงให้ผู้ไปฉีเป็นผู้บัญชาการสงครามเจ้าฉิงเช่นเดิม

เมื่อเทียบกับมณฑลเล่ย์โจวแล้ว สถานการณ์ในพื้นที่เจ้าฉิงดีกว่ามาก

ประการแรก พวกเขาสารทใช้มณฑลเล่ยใจเป็นฐานการขนส่งเสบียงและทรัพยากร
ของพวกเขาได้

ประการที่สอง พวกเขามีเมืองเทียนชวงคอยช่วยเหลือ

นอกจากนี้ ขั้วญำล้งใจของพวกเขาที่สูงขึ้นมาก หลังจากที่พวกเขายึดเล่ยใจ
ทั้งหมดได้ มันจึงขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น ว่าเมื่อไหร่พวกเขาจะยึดเจ้าฉิงทั้งหมดได้
ปัญหาเดียวกันคือ อนาคตของเจ้าฉิง

ซ่งเหวินเป็นคนฉลาด เขารับเขียนจดหมายถึงโหยางโชวทันที โดยเขากล่าวว่า
หลังจากที่ยึดพื้นที่เจ้าฉิงได้แล้ว เมืองเทียนชวงยินดีจะทำตามเมืองมู่หลาน โดยการ
รวมเข้ากับระบบของดินแดนซ่านไห่

โหยางโชวยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่พวกเขายอมรับข้อเสนอนี้ด้วยตัวเอง

.....
.....

TWO Chapter 402 ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

หลังจากที่ตรวจสอบกองพลทหารใหม่ทั้ง 3 แล้ว โหหยางไชวก็ตัดสินใจ
เดินทางกลับ

เมื่อถึงจุดนี้ การทหารและการปกครองทั้งหมดของมณฑลเลยโจว
สามารถดำเนินไปได้ตามปกติ โดยที่โหหยางไชวไม่ต้องคอยตรวจสอบ
ทุกๆขั้นตอนอีกต่อไป

วันรุ่งขึ้น โหหยางไชวออกจากเมืองเลยซาน โดยนั่งเรือรบจากท่าเรือ
เฮียถู่ กลับไปยังเมืองซานไห่

ท่าเรือเฮียถู่ ก็คือสถานที่ที่กองพลทหารองครักษ์ใช้ขึ้นฝั่งครั้งแรก เมื่อ
เทียบกับเดือนก่อน สถานที่แห่งนี้กลายเป็นสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ และ
เต็มไปด้วยความยุ่งวุ่นวายอย่างมาก

ในอนาคต มันจะกลายเป็นท่าเรือขนาดใหญ่ ที่เชื่อมต่อโดยตรงกับ
ท่าเรือเปย์ไห่ เส้นทางการค้าระหว่างทั้ง 2 จะเป็นทางเดินเรือที่สำคัญ

คฤหาสน์ของลอร์ดจะควบคุมมันโดยตรง

ถึงแม้มณฑลเล่ย์โจวจะถูกโดดเดี่ยว แต่เส้นทางเดินเรือนี้จะช่วยให้มัน
เปิดกว้างขึ้น แม้แต่เรือขนส่งธรรมดาที่ใช้เวลาเดินทางเพียง 4 วัน
เท่านั้น

ท่าเรือหยานลั่วจะเชื่อมต่อกับพื้นที่เจียวโจวของหลิงหนาน รวมถึงเมือง
หลวงอย่างฉวนโจว

หลังจากมณฑลเล่ย์โจวถูกจัดตั้งขึ้น การค้าทางทะเลของดินแดนซาน
ไห่ก็พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากภูมิประเทศของมณฑลเล่ย์โจว
การค้าทางทะเลจึงเป็นช่องทางการค้าที่สำคัญที่สุดของพวกเขา

.....

....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 9

โอหยางโซวกลับมาถึงเมืองซานไห่

กองพลทหารองครักษ์และเจ้ากรมทั้ง 4 กลับมาพร้อมกับเขา เนื่องจาก
แต่งตั้งข้าราชการที่สำคัญในโครงสร้างการปกครองทั้งหมดแล้ว มณฑล
เลยโจวจึงไม่จำเป็นต้องให้เจ้ากรมทั้ง 4 คอยดูแลอีก หลังจาก 1 เดือนที่
พวกเขาไม่อยู่ เรื่องต่างๆมากมายที่รอให้พวกเขาจัดการในคดีหาสน์
ของลอร์ด ทำให้พวกเขาปวดหัว

หลังจากกลับมาแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มปฏิรูปดินแดนครั้งใหญ่

โดยเขาได้จัดเตรียมการเปลี่ยนแปลงชุดบุคลากรครั้งใหญ่

หลังจากจัดตั้งมณฑลเลยโจวแล้ว มันมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณา
ถึงมณฑลอื่น่อองโจว และมณฑลเจ้าฉิงในอนาคต โอหยางโซวรู้สึกว่
มันถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะอัฟเกรดคดีหาสน์ของลอร์ด

ก่อนอื่น เขาจะสร้างศาลว่าการมณฑลเหลียนโจวอย่างเป็นทางการ
โดยมันจะแยกจากคฤหาสน์ของลอร์ด ตามที่คาดไว้ เขาแต่งตั้งให้เว่ย
แหวนเป็นผู้ว่าราชการมณฑลเหลียนโจว

โดยเขาเลือกเมืองเฉินจวน เป็นเขตปกครองของมณฑลเหลียนโจว
ปัจจุบัน เมืองแห่งนี้ยังคงก่อสร้างอยู่

นอกจากนี้ เขายังถือโอกาสนี้ แยกเมืองซานไห่ออกจากมณฑล
เหลียนโจวอย่างเป็นทางการ มันจะเป็นพื้นที่ที่เดินการโดยอิสระ และจะ
เป็นเมืองหลวงในอนาคต

มีเหตุผล 2 ประการ ที่โอหยางโชวเลือกเมืองเฉินจวนเป็นเขตปกครอง
มณฑล

ประการแรก เมืองเฉินจวนตั้งอยู่ตรงกลางของมณฑลเหลียนโจว

ประการที่สอง ตำแหน่งของเขตปกครองจะช่วยส่งเสริมการเติบโตของ
เมืองเชินเจิ้น

เมื่อโอหยางโซวได้แต่งตั้งเว่ยเหว่นเป็นผู้ว่าราชการมณฑลแล้ว เขาก็
ต้องออกจากเมืองซานไห่ เรื่องนี้ช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับข่าวลือของเขา
กับไปฉี ซึ่งมันจะกลายเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการพัฒนามณฑลเหลียนโจว
ต่อไป

หลังจากมณฑลเหลียนโจวถูกจัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว กองพล
ทหารรักษาการณ์ ที่จะทำหน้าที่ปกป้องมณฑลจะถูกจัดตั้งขึ้น ส่วนกอง
พลทหารป้องกันเมือง พวกเขาจะปกป้องเพียงเมืองซานไห่เท่านั้น

การจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์ ยังจะช่วยแบ่งเบาภาระของกองทัพ
มังกรลงด้วย โดยกองพลทหารที่ 1 ที่คอยปกป้องมณฑล จะสามารถ
ย้ายฐานไปอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลานได้อย่างเป็นทางการ

สำหรับสมาชิกของกองพลทหารรักษาการณ์ โอหยางโซวพุ่งเป้าไปที่
เชลยจากมณฑลเจ้าฉิง

ดังนั้น เขาจะสามารถจัดตั้งกองพลทหารรักษาการณ์ของมณฑลเหลียน
โจวได้ก็ต่อเมื่อ หลังจากที่ยึดครองเจ้าฉิงทั้งหมดได้แล้ว โอิหยางไชว
จะเลือกฮุยเปียวสำหรับตำแหน่งนายพลของกองพลนี้

ฮุยเปียวเป็นผู้การของกรมทหารที่ 4 แห่งกองพลทหารที่ 3 คล้ายกับเจ้า
หยาน เขาเป็นนายทหารที่แข็งแกร่งและมีประสบการณ์ ซึ่งดินแดนซาน
ไห่พัฒนาขึ้นมา

แม้ว่ากลุ่มนายทหารดั้งเดิมเหล่านี้ จะไม่สามารถกลายมาเป็นนายพล
ของกองพลทหารต่อสู้ในเขตทงกัันดาร์ได้ พวกเขาก็คงเพียงพอที่จะ
จัดการกับกองพลทหารรักษาการณ์ได้ นี่เป็นความช่วยเหลือครั้ง
สุดท้ายของโอหยางไชว สำหรับเหล่านายทหารที่เคยอยู่กับเขาตั้งแต่
เริ่มต้น

หลังจากที่เมืองซานไห่แยกออกมาเป็นอิสระ เขาก็จำเป็นจะต้องแต่งตั้ง
ผู้ปกครองเมืองซานไห่

สำหรับตำแหน่งนี้ คนแรกที่โอบฮยางโซวเลือกก็คือ ผู้นำรัฐบาลดาบหัก
คนใหม่ จางเหวินจิ้ง

จางเหวินจิ้งมีความสามารถในการปกครอง นอกจากนี้ เขายังเป็นคนที่
มีความคิดนอกกรอบ และยอมรับสิ่งใหม่ๆ

ผู้ปกครองเมืองกุ่ซ่าน เล่ย์ฟ่าน จะย้ายไปเป็นผู้นำรัฐบาลดาบหัก

เล่ย์ฟ่านเป็นข้าราชการที่โอบฮยางโซวจับตามองอยู่เสมอ ในระหว่าง
สงครามเหลียนโจว เขาได้แสดงความสามารถของเขาออกมาให้เห็น
อย่างเด่นชัดแล้ว โอบฮยางโซวจึงถือโอกาสนี้ เลื่อนตำแหน่งให้กับเขา

ในขณะเดียวกัน โอบฮยางโซวก็แต่งตั้งเทียนเหวินจิ้ง เป็นผู้ว่าราชการ
มณฑลฉีอ๋องโจวอย่างเป็นทางการ

เมื่อถึงจุดนี้ คฤหาสน์ของลอร์ดก็ได้ปกครอง 3 มณฑล อย่างเป็นทางการ

ในอนาคต มณฑลอื่นก็จะเข้าสู่ระบบการปกครองเช่นนี้ของคฤหาสน์
ของลอร์ด สำหรับว่าเขาต้องการจะสร้างโครงสร้างที่ใหญ่กว่ามณฑล
หรือไม่นั้น จะต้องรอดูต่อไปอีกหลายปี

ปัญหาก็คือ สถานะการปกครองของคฤหาสน์ของลอร์ดนั้น อยู่
นอกเหนือการปกครองของดินแดน

จากการตั้งค่าของเกมส์ ดินแดนของโอหยางโชวถูกจำกัดพื้นที่ไว้เพียง
50,000 ตารางกิโลเมตร อย่างไรก็ตาม พื้นที่ปกครองจริงของเขาใหญ่
กว่าที่กำหนดไว้ราว 15-16 เท่า

ในชีวิตที่แล้วของเขา ตี๋เงินและคนอื่นๆก็ประสบปัญหานี้เช่นกัน

ทางออกเดียวก็คือ การขอตำแหน่งผู้ว่าราชการ, ผู้ว่าราชการมณฑล
หรือขุนพลผู้ว่าราชการ จากราชสำนัก เพียงเท่านี้ก็จะมีอำนาจเหนือ
ดินแดนต่างๆที่พวกเขายึดครองได้แล้ว

อย่างไม่ต้องสงสัย โหหยางโชวต้องการตำแหน่งนั้นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งที่สำคัญเช่นนี้ไม่ได้ได้มาฟรีๆ

หนึ่งในข้อกำหนดก็คือ จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมรายไปให้กับราชสำนัก
ไม่เพียงแค่นั้น หากชื่อเสียงไม่มากพอ ราชสำนักก็จะไม่ยอมรับอีกด้วย

ราชสำนักที่โหหยางโชวเลือกก็คือต้าหลี่

เพราะจากราชสำนักทั้งหมด ราชสำนักต้าหลี่เป็นผู้มอบตำแหน่งลอร์ด
แห่งเหหลียนโจวให้กับเขา

เมื่อเขาได้ตัดสินใจแล้ว โหหยางโชวก็เตรียมจะส่งทูตไปที่ต้าหลี่ เพื่อขอ
เข้าพบจักรพรรดิ

จากความตั้งใจของโอหยางโซว เขาต้องการตำแหน่งขุนพลผู้ว่าราชการ
แห่งหนานเจียง ในทางกลับกัน เขาจะต้องสร้างรัฐบาลหนานเจียง
ขึ้นมา เพื่อปกครองหนานเจียงด้วย

ทุกคนคงจะรู้ว่า ความกระหายของเขานั้นใหญ่โตมากเพียงใด

ตำแหน่งผู้ว่าราชการหมายถึง การปกครอง ขณะที่ตำแหน่งขุนพล
หมายถึง ผู้นำกองทัพ ดังนั้น ขุนพลผู้ว่าราชการ จึงหมายถึง ผู้ปกครอง
โดยรวมทั้งหมด และเป็นตำแหน่งของข้าราชการที่ใหญ่ที่สุดในพื้นที่
นั้นๆ

และหนานเจียงก็ครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่อย่างมาก

โอหยางโซวต้องการเปลี่ยนทุกอย่างในก้าวเดียว ก่อนที่จะก่อตั้ง
ประเทศขึ้น เขาจะใช้ฐานะของขุนพลผู้ว่าราชการหนานเจียง กับการ
เปลี่ยนแปลงที่จำเป็นอย่างต่อเนื่อง

ในชีวิตที่แล้วของเขา ตีเงินได้ขอตำแหน่งผู้ว่าราชการ เช่น ผู้ว่าราชการ
ฮัวจี พวกเขาสร้างรัฐบาลปกครองมณฑลขึ้นมา แล้วค่อยๆขอตำแหน่ง
เลื่อนขึ้นไปซ้ำๆ

ไม่มีใครทำอย่างโอหยาางโงว ที่พยายามจะปีนขึ้นสูงโดยตรง

จากความเป็นไปได้ ราชสำนักต้าหลี่คงจะไม่มีอำนาจพอจะตัดสินใจ
ทั้งหมด โอหยาางโงวคงจะต้องขอราชสำนักฉวนโจวด้วย ไกอ่าถึงจะ
ยอมอนุมัติคำขอของเขา

มันจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

โชคดีที่ดินแดนซานไห่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับราชสำนักฉวนโจว
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากความช่วยเหลือของเทพธิดาหมาไฉ่ว มันทำให้
ความสัมพันธ์ของพวกเขาเติบโตขึ้นและใกล้ชิดกันมากขึ้นเรื่อยๆ

ต่อไป เขาจะต้องตัดสินใจว่าจะส่งใครไปเป็นทูต

แตกต่างตากสงครามในยุคเลียดก๊ก สงครามดินแดนของลอร์ด มักจะ
จบลงด้วยการทำลายล้างซึ่งกันและกัน

ดังนั้น การใช้ทูตและผู้ส่งสารจึงไม่ได้มีความสำคัญเท่ากับใน
ประวัติศาสตร์ เนื่องจากดินแดนซานไห่ไม่มีกรรมการทูต พวกเขาจึงไม่
สามารถจัดหานักการทูตมืออาชีพได้

เมื่อเขาคิดถึงเรื่องนี้ โอหยางโชวกี้รู้สึกปวดหัว เขาจึงไปขอความเห็น
จากเจ้ากรมทั้ง 4

“พวกท่านคิดว่าใคร เหมาะจะเป็นทูตมากที่สุด?”

ทั้ง 4 มองหน้ากันและกัน พวกเขาไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

เจ้ากรมการเงิน ชู่ยหยิงหยู ไม่สามารถจะเป็นทูตได้ ในฐานะที่เธอเป็น
ผู้หญิง สถานะของเธอจึงไม่เหมาะสมนัก ในดินแดน เธอได้รับการ

ปกป้องจากโอหยางไซว จึงไม่มีใครกล้ากล่าวอะไรมาก อย่างไรก็ตาม
ถ้าไปที่ราชสำนัก จักรพรรดิคงไม่ต้องการจะพบเธอ

เจ้ากรมการบริหาร ฟ่านจงหยาน? มันไม่ใช่งานที่เหมาะสมกับเขาเลย

ฟ่านจงหยานเป็นคนตรงไปตรงมาและยุติธรรม ถ้าโอหยางไซวต้องการ
การแสดงศักดิ์ศรีและความแข็งแกร่งของดินแดน ฟ่านจงหยานจะเป็น
ตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด อย่างไรก็ตาม การเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่อง
ส่วนตัว และเป็นการขอตำแหน่งอย่างเป็นทางการ จึงเป็นธรรมดาที่
ฟ่านจงหยานจะไม่เหมาะสม

คนที่เหลือก็คือ ตู๋หฺวู่ฮุยและเว่ยหยาง

โอหยางไซวไม่มีตัวเลือกมากนัก เขาจึงตัดสินใจส่งทั้งตู๋หฺวู่ฮุยและชู่
หยิงหยูไปยังต้าหลี่

ตุ๋นหุ้ยจะรับบทเป็นทูต หน้าทีหลักของเขาก็คือการเข้าพบกับ
จักรพรรดิและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี หุ้ยหิงหุยจะเป็นผู้ช่วยของเขา
เธอจะใช้พลังอำนาจของตระกูลหุ้ย สำหรับการเตรียมการเข้าพบ

ในขณะเดียวกัน เว่ยหยางและจิงเจี้ยนจะไปเยือนฉวนโจว

โอหยางไชวี่รู้ว่า จิงเจี้ยนเคยเป็นทูตของแคว้นฉิน ดังนั้น เขาคงจะมี
ประสบการณ์ไม่น้อย

หลังจากเลือกทูตแล้ว โอหยางไชวี่ก็ต้องจัดเตรียมของเขา

นอกเหนือจากของขวัญแรกพบแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ค่าธรรมเนียม
รายปี

เพื่อดำรงตำแหน่งนี้ โอหยางไชวี่ตัดสินใจที่จะทุ่มเต็มที่

เขาตัดสินใจว่า ดินแดนซานไห่จะมอบเงิน 20,000 เหรียญทอง, ผ้าไหม
หลากสี 10,000 ม้วน, ชาขาว 50 กิโลกรัม, สร้อยมุก 100 เส้น และ
เหล้าสามดอกไม้ 2,000 ไห สำหรับราชสำนักต้าหลี่และฉวนโจวในแต่
ละปี

มูลค่ารวมของสินค้าเหล่านี้มากกว่า 100,000 เหรียญทอง

โอหยางโซ่วรู้ดีว่า ต้องเป็นผลิตภัณฑ์พิเศษของดินแดนเท่านั้น ที่จะทำ
ให้จักพรรดิพอใจได้ สินค้าทั่วไป คงจะเป็นขยะในสายตาของเขา

คงมีเพียงโอหยางโซ่วเท่านั้น ที่สามารถให้ได้มากขนาดนี้

ขณะที่เขากลับออกไป เจ้ากรมทั้ง 4 ก็หายใจเข้าลึกๆ

โชคดีที่ทั้ง 4 มองการไกล เมื่อโอหยางโซ่วอธิบายการสร้างรัฐบาลของ
ขุนพลผู้ว่าราชการหนานเจียงแล้ว พวกเขาก็เข้าใจทันทีว่า มันมี
ความหมายต่อดินแดนมากเพียงใด

ทุกคนรู้ว่า หากพวกเขาทำสำเร็จ มันจะส่วนสำคัญสำหรับการพัฒนา
ดินแดนซานไห่

เมื่อเทียบกับการยึดครองมณฑลเฉยใจแล้ว มันมีความสำคัญในระดับ
เดียวกัน

ตู๋หู่ฮู่ยและเว่ยหยางก้าวออกมาและโค้งคำนับ ก่อนจะกล่าวออกมา
อย่างเคร่งขรึมว่า “ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล พวกเราจะไม่ทำให้ท่าน
ผิดหวัง!”

ในความเป็นจริง ด้วยค่าธรรมเนียมรายปีมูลค่ามหาศาลนั้น พวกเขา
เชื่อว่า มันมีโอกาสประสบความสำเร็จสูงมาก

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมุ่งมั่นใจมาก

โอหยางโซวพยักหน้า และไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

วันรุ่งขึ้น ทีมการทูตก็ออกเดินทางไปพร้อมกับของขวัญ

.....

.....

TWO Chapter 403 การแก้ไขเกมส์อย่างเร่งด่วน

ในขณะที่เดียวกับที่โอหยางโซวกำลังพยายามเพื่อตำแหน่งของเขา
สงครามในภาคตะวันออกเฉียงใต้ก็เข้าสู่ช่วงเวลาสำคัญ

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 2

จานหลางกับลอร์ดอีก 20 คน ในเซียนเย่ ได้จัดตั้งกองทัพพันธมิตรที่มี
กำลังพลรวมถึง 120,000 นาย ขึ้นมา พวกเขาเข้าไปยังพื้นที่หวน
หนาน เพื่อโจมตีเมืองเฟิงหยางโดยตรง

ขุนพลวัยกลางคนผู้ลี้ภัยของเมืองโลहितสีชาดปรากฏตัวขึ้น และเขาทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ภายใต้การนำของเขา กองทัพพันธมิตรได้ปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลันที่นอกเมืองเฟิงหยาง ในเช้าของวันที่ 8

กองทัพกบฏหวงเฉาไม่สามารถตรวจพบพวกเขาได้โดยสมบูรณ์

แต่หลังจากเรียนรู้บทเรียนที่เกิดกับกบฏหวงจินแล้ว พวกเขาจึงไม่ได้กระจายกำลังออกไปทั้ง 4 ทิศ จากจำนวนกำลังพลทั้งสิ้น 110,000 นาย มีเพียงกองกำลัง 60,000 นาย ที่แยกออกไปทางใต้ ส่วนที่เหลืออีก 50,000 นาย ยังอยู่ที่เมืองเฟิงหยาง

เมื่อเปรียบเทียบกับหิงสีวฉวนและจางเจี๋ยว, หวงเฉาและเงินเซิงอ่อนน้อยกว่าในด้านการดึงดูดผู้คน

ความแตกต่างด้านกำลังพลของพวกเขาจึงเห็นได้อย่างชัดเจน

กองทัพกบฏหวงจินที่เพิ่งจะถูกทำลายไป มีกำลังมากถึง 150,000 นาย , หลังจากที่ถูกกองทัพกบฏไต้หวันเขายึดเจี้ยนอานและก๊วยหลินได้แล้ว กำลังพลรวมของพวกเขาเพิ่มเป็น 180,000 นาย, กองทัพกบฏเงินเซิ่งหวู่กวง มีกำลังพลรวม 120,000 นาย, กองทัพกบฏหวงเฉาน่าเศร้าที่สุด พวกเขามีกำลังพลรวมเพียง 110,000 นายเท่านั้น

ถึงอย่างนั้น มันก็ยังคงเป็นเรื่องยากและมีความเสี่ยงอย่างมาก สำหรับ กองทัพพันธมิตรเซียนเย่ ที่พยายามจะโจมตีเมืองที่มีกำลังพลคอย ป้องกันถึง 50,000 นาย

ไม่มีใครเลยที่คิดว่า พวกเขาจะสามารถยึดเมืองเฟิงหยางได้อย่างราบรื่น

ทุกคนต้องรู้ว่า หวงเฉานั้นบ้าคลั่งมาก ในประวัติศาสตร์ ภายใต้สถานการณ์ที่ขาดแคลนเสบียงอาหาร หวงเฉาได้เริ่มใช้แผนการกินกันเอง

เรื่องดังกล่าวแทบจะไม่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์เลย

ในวันแรกของสงคราม เป็นไปตามที่คาดไว้ กองทัพพันธมิตรได้เปิดฉากโจมตีอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง แต่พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถยึดเมืองได้

เมืองเฟิงหยางยังคงตั้งตระหง่านและมั่นคง

มันเป็นเช่นเดียวกับที่ทุกคนคาดไว้ กองทัพพันธมิตรยังคงสงบ ตอนนี้นั้นเป็นโอกาสของพวกเขาแล้ว

ผู้ที่จะทำลายสมดุลของสงครามครั้งนี้ก็คือ กองกำลังโลหิตสีขาว ในที่สุด พวกเขาก็เริ่มเคลื่อนไหว

การทดสอบใน 3 วันแรก ทำให้ขุนพลวัยกลางคน มองเห็นกระบวนการป้องกันและกลไกต่างๆของเมืองเฟิงหยางอย่างทะลุปรุโปร่ง มันทำให้เขาสามารถมองหาจุดอ่อนได้ในที่สุด

กองกำลังโลหิตสีขาว โจมตีที่จุดอ่อนนั้นอย่างแม่นยำ

กองกำลังขนาดใหญ่พุ่งฝ่าฝนลูกศรไปอย่างกล้าหาญ พวกเขามุ่งหน้า
ไปที่กำแพงเมืองอย่างเป็นระบบ การปิดล้อม 3 วันแรก ไม่ได้ไร้
ประโยชน์โดยสิ้นเชิง เพราะคูน้ำป้องกันเมืองทั้งหมดถูกถมจนเต็มแล้ว

กองกำลังของพวกเขาไปถึงกำแพงเมืองโดยสูญเสียชีวิตเพียงเล็กน้อย

เมื่อพวกเขามาถึงด้านล่างกำแพงเมืองแล้ว ทหารของกองกำลังโลหิตสี
ชาดก็เริ่มทำตามแผนของพวกเขา

ทีละก้อน ทีละก้อน แผ่นหินแบนราบสม่ำเสมอได้ถูกนำมาวางไว้ที่
ด้านล่างของกำแพงเมือง

จากนั้น ทหารที่อยู่ด้านหลังก็จะส่งแผ่นหินของพวกเขาให้กับทหารที่อยู่
ด้านหน้า และวางมันซ้อนทับเป็นชั้นที่ 2, 3, ...

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง กองกำลังโลหิตสีชาดช่วยกันอย่างแข็งขัน ด้วย
ระเบียบวินัยและความกล้าหาญดุจเหล็กกล้าของพวกเขา ในที่สุด พวก
เขาก็สร้างบันไดต่อขึ้นไปถึงด้านบนกำแพงได้

มันทำให้ทหารบนกำแพงเมืองตกตะลึง พวกเขาไม่เข้าใจว่า
กระบวนการนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร การก่อสร้างที่น่าตกใจนี้ เป็นเหมือนกับ
เวทมนต์

แม้แต่ทหารในกองทัพพันธมิตร ก็เฝ้าดูการกระทำของพันธมิตรพวกเขา
ด้วยปากที่เบิกกว้าง

ที่เป็นเช่นนี้ได้ ก็เพราะกองกำลังโลหิตสีชาด ใช้ถุงเก็บของของผู้เล่น
สร้างเป็นวิธีการปิดล้อมแบบใหม่ขึ้นมา

เห็นได้ชัดว่า กลยุทธ์นี้ อยู่นอกเหนือการคาดเดาของศัตรู

ในขณะที่คนอื่นๆกำลังตกใจอยู่นั้น เป็นธรรมดาที่กองกำลังโลหิตสีชาด
จะไม่นิ่งเฉย พวกเขาพุ่งขึ้นไปตามบันได โจมตีทหารบนกำแพงเมืองได้
อย่างง่ายดาย

สิ่งที่เกิดขึ้นนั้น ทุกคนคงจะจินตนาการได้

ในระหว่างที่กำแพงเมืองมีการป้องกัน ถ้ามีจุดใดจุดหนึ่งถูกทะลุวงเข้า
มาได้ มันจะทำให้สมดุลทั้งหมดพังทลาย หลังจากที่ได้เห็นความ
แข็งแกร่งของกองกำลังโลหิตสีชาด ขวัญกำลังใจของกองทัพพันธมิตรก็
เพิ่มสูงขึ้น การยึดเมืองเฟิงหยางนั้น อยู่ในสายตาของพวกเขาแล้ว

หลังจากการสู้รบที่รุนแรง สุดท้าย เมืองเฟิงหยางก็ถูกยึดอย่างเป็นทางการ

หวงเฉาเป็นคนที่ฉลาดที่มีชื่อเสียงและมีประสบการณ์ในการหลบหนี
ขณะที่กองกำลังโลหิตสีชาดทำลวงกำแพงเมืองเข้าไปได้ เขาก็นำกลุ่ม
คนของเขา ฝ่าออกไปจากเมือง

ตราบเท่าที่กองกำลังทางใต้ยังคงอยู่ โอกาสของเขาก็ยังคงมีอยู่

ก่อนที่จะหนีออกมา เขายังได้สั่งให้คนของเขาเผาทำลายเสบียงอาหาร
ทั้งหมดในเมืองอีกด้วย

เนื่องจากกองทัพขนาดใหญ่ถูกเคลื่อนย้ายมาไกล พวกเขาจึงมีปัญหา
ด้านโลจิสติกส์อย่าง การส่งเสบียงอาหารและอุปกรณ์อย่างมาก เมื่อ
เห็นว่าหวนเจ้านำกองกำลังบางส่วนหลบหนีไป กองทัพพันธมิตรจึงทำ
เป็นไม่สนใจ และไม่ได้ส่งทหารติดตามไป

สำหรับเมืองเฟิงหยาง มันจะถูกขายให้กับพันธมิตรหวานหนาน

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง แต่กองกำลัง
โลหิตสีชาด ก็เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมาทั่วทั้งภูมิภาคจีนในช่วงข้ามคืน

เมื่อลอร์ดคนอื่นๆได้รับข่าวนี้ พวกเขาก็รู้สึกประหลาดใจ กลยุทธ์การปิด
ล้อมเช่นนั้นมืออยู่จริงๆหรือ? ดูเหมือนว่า ผู้เล่นนักผจญภัยจะกลายเป็น
ที่สนใจมากขึ้น

ในทันที ลอร์ดทั้งหลายเริ่มเตรียมการสร้างกองกำลังผู้เล่นที่คล้ายๆกันนี้
ขึ้น แน่หนว่ามันเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะกล้าหาญและมีระเบียบ
วินัยเช่นเดียวกันกองกำลังโลหิตสีชาด

แต่น่าเสียดาย ประกาศจากระบบได้ลบล้างความคิดดังกล่าวออกไป
จากหัวของพวกเขาเสียก่อน

“ประกาศระบบ : เนื่องจากผู้เล่นใช้ถุงเก็บของหรือวิธีการติดต่อสื่อสาร
ในช่วงเวลาสงคราม เพื่อเพิ่มความได้เปรียบ ซึ่งมันส่งผลต่อสมดุลของ
เกมส์ เกมส์จึงมีการอัปเดต!”

“ประกาศระบบ : ในช่วงเวลาสงคราม ผู้เล่นจะไม่สามารถใช้ถุงเก็บของ
, ช่องกิลด์, ช่องพันธมิตร, ช่องระดับโลก หรือวิธีการติดต่อสื่อสารที่
คล้ายๆกันนี้ได้ และผู้เล่นยังถูกจำกัดจากการเข้าฟอรัมด้วยเช่นกัน!”

ขณะที่ประกาศนี้ดังออกมา มันทำให้ผู้เล่นกลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย

จานกลางและเมืองโลहितสีชาตของเขา มีชื่อเสียงอย่างมากในตอนนี
พวกเขาทำให้โกอาเปลี่ยนกฎของเกมอย่างฉับพลัน นับเป็นครั้งแรก
ตั้งแต่เริ่มเกมส์มา

เมื่อเทียบกับผู้เล่นนักผจญภัยที่เฝ้าดูเพื่อความสนุกสนาน ผู้เล่นลอร์ด
ไม่พอใจอย่างมาก

การอัปเดตในครั้งนี้ โกอาได้นำเอาความได้เปรียบของผู้เล่นในช่วงเวลา
สงครามออกไป กลยุทธ์ที่พวกเขาเพิ่งจะเคยได้เห็น ถูกยกเลิกในทันที

มันช่างเสียเปล่าจริงๆ

โกอาไร้ปราณอย่างมาก มันไม่อนุญาตให้ผู้เล่นใช้ถุงเก็บของหรือช่องทางการสื่อสารใดๆ แม้แต่ฟอร์มก็ไม่ได้รับอนุญาต นั่นก็หมายความว่า

ในช่วงเวลาสงคราม ผู้เล่นจะอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับ **NPC**

ความแตกต่างเดียวก็คือ ผู้เล่นสามารถฟื้นกลับมาได้หลังจากที่ตาย แต่ก็น่าเศร้า บทลงโทษจากการตายนั้นโหดร้ายมาก

หลังจากที่โอหยางโซวได้ยื่นประกาศนี้ ไม่มีการแสดงออกใดๆปรากฏบนใบหน้าของเขาเลย

ในขณะที่กลยุทธ์ของกองกำลังโลหิตสีขาวถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ โอหยางโซวก็คาดเดาผลดังกล่าวไว้แล้ว

การเปลี่ยนแปลงนี้เหมือนกับเหตุการณ์ในชีวิตที่แล้วของเขา

ไม่ว่าใครจะพยายามหาวิธีที่ทำให้ได้เปรียบใดๆก็ตาม 'โกอา'ก็จะแก้ไขเกมส์อย่างเร่งด่วน เพื่อรับมือกับมัน

ดังนั้น มันจึงไม่ได้ทำให้โอหยางไชวประหลาดใจมากนัก

การกลับมาเกิดใหม่ของเขา ได้เปลี่ยนสิ่งต่างๆมากมาย ในเวลาเดียวกันนั้น บางอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไปตามเส้นทางของมัน แม้แต่เขาก็ไม่สามารถส่งผลกระทบต่อเรื่องเหล่านี้ได้

ตั้งแต่ที่เขาคิดกลยุทธ์นี้ขึ้นมา จานหลางก็ได้คาดการณ์ดังกล่าวนำไว้แล้ว

ดังนั้น เขาจึงเลือกใช้กลยุทธ์นี้ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด

ในขณะนั้น จานหลางได้รับประโยชน์อย่างมาก จากคะแนนการกุศลที่เขาได้รับจากการสังหารทหารของกองทัพกบฏ มันทำให้จานหลางแข่งขันสูงขึ้น และเลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น 3

เมืองโลหิตสีขาวจะอัปเกรดในเร็ววัน

การแก้ไขเกมส์อย่างเร่งด่วนของโกอา จะมีผลกระทบต่อสงคราม
ดินแดนในอนาคตอย่างมาก ลอร์ดที่ฉลาดรู้ว่า มันจะไม่เพียงแค่มิ
ผลกระทบต่อการหยุดกลยุทธ์ที่น่าตกใจของกองกำลังโลหิตสีขาว
เท่านั้น

รายละเอียดบางอย่างในสนามรบก็จะเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน

ตัวอย่างเช่น โอหยางโซวและตีเจินเคยใช้ถุงเก็บของขนย้ายอาวุธปิด
ล้อม ระบบจะไม่อนุญาตให้พวกเขาทำเช่นนั้นอีกต่อไป

การอัปเดตนี้ ยังหยุดไม่ให้ใช้กลยุทธ์ ที่โอหยางโซวเคยใช้ในสงครามมู่
เย่อีกด้วย

นอกจากนี้ ข้อจำกัดในการติดต่อสื่อสารยังส่งผลกระทบต่อการกระจาย
ข้อมูลในเวลาสงครามอีกด้วย

ในระหว่างสงครามเหี้ยมโหด พันธมิตรหยานหวงได้ใช้ช่องพันธมิตรใน
การติดสื่อสาร เพื่อกระจายข้อมูลออกไปทุกพื้นที่ของสงคราม วิธี
ดังกล่าว จะไม่ปรากฏในสงครามที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกต่อไป

วิธีเดียวที่เหลือก็คือ ระบบผู้ส่งสาร

ในเวลานี้ ระบบนกพิงที่ดินแดนซานไห่สร้างขึ้น จึงกลายเป็นสิ่งที่ล้ำค่า
ไปในทันที

ในอนาคต ผู้เล่นคนอื่นๆจะเริ่มค้นพบระบบเครือข่ายสื่อสารที่
คล้ายๆกันนี้ สิ่งมีชีวิตในเกมสนั้นเปิดกว้างกว่าในโลกจริงมาก แล้วพวก
มันก็ลึกลับและน่าอัศจรรย์กว่ามาก

นอกเหนือจากนกพิงแล้ว พวกเขายังสามารถใช้นกพิราบ, หนู และ
อื่นๆได้

จากตรรกะของโกอา สงครามในอนาคต มีโอกาสสูงมากที่ผู้เล่นจะโกง
โกอาจึงต้องขีดเส้นจำกัดไว้ก่อน

มันทำให้สงครามใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากขึ้น

ลอร์ดและขุนพลของพวกเขา จะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่างๆของ
สงครามมากขึ้น

ที่สำคัญที่สุดก็คือ ปัญหาด้านโลจิสติกส์ มันมากพอที่จะทำให้ทุกคน
ปวดหัวเป็นอย่างมาก โลจิสติกส์สามารถเป็นตัวตัดสินผลของสงคราม
ได้ มันเป็นดั่งเส้นชีวิตของกองทัพอย่างแท้จริง

พวกเขาจะต้องปรับตัวให้เข้ากับกฎใหม่ หากใครทำได้ คนเหล่านั้นก็
อาจจะเปล่งประกายขึ้นมาได้

.....
.....

TWO Chapter 404 ดินแดนที่โชคดีและรุ่งเรือง

ณ ภูมิภาคเสี้ยวหยาง, เมืองตานหยาง

หลังจากที่ได้รู้ว่า จานกลางเลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น 3 แล้ว ใบหน้าของคุณ
เฉินจุนก็กลายเป็นมึดมน

จานกลางแซงหน้าเขาแล้ว มันส่งผลให้คุณเฉินจุน ไม่เพียงแค่ว่าจะพ่ายแพ้
ต่อตีเฉินเท่านั้น แม้แต่ตำแหน่งอันดับที่ 2 ของพันธมิตร ก็กำลังจะถูก
แย่งไปแล้ว

อย่างช่วยไม่ได้ คุณเฉินจุนไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย

เมืองตานหยางตั้งอยู่ใจกลาง ทางใต้ของจิงฉู่ ห่างจากลั่วหยาง ซึ่งเป็น
ที่ตั้งของกองทัพกบฏเฉินเซิงหวู่กว่าถึง 1,800 กิโลเมตร

โดยอาศัยเงินทุนมหาศาลจากตระกูลของเขา ชุนเซ็นจุนได้ฝึกอบรมกองกำลังชั้นสูงขนาดใหญ่ขึ้นมา นอกจากนี้ เขายังได้รับขุนพลที่มีชื่อเสียงอย่าง เทียนตาน มาเข้าร่วมกองทัพอีกด้วย

แต่น่าเสียดาย จานหลางยังคงเร็วกว่าเขา

ชุนเซ็นจุนเกรี้ยวกราด เขาทำลายสิ่งของในห้องอ่านหนังสือของเขาอีกครั้ง

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 14

ณ ตำบล

มันเป็นเวลา 3 วันแล้ว นับตั้งแต่วันที่ตู๋หฺงฮุ่ยและซุ่ยหยิงหฺยมาถึงตำบล

ทั้ง 2 ใช้หอการค้าช่วยสร้างสะพานขึ้นมา มันทำให้พวกเขาสามารถ
ติดต่อกับข้าราชการระดับกลางได้ โดยผ่านคนเหล่านั้น พวกเขาจะ
สามารถสร้างความสัมพันธ์กับข้าราชการในราชสำนักได้

และในที่สุด ข้าราชการในราชสำนักก็ได้ส่งคำกล่าวของพวกเขาไปถึง
องค์จักรพรรดิ

พวกเขาใช้จ่ายเงินทั้งเงินและทรัพยากรไปอย่างมหาศาล หลังจากนั้น 2
วัน พวกเขาก็ได้เข้าพบองค์จักรพรรดิแห่งต้าหลี่

ณ พระราชวัง, ห้องโถงจินหลวน

“ผู้ใต้บังคับบัญชาของลอร์ดแห่งเห่เหลียนโจว ตู๋หลูฮุ้น คำนับฝ่าบาท!”

องค์จักรพรรดิอยู่บนบัลลังก์มังกร และเขาสวมชุดคลุมมังกร อย่างน่า
ประหลาด ใบหน้าของเขาเปลวามัว มีหมอกบางๆ บดบังใบหน้าที่แท้จริง
ขององค์จักรพรรดิเอาไว้

“เจ้ามาขอพบข้าด้วยเหตุใดหรือ?”

แม้แต่เสียงขององค์จักรพรรดิก็ยังคลุมเครือและไม่ชัดเจน

“เจ้านายของข้า ลอร์ดแห่งเกลียนโจว รู้สึกขอบคุณกับฉายาที่มอบ
ให้กับเขาเป็นอย่างมาก เขาจึงต้องการจะมอบของขวัญตอบแทนราช
สำนักของพระองค์” ตู๋หนวู่ยกกล่าว ขณะที่ส่งต่อของขวัญให้กับชั้นที่

ชั้นที่รับของขวัญมา ก่อนจะส่งมอบมันให้กับองค์จักรพรรดิ

เมื่อองค์จักรพรรดิเปิดดูของขวัญ เขาก็มีอารมณ์ขึ้นมาจากนั้น เขาก็
กล่าวว่า “ลอร์ดแห่งเกลียนโจวช่างกตัญญูยิ่งนัก ข้าควรจะให้รางวัลกับ
เขา กล่าวมา ลอร์ดแห่งเกลียนโจวต้องการสิ่งใด?”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทสำหรับรางวัลของท่าน ท่านลอร์ดของข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง” ตู๋หูฮู่ยกกล่าว “ท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว ได้ทำการสำรวจและพัฒนาพื้นที่หยานเจียง เขาหวังว่าจะได้รับฉายาที่เหมาะสมขณะที่เขาทำงานให้กับพระองค์ เพื่อตอบแทนความเมตตาของพระองค์”

“ลอร์ดแห่งเหลียนโจวกระหายอย่างมากจริงๆ!”

องค์จักรพรรดิไม่ใช่คนธรรมดา เขาเข้าใจความหมายของคำกล่าวนั้นในทันที

“ท่านลอร์ดของข้าไม่กลัวจะโลภมาก เขาเพียงแค่ต้องการแค่บุกเบิกแผ่นดินใหม่ให้กับฝ่าบาทเท่านั้น เขาต้องการเป็นผู้ปกป้องเหล่าสัตว์และทรัพยากรของพระองค์”

“ขุนพลผู้ว่าราชการหรือ?” จักรพรรดิไม่แน่ใจ

“...”

ตุ๋นรู้ยังไม่ตอบ เมื่อถึงเวลานี้ ความเงียบก็คือโอกาสทอง

หลังจากนั้น จักรพรรดิแห่งต้าหลี่ก็คิดถึงของขวัญ และกล่าวว่า “ข้าเห็น
ด้วย!”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท!”

ตุ๋นรู้รู้สึกปีติยินดี เขาไม่ทำให้ลอร์ดของเขาผิดหวัง

ในเวลาเดียวกันนั้น, ณ ฉวนโจว

ตรงกันข้ามกับตุ๋นรู้และขุ่ยหยิงหยู เว่ยหยางและจิงเจี้ยนใช้เวลาน้อยกว่า

มันไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่เป็นเพราะของขวัญสุดพิเศษของพวกเขา
เขา-รูปปั้นเทพธิดาห่มผ้าใจจ๋าลอง ที่ได้รับพรจากเครื่องหอมในวัดห่ม
ใจ

ชาวเมืองฉนวนใจมองไปที่รูปปั้นด้านหน้าของพวกเขา

การที่โอหยางไชวส่งรูปปั้นเทพธิดาห่มผ้าใจไปที่นั่น มันคล้ายกับเป็น
การทำให้เมืองฉนวนใจสูญเสียนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนจำนวนมาก

หัวใจของเขาเจ็บปวดอย่างมาก

องค์จักรพรรดิแห่งฉนวนใจ ได้เข้าร่วมพิธีเปิดวัดห่มผ้าใจแห่งฉนวนใจ
เป็นการส่วนตัว เว่ยหยางจึงถือโอกาสนั้น เข้าพบองค์จักรพรรดิ และเขา
ก็ประสบความสำเร็จในการเจรจา

คำถามและคำตอบของเขานั้นรวดเร็วและเด็ดขาด

องค์จักรพรรดิไม่ได้สูญเสียสิ่งใดมากนักจากการมอบยาขุนพลผู้ว่า
ราชการให้กับโอหยางโซว ไม่ว่าจะอย่างไร เขตทูกันดาร์ก็ไม่ใช่ดินแดน
ของเขาอยู่แล้ว นอกจากนี้ เขายังจะได้รับค่าธรรมเนียมประจำปีมูลค่า
มหาศาลอีกด้วย แล้วเหตุใดเขาถึงจะต้องปฏิเสธล่ะ?

แน่นอนว่า ตำแหน่งของโอหยางโซวมีบทบาทสำคัญอย่างมากกับเรื่อง
เหล่านี้ทั้งหมด

เขาเป็นคนแรกของโลกที่ได้รับฉายาของลอร์ด

และดินแดนซ่านไห่ยังได้รับฉายา เมืองขนาดใหญ่แห่งแรกของโลกอีก
ด้วย

ด้วยปัจจัยเหล่านี้ มันจึงทำให้โอกาสประสบความสำเร็จของเขาสูงมาก

การจะได้รับฉายาไม่เรื่องง่ายอย่างที่คิด เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่ไปฮั่ว
และเฟิงฉิวฮวง จะได้รับการตอบรับเช่นเดียวกับเขา แม้ว่าพวกเขาจะ
ได้รับฉายาของลอร์ดแล้วมาด้วยก็ตาม

แน่นอนว่าเมื่อเทียบกับตีเจินและคนอื่นๆแล้ว ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวง
ยังคงได้เปรียบพวกเขา

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 16

ณ เมืองซานไห่

คณะทูตทั้ง 2 ได้กลับมาถึงเมืองซานไห่แล้ว และพวกเขาได้นำพระราช
โองการมาจากองค์จักรพรรดิทั้ง 2 ด้วย

โอหย่างไชวรับพระราชโองการทั้ง 2 มา จากนั้น เสียงแจ้งเตือนจาก
ระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ทั้งองค์
จักรพรรดิแห่งต้าหลี่ และองค์จักรพรรดิแห่งฉวนโจว ตกลงมอบฉายา
ให้กับคุณ คุณจะยอมรับตำแหน่งขุนพลผู้ว่าราชการหนานเจียง
หรือไม่?”

“ยอมรับ!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ สำหรับการ
ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนพลผู้ว่าราชการหนานเจียง, รางวัลพิเศษ : ตรา
ขุนพลผู้ว่าราชการ!”

แสงสีขาวเปล่งออกมา จากนั้น พระราชโองการทั้ง 2 ฉบับ ในมือของ
เขาก็ผสานเข้าด้วยกัน ก่อนจะกลายมาเป็นตราทองคำ

มันคือ ตราชูณพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง มันดูสวยงามและปรีดิ์
มากกว่าตราลอร์ดแห่งเหลียนโจวเสียอีก

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ตราลอร์ดแห่งเหลียนโจว จะเป็นตราส่วนตัว
ของเขา สำหรับเอกสารทางราชการ เขาจะใช้ตราขุนพลผู้ว่าราชการ
แห่งหนานเจียง ประทับตราพวกมัน

ชื่อ : ตราชูณพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง

ประเภท : เครื่องประดับ

ลักษณะพิเศษ : เมื่อดูหนานเจียง(ดินแดนที่อยู่ภายใต้อำนาจของลอร์ด
จะไม่มีขีดจำกัดพื้นที่ของดินแดน ทั้งหนานเจียงจะอยู่ภายใต้อำนาจ
ของผู้ครอบครองตรานี้ ซึ่งได้รับการปกป้องและยอมรับจากราชสำนัก)

การประเมิน : ด้วยตรานี้ ลอร์ดสามารถก่อตั้งรัฐบาลและแต่งตั้ง
ข้าราชการภายใต้เขาได้

ฟังก์ชันของตราประทับนั้น แสดงอยู่ที่ลักษณะพิเศษ ‘เฝ้าดูหนานเจียง’
ขณะที่ได้รับการปกป้องและยอมรับจากราชสำนัก ความรู้สึกที่ดีของ
ประชาชนต่อดินแดนจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

การต่อต้านของกลุ่มคนท้องถิ่นหรือผู้ที่จงรักภักดีต่ออดีตลอร์ดจะ
อ่อนแอลง

เมื่อได้รับอำนาจนี้มา ทุกคนจะยอมรับคุณ และสถานการณ์ต่างๆ ก็จะมี
ขึ้น

ถ้าไม่อย่างนั้น โหหยางโจวคงจะไม่พยายามอย่างหนัก เพื่อให้ได้ฉายา
ดังกล่าวมา

ขณะที่โหหยางโจวกำลังจะตรวจสอบสถานะของตรา เเสียงแจ้เง่เตือน
จากระบบก็ดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ตราขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียงและตราลอร์ดแห่งเหลียนโจว สามารถผสานเข้า
กับตราทองคำฉีหลินได้ เพื่อช่วยปลดผนึก ท่านต้องการจะผสาน
หรือไม่?”

โอหยางໄໂวรู้สึกตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

“ผสาน!”

โอหยางໄໂวไม่ลังเล ตราทองคำฉีหลินเป็นกุญแจสำคัญในการสร้าง
ประเทศ ดังนั้น โอหยางໄໂวจึงยินดีจะทำทุกอย่างเพื่อปลดผนึกมัน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ตราขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียงและตราลอร์ดแห่งเหลียนโจว ได้ผสานเข้ากับ
ตราทองคำฉีหลินสำเร็จแล้ว ตราทองคำฉีหลินเกิดการเปลี่ยนแปลง!”

เกิดเสียง “ซู่!” จากนั้น ตราทั้ง 2 ก็กลายเป็นแสงสีทองคำ พุ่งเข้าไปใน
ตราทองคำฉิ้นหลิน พื้นผิวที่มีดมัวของมัน ดูสว่างสดใสขึ้นในทันที

ชื่อ : ตราทองคำฉิ้นหลิน(ระดับทองคำขาว)

ประเภท : เครื่องประดับ

ลักษณะพิเศษ : ขจัดจิตวิญญาณและปัสจรรย์(ไม่เสื่อมสลายและช่วย
ขับไล่สิ่งชั่วร้าย), เพื่อดูหนานเจียง(ดินแดนที่อยู่ภายใต้อำนาจของ
ลอร์ด จะไม่มีขีดจำกัดพื้นที่ของดินแดน ทั้งหนานเจียงจะอยู่ภายใต้
อำนาจของผู้ครอบครองตรานี้ ซึ่งได้รับการปกป้องและยอมรับจากราช
สำนัก), ลอร์ดผู้่นายก่อง(ความรู้สึกที่ดีของประชาชน เพิ่มขึ้น 10%),
การฉีดความโชคดี(ตราทองคำฉิ้นหลินได้รับบัฟจากฉายาใหญ่ทั้ง 2 โชค
วาสนาและความเชื่อมั่นของผู้คน จะช่วยในการปลดผนึกมันได้ ยิ่ง
ความเชื่อมั่นของประชาชนในดินแดนมีมากเท่าไร ผนึกก็จะคลายเร็ว
ขึ้นเท่านั้น)

การประเมิน : นี่คือการจักรพรรดิที่ถูกผนึกไว้ มันจำเป็นต้องมีการคิด
บางอย่างที่สำคัญของฉินลินเข้าไป เพื่อช่วยปลดผนึก

ดูเหมือนว่า ฟังก์ชันของตราประทับทั้ง 2 จะช่วยเพิ่มโชควาสนาและ
แก่นแท้ให้กับดินแดน

โชควาสนาและแก่นแท้ ส่วนใหญ่แล้วจะถูกกล่าวถึงใน เฟิงซู่ แนวคิด
ส่วนใหญ่เป็นจินตนาการที่ไม่ปรากฏขึ้นจริง เมื่อโกอาได้รวบรวม
รายละเอียดของเฟิงซู่มา ระบบก็ได้เพิ่มการตั้งค่าของมันเข้ามาใน
เกมส์

สถานะโชคดีของผู้เล่นในเกมส์ แสดงถึงโชควาสนาส่วนบุคคล

ลอร์ดจะให้ความสำคัญกับโชควาสนาของดินแดน ถ้ามันไม่แข็งแกร่ง
พอ มันอาจจะส่งผลให้เกิดผลกระทบและก่อให้เกิดความไม่สงบในหมู่
ประชาชนได้

ในเกมส์ โศควาสนาและแก่นแท้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมาตรฐานการ
ปกครอง และความเชื่อมั่นของประชาชน ไก้อาต้องการใช้สถานะนี้ เพื่อ
ให้ลอร์ดให้ความสนใจกับประชาชนมากขึ้น

เป้าหมายก็คือ การทำให้ประชาชนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ในขณะเดียวกัน ทั้งโศควาสนาและแก่นแท้ของดินแดน ต่างก็มีผลต่อ
ลอร์ด ดังนั้น สถานะโศคดีของโอหยางโชวจึงมีผลต่อความแข็งแกร่ง
และอ่อนแอของโศควาสนาของดินแดนด้วยเช่นกัน

ทั้ง 2 จะเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน

หลังจากผสานแล้ว ตราทองคำฉีหลินก็ได้รับสถานะของตราทั้ง 3 และ
ยังได้รับลักษณะพิเศษใหม่-ลอร์ดผู้น่ายกย่อง

นี่คือตัวอย่างของกรณีของ 1+1 มากกว่า 2 การผสานนี้คล้ายกับการ
ผสานฉายาของดินแดน มันส่งผลที่คล้ายคลึงกัน

หลังจากผสานแล้ว โอหยางโซวจึงเหลือตราเพียงอันเดียวเท่านั้น เขาไม่สามารถใช้มันแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวได้

จากนั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้นทั่วภูมิภาคจีน

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ ที่ทั้งราชสำนักต้าหลี่และราชสำนักฉวนโจว ได้มอบฉายา ‘ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง’ ให้กับคุณ ได้รับสิทธิ์ในการสร้างรัฐบาลของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง!”

ช่วงเวลาที่ประกาศนี้ดังออกมา ผู้เล่นก็กลายเป็นโกลาหลวุ่นวาย ฉายาขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงนี้ ใหญ่มาก แต่ผู้เล่นยังคงไม่รู้ถึงพลังที่แท้จริงของมัน

อย่างไรก็ตาม จากความจริงที่ว่ามันมีประกาศออกมา มันจะต้องมีความหมายอะไรซ่อนอยู่อย่างแน่นอน ตามที่พวกเขาคาดไว้ ลอร์ดแห่งเหลียนโจวมักจะทำอะไรที่คนอื่น ๆ ไม่ได้คาดหวังไว้

เมื่อเทียบกับผู้เล่นนักผจญภัยแล้ว ผู้เล่นลอร์ดให้ความสำคัญกับ
ประกาศนี้มากกว่า

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตีเงินและคนอื่นๆ พวกเขาพยายามจะหา
ความหมายที่ซ่อนอยู่ทั้งหมดนี้

สำหรับไปฮั้วและคนอื่นๆ โอหยาบโหวกกับพวกเขาโดยตรง

ในทันที ทุกคนอยากจะได้รับฉายาผู้ว่าราชการมณฑลจากราชสำนัก

.....
.....

TWO Chapter 405 สงครามจุฬารัตน์

ณ ภูมิภาคชิงตู, เมืองหนานตาน

“ขุนพลผู้ว่าราชแห่งหนานเจียงหรือ?” ตีฉินพึมพำกับตัวเอง

ตามที่คาดหวัง จู๋ไต้เฟิงฮั่วมีความสามารถที่หลากหลายและมีความรู้มากมาย เห็นได้ชัดว่าเธอรู้ถึงบทบาทของฉายานี้ เธอกล่าวออกมาว่า “หนานเจียง อ่า...ลอร์ดแห่งเหลียนโจวมีความกระหายอย่างมากจริงๆ”

“เขาต้องการจะเป็นผู้ปกครองเหนือพื้นที่ทางใต้หรือ?”

เสียงของตีฉินดูแปลกไปเล็กน้อย มันเหมือนกับว่า เขาไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ของโอหยางโซว แต่ก็ดูเหมือนว่าเขาจะรู้สึกหดหู่ด้วยเช่นกัน ดินแดนซานไห่และดินแดนหนานตาน หนึ่งอยู่ทางใต้ และอีกหนึ่งอยู่ทางเหนือ เป็นเรื่องยากอย่างมากที่ดินแดนทั้ง 2 จะเผชิญหน้ากันโดยตรง

โยทางตรงกันข้าม อดีตคู่แข่งของเขาอย่าง ซีอองป้าและซุนเซินจุน หนึ่ง
อยู่ที่เจียนหนาน และอีกหนึ่งอยู่ที่จิงฉู่ ในอนาคตอันใกล้ ดินแดนทั้ง 2
ของพวกเขา จะเผชิญหน้ากับดินแดนซ่านไห่

เมื่อคิดว่าทั้ง 2 จะต้องเผชิญหน้ากับฉีเยว่หฺวู่ยี่ในอนาคตแล้ว เขาก็มี
ความรู้สึกดีๆใจเล็กๆภายในใจ

“เหตุใดเขาถึงขอตำแหน่งเช่นนี้กัน?” ตีเจินไม่เข้าใจเรื่องนี้

“มันอาจจะมีบางอย่างเกี่ยวข้องกับสงครามเลยใจที่เพิ่งจะสิ้นสุดลงก็
ได้!”

“ไฉ่?”

จวูไต้เฟิงฮั่วขมวดคิ้วและกล่าวว่า “ลอร์ดแห่งเหลียนโจว เป็นลอร์ดคน
แรกที่ได้ครอบครองถึง 2 มณฑล หลังจากสงครามเลยใจสิ้นสุดลง เขา
ก็ขอตำแหน่งทันที มันคงจะไม่ใช่เพียงแค่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอน”

ตีเงินพยับหน้าเบาๆ เขารู้สึกผ่อนคลายขึ้นเมื่อมีจู้ไต้เฟิงฮั่วคอย
วางแผนและกลยุทธ์ให้กับเขา เมื่อเปรียบเทียบกับนักวางแผนกลยุทธ์คน
อื่นๆ จู้ไต้เฟิงฮั่วดีกว่ามาก

ถ้าเธออยู่ในสมัยโบราณ เธออาจจะเทียบได้กับจ้าวเหวินจุนและป่านเจ้า
ซึ่งต่างก็เป็นเหล่าวีรสตรีที่มีความสามารถ

“ลองไปตรวจสอบดู!”

จู้ไต้เฟิงฮั่วเป็นผู้นำเครือข่ายชาวกองของดินแดนห่านตาน

เธอหยักหน้าตอบรับ แต่เธอก็ยังคงขมวดคิ้วอยู่

“มีอะไรหรือไม่?” ตีเงินไม่เข้าใจ เขาไม่เคยเห็นการแสดงออกเช่นนี้
ของเธอ

“ท่านไม่คิดว่ามันแปลกหรือ?”

“แปลก? อะไรแปลก หรือใครแปลก?” ตอนนี้อยู่ที่เงินสับสนจริงๆ

“ลอร์ดแห่งเปลี่ยนใจ!”

“มีอะไรเกี่ยวกับเขาหรือ?”

“ความเข้าใจเกมส์ของเขานั้นสูงเกินไป นับตั้งแต่เริ่มต้น เขาก็ขึ้นไปเป็นผู้นำ และเผชิญหน้ากับผู้เล่นทุกคนได้ ถ้าเขาเป็นแค่ผู้เล่นเบต้าเทส เขาไม่ควรจะทำได้ขนาดนี้”

คิ้วของดีเจินขมวดขึ้น “ที่เจ้ากล่าวมาก็ถูก มันน่าสงสัยจริงๆ” เขาหยุดชั่วครู่ ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ความคืบหน้าในการตรวจสอบอัตลักษณ์ในชีวิตจริงของเขาเป็นอย่างไรบ้าง?”

“นั่นแหละเหตุผลที่ข้าบอกว่าแปลก” จู๊ได้ฟังฮั่วถอนหายใจ “หลังจาก
ที่พวกเราตรวจสอบหลักฐาน พวกเราก็ได้พบกับอัตลักษณ์ในชีวิตจริง
ของเขา ปัญหาก็คือ เขาเป็นเพียงคนธรรมดาที่เพิ่งจะจบการศึกษา
เท่านั้น”

“แล้วน้องสาวของเขาล่ะ?”

“เด็กน้อยคนนี้ยิ่งแปลกประหลาด พวกเราพยายามใช้เครือข่ายข้อมูล
ค้นหาข้อมูลส่วนตัวของเธอ อย่างไรก็ตาม ไกอາได้เข้ารหัสไว้ ระดับ
สิทธิ์ของพวกเราไม่สูงพอจะตรวจสอบได้”

“...”

ทั้ง 2 คน มองไปที่กันและกันโดยไม่ได้กล่าวอะไรออกมา ข้อมูลส่วนตัว
ของเธอต้องมีความลับบางอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้น ไกอาคงจะไม่
เข้ารหัสไว้เช่นนี้

ไม่มีใครรู้เลยว่า พวกเขาได้เข้าใจผิดครั้งใหญ่

โกอาได้ค้นพบว่า ปิงเอ๋อมีความสามารถพิเศษโดยกำเนิดที่ยอดเยี่ยม
มันจึงเข้ารหัสข้อมูลส่วนตัวของเธอไว้

อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจผิดนี้ ช่วยให้ชีวิตของโอหยางไชว่ง่ายขึ้นมาก

แม้ว่าเขาจะมาถึงจุดนี้ได้โดยไม่ถูกเปิดเผยก็ถือว่าดีมากแล้ว แต่การ
หยุดไม่ให้คนมาสอดแนวกงจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

ต้องยอมรับเลยว่า ปิงเอ๋อเป็นดาวนำโชคของเขาอย่างแท้จริง

.....

...

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 20

ประกาศจากระบบดั่งขึ้นทั่วภูมิภาคจีน

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจานกลาง สำหรับการ
เป็นลอร์ดคนที่ 5 ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่

ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 3,600 แต้ม!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจานกลาง สำหรับการ
เป็นลอร์ดคนที่ 5 ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่

ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 3,600 แต้ม!”

“ประกาศระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจานกลาง สำหรับการ
เป็นลอร์ดคนที่ 5 ในภูมิภาคจีน ที่อัฟเกรดดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่

ระดับ 1, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 3,600 แต้ม!”

“ประกาศระบบ : ภูมิภาคจีนมีเมืองขนาดใหญ่ถึง 5 แห่งแล้ว แผนที่
สมรภูมิที่ 4 เริ่มต้นขึ้น-สงครามจู่โจม เริ่มจะขึ้นในอีก 3 วัน, คำแนะนำ :
สงครามจู่โจมเป็นสงครามไม่บังคับ และมีเฉพาะผู้เล่นลอร์ดที่มีดินแดน
เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 3 ขึ้นไปเท่านั้น ถึงจะมีสิทธิ์เข้าร่วมได้!”

ในตอนนั้น จานหนานเพิ่งจะทำลายกองกำลังหลักของกองทัพแค้วนฉู่
หลิวปังได้นำกองกำลังของเขาไปทางตะวันตก ที่นั่นจึงเหลือเพียงเสียง
หยาและกองกำลังของเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ทำลายกอง
กำลังนับแสนของกองทัพราชวงศ์ฉินที่นำโดยหวังหลี่ได้ และหลังจาก
นั้นก็ทำลายกองกำลัง 200,000 นาย ที่นำโดยจางหนานได้อีกด้วย

เสียงหยาสังหารชูเจียว จับหวังหลี่ และบังคับให้จางหนานยอมจำนน เขา
ได้ตั้งกองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉินออกจากพรมแดนแห่งความตาย และ
ผลักดันพวกเขาไปสู่ชัยชนะ

ในระหว่างสงครามนี้ กองกำลังหลักของราชวงศ์ฉินได้ถูกทำลายลง

อย่างไรก็ตาม สงครามอันน่ายอกย่องครั้งนี้ ยังมีหลายจุดที่น่าเคลือบ
แคลงสงสัย

ตัวอย่างเช่น เสียงหยาฆ่าเสบียงมาพอสำหรับ 3 วันเท่านั้น และพวกเขาก็ตัดสินใจจะใช้พวกมันทั้งหมด อย่างไรก็ตาม หวังหลี่กลับยอมจำนน

ในอีก 2 เดือนต่อมา จากนั้น ในซีจี พวกเขาระบุอย่างชัดเจนว่า เขายอม
จำนนต่อกองกำลังของเหล่าเจ้าเมืองซีลาด ที่ไม่ได้เข้าร่วมการสู้รบ

กองกำลังของเสี้ยงหยูสามารถเอาชนะกองกำลังของจางหานเพียง
ลำพัง โดยปราศจากความช่วยเหลือของเหล่าเจ้าเมืองได้อย่างไร? แล้ว
พวกเขายังสามารถทำลายกองกำลังของหวังหลี่ ภายใต้จุมุกของจาง
หานก่อนหน้านี้ได้อย่างไร? จากนั้น เหตุใดพวกเขาถึงล้มเหลวในการ
ทำลายกองทัพของจางหานหลังจากนั้นถึง 6 เดือน ทั้งที่รวมกองกำลัง
กับเหล่าเจ้าเมืองแล้ว?

นอกจากนี้ จางหานยังเสนอให้ส่งบศึกและเสี้ยงหยูก็ยอมรับเพียงผิว
เผิน ก่อนจะลอบโจมตีเขา ถึงอย่างนั้น มันยังไม่เพียงพอที่จะทำลาย
กองกำลังของจางหานได้

ความแข็งแกร่งของเสี้ยงหยูนั้นไม่เป็นที่สงสัย ชุนพลผู้นี้เป็นดังสัตว์
ประหลาดในสนามรบ และความสามารถในการบัญชาการกองทัพของ
เขาก็อยู่ในระดับสูงสุด

แต่เรื่องราวต่อจากนั้นของวีรบุรุษผู้นี้ก็กลับน่าเศร้า คนในอนาคตเพียง
จดจำเขาในฐานะห้องแห่งแคว้นคู่ตะวันตกเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ถ้ากล่าวถึงสงครามจุฬาลงกู ความจริงของมันยังคงลึกลับ
อะไรคือเหตุผลเบื้องหลังที่ทำให้หวังหลิยยอมจำนน? นอกจากนี้ ยังมี
บางอย่างไม่ถูกต้องขณะที่จางหานยอมรับการยอมจำนน และยังคงความ
ขัดแย้งภายในราชวงศ์ฉินอีก ทั้งหมดนี้ยังคงลึกลับอย่างมาก

ไม่มีใครรู้ว่า ไกอ่าจะตีความสงครามนี้ไว้อย่างไร

เมื่อเทียบกับสงครามซางผิง ข้อกำหนดของสงครามจุฬาลงกูเพิ่มขึ้นอีก 2
ระดับ

จากดินแดนที่เหลือทั้งหมด 2,000 ดินแดน ในภูมิภาคฉิน ทั้งหมดเป็น
เมืองขนาดกลางระดับ 1 เป็นอย่างน้อย ส่วนใหญ่เป็นเมืองขนาดกลาง
ระดับ 2 สำหรับเมืองขนาดกลางระดับ 3 มีทั้งหมดประมาณ 400 แห่ง

จากการตั้งตัวของสงคราม เมืองขนาดกลางระดับ 3 จะสามารถนำกำลังพลเข้าร่วมได้สูงสุด 3,000 นาย หากเมืองขนาดกลางระดับ 3 ทั้งหมดเข้าร่วม จะมีกำลังพลที่เข้าร่วมทั้งสิ้นถึง 1.2 ล้านนาย

จำนวนกำลังพลที่น่ากลัวนี้ มากเกินกว่าจำนวนกำลังพลของทั้ง 2 กองทัพ ในสงครามจู่โจมอย่างมาก

ดังนั้น ในระหว่างสงครามนี้ ตัวแปรสำคัญที่สุดก็คือ กองกำลังของผู้
เล่น

นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้เล่นมีกำลังพลมากกว่า กำลังพลของฝ่าย

เหตุใดโอหยางโชวถึงได้คิดเช่นนี้?

เนื่องจากเมืองขนาดกลางระดับ 3 เป็นคอขวดขนาดใหญ่ ถ้าใครสามารถผ่านมันไปได้ อนาคตของพวกเขาจะไม่มีที่สิ้นสุด แต่หากใคร

ไม่สามารถทำได้ พวกเขาก็จะถูกบีบให้ถูกทำลายโดยผู้เล่นคนอื่นหรือ
กองทัพกบฏ

หลังจากจบสงครามจุฬหู่ ช่วงเวลาของเมืองขนาดใหญ่ก็จะมาถึง

ดังนั้น คงจะไม่มีลอร์ดที่มีความทะเยอทะยานคนใด ยอมพลาด
สงครามในครั้งนี้อย่างแน่นอน นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่จะเลื่อนเป็นมาร์ค
วิสชั้น 3

ถ้าพวกเขาพลาดโอกาสนี้ มันคงจะสายเกินไปแล้วที่พวกเขาจะเสียใจ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพขนาดใหญ่ดังกล่าว เพียงความแข็งแกร่ง
ของพันธมิตรอย่างเดียว ดูเหมือนว่ามันจะไม่เพียงพอ ไม่ว่าจะเป็น
พันธมิตรซานไห่หรือพันธมิตรหยานหวง พวกเขาไม่สามารถไหวเดียวใน
สงครามครั้งนี้ได้

ในพันธมิตรซานไห่ โอหยางโซวนำกำลังพลไปได้ 20,000 นาย ขณะที่ไป
ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงนำกำลังพลไปได้คนละ 10,000 นาย คนที่เหลือนำ
กำลังพลไปได้ 3,000 นาย

หลังจากที่รวมกำลังพลทั้งหมดของพวกเขาแล้ว พวกเขามีกำลังพลรวม
เพียง 52,000 นายเท่านั้น คิดเป็น 4% ของกองกำลังผู้เล่นทั้งหมด

สำหรับหมู่หลานเยว่ เนื่องจากดินแดนของเธอสถานเข้ากับดินแดนซาน
ไห่แล้ว เธอจึงไม่สามารถนำกองกำลังเข้าไปได้ เมืองหย่าซานของปิงเอ๋
ก็อยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายๆกันนี้

ซุนหลงเตียนเซว่, ซีอ๋องป้าและคนอื่นๆยังคงไม่ได้เลื่อนเป็นมาร์ควิส ผู้
เล่นลอร์ดคนอื่นๆหลายร้อยคนก็เช่นกัน

ข้อได้เปรียบเพียงอย่างเดียวของพวกเขาก็คือ พวกเขาอยู่ห่างจาก
ตำแหน่งมาร์ควิสชั้น 3 เพียงก้าวเดียวเท่านั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หลัง
จบสงครามจู่หนู่แล้ว พวกเขาคงจะสามารถอัปเกรดเป็นเมืองขนาด
ใหญ่ได้

ในเดือนที่ผ่านมา โอหยางโซวได้คิดถึงบทบาทของพวกเขาในสงคราม
ครั้งนี้ พันธมิตรซานไห่ควรจะมีบทบาทเช่นไรดี?

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน โอหยางโซวก็มีคำตอบในใจของเขาแล้ว

เมื่อประกาศดังนี้ เหล่าสมาชิกพันธมิตรซานไห่ ก็มารวมตัวกันที่เมือง
ซานไห่

ป้ายลอร์ดแห่งเหลียนโจว ถูกแทนที่ด้วยป้ายสัญลักษณ์ของขุนพลผู้ว่า
ราชการแห่งหนานเจียง

ในห้องโถงหลัก สมาชิกนั่งกระจัดกระจายกันอยู่

สำหรับการเลือกฝ่าย พวกเขาแทบไม่ต้องคิดเลย อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ต้อง
เลือกฝ่ายราชวงศ์จินอยู่แล้ว

ไม่ใช่เหตุผลอื่นๆใด แต่เป็นเพราะไปดี

เนื่องจากไปดีเป็นเทพสงครามของกองทัพแคว้นฉิน ไม่ว่าจะเป็นหวังหลี่
หรือจางหาน พวกเขาคงยินดีจะมอบสิทธิผู้บัญชาการของพวกเขา
ให้กับเขาโดยอัตโนมัติ ถ้าโอหยางโชวไม่สนใจผลประโยชน์ดังกล่าว เขา
ก็คงจะโง่เกินไปแล้ว

แม้ว่าโอหยางโชวจะนับถือเสียงหยา แต่เขาก็ไม่มีทางเลือก ในหมู่ผู้เล่น
มีหลายคนที่น่าเชื่อถือและชื่นชมเสียงหยา จึงยากที่จะบอกว่า พวกเขาจะ
เลือกฝ่ายไหน?

ในขณะที่ประกาศดังขึ้น โอหยางโชวก็รีบส่งจดหมายไปให้ไปดีทันที
เพื่อบอกให้เขารีบกลับมา

สำหรับสงครามเจ้าฉิง พวกเขาสามารถปล่อยมันไว้มันได้ ในระหว่างที่
มีแผนที่สมรภูมิ ดินแดนของผู้เล่นจะได้รับการคุ้มครองและไม่สามารถ
โจมตีได้

ดังนั้น แม้ว่าโอหยางโชวจะต้องการโจมตีเจ้าฉิง เขาก็ไม่สามารถจะทำ
อะไรได้

ในขณะเดียวกัน กองทัพกบฏก็จะหยุดพักชั่วคราว พวกเขาจะไม่โจมตี
ดินแดนของผู้เล่นในช่วงนี้

นอกเหนือจากเรียกไปฉีกกลับมาแล้ว โอหยางโชวก็ยังได้เรียกขุนพลคน
สำคัญอีกคน นั่นก็คือ เอ้อหลาย

แน่นอนว่าที่เขาเรียกเอ้อหลายมา ก็เพื่อให้เขาเป็นผู้เผชิญหน้ากับเสี้ยน
หยู

เอ้อหลายจะนำกรมทหารที่ 1 ของกองพลทหารที่ 3 แห่งกองทัพมังกร
เข้าร่วมสงคราม พร้อมกับกองกำลังอื่นๆ ซึ่งได้แก่ กองพลทหาร
องครักษ์ และองครักษ์ราชวังทั้ง 3,000 นาย

เมื่อรวมกองทุนทหารองครักษ์ของไปดี ที่เป็นกองทุนกระป๋องแล้ว
พวกเขาจะมีกำลังพลรวม 19,500 นาย ส่วนช่องว่างที่ยังเหลืออีก 500

นาย โอหยางโชวไม่ได้สนใจมากนัก

โอหยางโชวไม่ได้เรียกทหารเข้ามาเพิ่ม เพราะในสงครามที่มีทหารนับ
ล้าน ทหารเพียง 500 นาย ก็เปรียบดั่งหยดน้ำในมหาสมุทร

.....
.....

TWO Chapter 406 การปรับใช้กำลังพล

“หู่ยี้ ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับสงครามจูลู่?”

ขณะที่ไปฮั่วถามเขา ทุกคนก็หันไปมองโอหยางโชว

ในใจของพวกเขา ความเข้าใจในสงครามของโอหยางโซวสูงกว่าพวกเขา
หลายระดับ เหตุผลที่พันธมิตรซานไห่เป็นตัวเอกของสงครามทั้ง 3 ครั้ง
ก่อนหน้านี้ เป็นข้อพิสูจน์ที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่ทุกคนเริ่มคุ้นเคยกับการตั้งใจฟังข้อเสนอแนะของโอ
หยางโซว

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ขมวดคิ้วแน่น

นี่ไม่ใช่สัญญาณที่ดีเลย ถ้าทุกสิ่งพังเขามากเกินไป พวกเขาจะสูญเสีย
พลังขับเคลื่อนของทีมไปอย่างช้าๆ โอหยางโซวไม่ใช่พระเจ้า เขาไม่ได้มี
ความคิดดีๆ ในทุกสงคราม

การใช้ความแข็งแกร่งของทีมในระดับสูงสุด ถึงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

“สงครามจุหนี่น่าสนใจอย่างมาก มันเป็นไปได้เลยที่จะรวมกลุ่มผู้
เล่นส่วนใหญ่เข้าไว้ด้วยกัน เหมือนกับสงคราม 3 ครั้งก่อนหน้านี้ ไม่

เพียงเท่านั้น อาจมีบางคนที่ยังคิดว่าดินแดนของตัวเองจะไม่สามารถ
อัฟเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้หลังสิ้นสุดสงคราม ดังนั้น แม้จะอยู่
ภายในฝ่ายเดียวกัน ก็อาจจะมีความขัดแย้งกันได้”

โอหยางโซมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “ในระหว่างสงนี่ พวกเราจะต้อง
เตรียมใจให้พร้อมว่า พันธมิตรชานไห่จะไม่ใช่ว่าดวงเดียวที่จะเปล่ง
ประกายเท่านั้น”

ขณะที่คำกล่าวนี้ดังออกไป ทุกคนก็เริ่มคิดถึงมัน

ในหมู่พวกเขา มีบางคนที่ยังกลัวมากที่สุดว่าจะไม่สามารถอัฟเกรด
ดินแดนเป็นเมืองขนาดใหญ่ได้ ชุ่นหลงเตียนเซว่และกงเฉิงซีดีกว่า
เล็กน้อย เพราะพวกเขาอยู่ห่างจากมาร์ควิสชั้น 3 เพียงก้าวเดียวเท่านั้น

หลังจากจบสงครามจุหนู่ มันคงไม่มีปัญหามากนักสำหรับพวกเขาที่จะ
เลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น 3

สำหรับหนูฟูและซ่งเหวิน พวกเขาอาจจะต่อสู้และแข่งขันกับลอร์ด
คนอื่นๆอย่างหนัก

“ด้วยมีไป๋ฉีอยู่กับพวกเราด้วย พี่ใหญ่กังวลมากเกินไปหรือไม่?” กงเจิง
ชี้ถาม

โอหยางโซวสายหัว “แน่นอนว่าการใช้อัตลักษณ์ของไป๋ฉีคงจะไม่มี
ปัญหา แต่ปัญหาก็คือโกอา ด้วยความเข้าใจในของพวกเจ้าเกี่ยวกับโกอา
ในปีี้ พวกเจ้าไม่คิดว่าโกอาอาจจะจำกัดเรื่องนี้หรือ?”

“ข้าเองก็คิดเช่นนั้น!”

“ถึงแม้ว่าไป๋ฉีจะสามารถช่วยพวกเราได้ แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้กฎเท่านั้น
และมันคงจะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อผู้เล่นคนอื่นๆ ด้วยบุคลิกของไป๋ฉี
เขาจะปฏิบัติกับกองกำลังทั้งหมดเช่นเดียวกัน” โอหยางโซวหยุดชั่วคราว
ก่อนจะกล่าวต่อว่า “ดังนั้น พวกเราควรจะโยนความปรารถนาทิ้งไป
ก่อน และเตรียมพร้อมสำหรับสงครามที่ยากลำบาก”

“ข้าเห็นด้วยกับพี่ใหญ่” ชุ่นหลงเตียนเซว่ก้าวออกมา “ถึงเวลาแล้วที่
เหล่าลอร์ดในภูมิภาคจีน จะได้เห็นความโหดร้ายของพวกเรา”

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็พยักหน้าขณะที่หัวเราะออกมา

“แล้วก็ ในช่วงเวลาสงคราม ข้าอาจจะหายตัวไปชั่วคราว อย่าได้ตกใจ
เกินไปหากเกิดสถานการณ์เช่นนั้นขึ้น” โอหยางโซวแจ้งเตือนพวกเขา
ก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดกันในแผนที่สมรภูมิ

เฟิงฉิวฮวงมองไปที่โอหยางโซว เธอหลีตาลงอย่างเจ้าเล่ห์ และกล่าวว่า
“หุ่ย! ท่านกำลังจะทำอะไร? ท่านสามารถพาข้าไปด้วยได้หรือไม่?”

โอหยางโซวพูดไม่ออก

มันไม่ยากที่จะจินตนาการได้ว่า เหตุใดเทพธิดาอย่างเธอถึงได้กล่าว
เช่นนั้นออกมาอย่างฉับพลัน

แน่นอนว่าโหยางโซวเข้าใจความหมายของคำกล่าวนี้ ไม่ว่าจะเป็นไป
ฮัวหรือเฟิงฉิวฮวง พวกเธอต่างก็ไม่มี ความกดดันมากนัก นอกจากนี้ ทุก
ครั้งที่โหยางโซวทำอะไรคนเดียว เขามักจะได้รับกำไรที่น่าตกใจ

“พาเข้าไปด้วย!” ไปฮัวเข้าร่วม

เทพธิดาทั้ง 2 ผู้ทรงอำนาจในดินแดนของตัวเอง กลับกลายเป็นเพียง
คนธรรมดาเมื่ออยู่ในกลุ่มพันธมิตร

สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาก็คงอยากเข้าร่วมด้วยเช่นกัน แต่พวกเขารู้ดีว่า
ในสงครามจู่โจม ภารกิจหลักของพวกเขาก็คือ ติดตามกองกำลังหลัก
เพื่อให้ได้รับคะแนนคุณูปการสงครามที่มากพอ

สำหรับความคิดอื่นๆ พวกเขาคงจะต้องรอโอกาสในครั้งต่อไป

ในความเป็นจริง โอหยางโชวไม่ได้คิดจะไปเพียงลำพังในครั้งนี้ ดังนั้น
เขาจึงประกาศว่า “เตรียมกองกำลังชั้นสูงคนละ 500 นาย ใครพร้อม
เมื่อพวกเราไปถึงแผนที่สมรภูมิ พวกเราจะออกไปล่ากัน”

“ยอดเยี่ยม!”

เทพธิดาทั้ง 2 รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่พวกเธออุทยานออกมา มัน
เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายได้

เมื่อมาถึงจุดนี้ การประชุมของพันธมิตรซานไห่ก็สิ้นสุดลง

ในเวลาเดียวกันนั้น พันธมิตรหยานหวงก็ได้มีการประชุมที่เมืองหาน
ตาย สำหรับรายละเอียด มันจะถูกเปิดเผยออกมาในระหว่างสงคราม

สงครามครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

วันที่ 22 เอื้อหลายได้นำกองกำลังทหารคนเถื่อนภูเขาสมชูดเกราะ
หนักมาถึงเมืองซานไห่ ผ่านประตูทะเลพอร์ต

บ่ายวันนั้น โรงผลิตทางทหารในถ้ำ ได้ส่งมอบเม็ดเสปียงทหารมาถึง
150,000 เม็ด

ในระหว่างแผนที่สมรภูมิ โอหยางโซวไม่สามารถใช้ถุงเก็บของของเขา
ในการขนส่งเม็ดเสปียงทหารได้ ดังนั้น เขาจึงแบ่งมันเป็นชุดๆ แล้วมอบ
ให้กับทหาร

แน่นอนว่าทหารที่รับไปก็คือ องค์รักษ์ราชวังทั้ง 3,000 นาย พวกเขาจะ
ได้รับพวกมันไปคนละ 50 เม็ด

เม็ดเสปียงทหารนี้จะถูกเก็บไว้ในถุงขนาดเล็ก และในเวลาเดียวกันนั้น
กรมโลจิสติกส์ทางทหาร ยังได้จัดเตรียมถุงน้ำให้ทหารม้าแต่ละนาย
ด้วย

เมื่อถูกน้ำถูกเติมเต็ม มันเพียงพอจะให้ทหารใช้น้ำได้ตลอดทั้งวัน

พวกเขาเรียนรู้วิธีใช้ถุงหนังบรรจุน้ำมาจากชนเผ่าเร่ร่อนบนทุ่งหญ้าที่ย่อมจำนน หนังที่ถูกนำมาทำถุงน้ำเหล่านี้ เป็นวัสดุเหลือใช้จากฝายคลังอาวุธ มันเป็นการใช้ทรัพยากรให้ได้ประโยชน์สูงสุดอย่างแท้จริง

องค์กรรักษาราชวังเป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง ดังนั้น ปริมาณการบริโภคของพวกเขาก็ยิ่งน่าตกใจมาก องค์กรรักษานายหนึ่งพร้อมกับม้าศึกของเขาจำเป็นต้องใช้เมล็ดเสบียงทหารถึงวันละ 5 เม็ด ดังนั้น เม็ดเสบียงทหารเพียง 50 เม็ด พวกเขาจะใช้หมดในเวลาเพียง 10 วันเท่านั้น

.....

วันที่ 23, เวลา 17.00 น. ไปขี่เดินทางกลับมาถึงเมืองซานไห่

ที่มาพร้อมกับเขาเป็น มือกระบี่เถี่ยหยิง 500 นาย ที่เขาฝึกอบรมด้วยตัวเอง

การแสดงออกของไป๋ฉีค่อนข้างซับซ้อน

หลังจากที่เขามาถึงแผนที่หลัก เขาก็ได้รับรู้ประวัติศาสตร์ของแคว้นฉิน

พวกเขากวาดล้างทั่วแผ่นดิน และเอาชนะทั้ง 6 แคว้นได้ อย่างไรก็ตาม
หลังจากนั้น พวกเขาก็อยู่ได้ไม่นานนัก มันทำให้ไป๋ฉีรู้สึกผิดหวังอย่าง
มาก

ในฐานะชาวแคว้นฉิน ความรักชาติที่เขามีต่อแคว้นฉินนั้น เป็นสิ่งที่คน
อื่นๆไม่สามารถเข้าใจได้ แม้แต่เว่ยหยางก็อาจจะไม่รู้สึกเท่ากับไป๋ฉี

ตอนนี้ ไป๋ฉีกำลังจะเข้าร่วมสงครามจู่หลู่ เขาจะได้เห็นแคว้นฉินและ
ทหารของพวกเขาอีกครั้ง ในฐานะเทพสงครามแห่งแคว้นฉิน ความรู้สึก
พิเศษนี้ เป็นสิ่งที่คนภายนอกไม่สามารถจะเข้าใจได้

คืนนั้น โอหยางโชวได้คุยกับไป๋ฉี ในห้องอ่านหนังสือของเขา

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 7 วันที่ 24, เวลา 9.00 น.

เสียงแจ้งเตือนระบบดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ในปี 209 ก่อนคริสตกาล หลังจากที่ฉินซีหวงครอง
ครองทั้งแผ่นดินจีนได้นาน 12 ปี ภายในราชสำนักประสบกับความ
ขัดแย้งวุ่นวาย ซึ่งมันทำให้ประเทศเกิดความวุ่นวาย เหล่าคนชั้นสูงของ
ทั้ง 6 แคว้นเดิมได้รวมตัวกัน กองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉินและกองทัพ
ราชวงศ์ฉินเริ่มทำสงครามกันทั่วทั้งแผ่นดิน”

“ในปี 208 ก่อนคริสตกาล กองกำลังหลักของทั้ง 2 ฝ่าย รวมตัวกันอยู่
รอบๆเมืองจู้หลู่ มันกำลังจะเกิดเป็นสงครามขนาดใหญ่ เพื่อตัดสิน
ชะตากรรมของพวกเขา โดยสงครามครั้งนี้จบลงด้วยชัยชนะของ
กองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉิน แผนที่สมรภูมครั้งที่ 4 – สงครามจู้หลู่ เปิด
อย่างเป็นทางการแล้ว!”

ทหารชั้นสูงของกองทัพซานไห่เกียบ 20,000 นาย มารวมตัวกันที่จตุรัส
เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเทเลพอร์ต

หลังจากตรวจสอบข้อกำหนดสำหรับการเข้าร่วมสงครามและจำนวน
กำลังพลที่พาเข้าร่วมแล้ว เขาก็เลือกฝ่าย

สงครามจุฬ่งกู่แบ่งออกเป็น ฝ่ายราชวงศ์ฉินและฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน
แน่นอนว่าโอหยางโซวยอมเลือกฝ่ายราชวงศ์ฉิน

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ สำหรับการ
เปิดใช้งานการเทเลพอร์ตไปยังแผนที่สมรภูมิ จำนวนผู้ถูกเทเลพอร์ต
19,500 คน”

ในระหว่างการอัปเดตของระบบครั้งที่ 2 การเทเลพอร์ตเข้าสู่แผนที่
สมรภูมิ ได้ยกเลิกการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเทเลพอร์ตจากผู้เล่น
แล้ว

ไม่อย่างนั้น โอหยางโซวคงจะล้มละลายอีกครั้ง

“แจ้งเตือนระบบ : การเทเลพอร์ตเริ่มต้นขึ้น!”

หลังจากนั้น ท้องฟ้าก็เปลี่ยนไปและวิสัยทัศน์ก็พล่ามัว ก่อนที่โอหยาง
โซวและกองกำลังของเขาจะมาปรากฏตัวขึ้นที่สมรภูมิจูหลู

“แจ้งเตือนระบบ : ยินดีต้อนรับผู้เล่นสีเขียวห่วยๆ เข้าสู่ค่ายหลักของฝ่าย
ราชวงศ์ฉิน เมืองจีหยวน”

ในปี 210 ก่อนคริสตกาล หลังจากที่ดินซีหวังสิ้นพระชนม์ ชูเค่อภายใต้
การสนับสนุนของเจ้าเกาและหลี่ซือ สามารถขึ้นเป็นจักรพรรดิองค์ใหม่
ได้ ด้วยการปกครองและการกระทำที่โหดร้ายของพวกเขา ทำให้ทั่วทั้ง
ประเทศไม่มีความสุข

ได้เกิดกบฏเงินเซ่งหวู่กวงขึ้นในปี 209 ก่อนคริสตกาล และพวกเขาเริ่ม
ต่อต้านราชวงศ์ฉิน ก่อนสงครามจูหลู 6 แคว้นเดิมจากยุคเลียดก๊ก
ได้แก่ แคว้นเจ้า, ฉี, หยาน, เว่ย, หาน ชู ทั้งหมดประสบความสำเร็จ
ในพื้นที่ดินแดนของพวกเขา

ราชสำนักฉินจะเลยการเตรียมการสำหรับเรื่องนี้ กองกำลังที่สามารถใช้
การได้จึงมีเพียง 2 กองกำลังเท่านั้น คือ กองกำลังของจางหวนและ
หวังหลี่

กองกำลังของจางหวนจัดตั้งขึ้นจากอดีตเชลยสงคราม เนื่องจากพวก
เขาเคยเป็นทหารมาก่อน พวกเขาจึงสามารถกลายเป็นทหารในกองทัพ
ได้ในเวลาสั้นๆ แม้ว่าพวกเขาจะอ่อนแอกว่ากองกำลังหลักของราชวงศ์
ฉิน แต่พวกเขาก็ยังคงแข็งแกร่ง

กองกำลังของหวังหลี่ ตั้งอยู่ทางเหนือ พวกเขาเป็นหนึ่งในกองกำลัง
หลักของราชวงศ์ฉิน พวกเขามีระเบียบวินัยสูง และที่พิเศษก็คือ พวก
เขาเป็นทหารม้าที่ปราศจากความกลัว รวดเร็ว และฉลาด

กองกำลังทางเหนือของราชวงศ์ฉิน มีกำลังพลราว 150,000 นาย
เนื่องจากพวกเขามีหน้าที่เฝ้าชายแดน พวกเขาจึงไม่สามารถเคลื่อนทัพ
ลงไปทางใต้ได้

ในครั้งที่ฉินซีหวงยังอยู่ กองกำลังนี้ไม่เคยถูกใช้ให้ลงไปทางใต้เลย ทุก
คนจะเห็นได้ชัดว่า กองทัพราชวงศ์ฉินไม่จำเป็นจะต้องใช้พวกเขาเลย

แต่ในสงครามจูหลู่ หวังหลี่ได้นำกองกำลังชั้นสูง 150,000 นาย ลงไป
ทางใต้

เมื่อกองกำลังทั้ง 2 รวมตัวกัน พวกเขามีกำลังพลมากถึง 450,000 นาย

ในเวลานั้น ทางใต้ของแม่น้ำเหลืองในเขตแคว้นฉู่เดิม ได้เกิดการกบฏ
ขึ้น ดังนั้น กองกำลังทั้ง 2 จึงไปที่นั่นเพื่อปราบปรามกบฏ

จางหานทำลายจางฉู่ของกองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉิน จากนั้น ก็สังหาร
เสี่ยวเหลียงแห่งแคว้นฉู่ โจมตีและสังหารอ๋องแห่งแคว้นฉี เทียนตาน

กวาดล้างกองกำลังของฮ่องแห่งแคว้นเว่ย เว่ยจิง พวกเขาเกือบจะ
ทำลายกลุ่มอำนาจต่างๆที่ต่อต้านราชวงศ์ฉินในทางใต้ของแม่น้ำเหลือง
ได้ทั้งหมด

สำหรับกองกำลังของหวังหลี่ ในประวัติศาสตร์มันทึ่กไว้เพียงว่า พวก
เขาชนะเท่านั้น

เมื่อถึงตอนนั้น ทางเหนือของแม่น้ำเหลืองก็เกิดความวุ่นวายภายในขึ้น
ฮ่องแห่งแคว้นเจ้า หู่เจิน ซึ่งเดิมเป็นขุนพลของเจินเซิ่ง เขาได้รับคำสั่ง
ให้โจมตีแคว้นเจ้า ก่อนจะลงไปที่แคว้นหาน เมื่อยึดแคว้นเจ้าได้ เขาก็
สถาปนาตัวเองเป็นฮ่องแห่งแคว้นเจ้า

ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา หลี่เหลียงโกรธมาก ที่ถูกทำให้อับอายโดยหู่
เจินและน้องสาว เขาจึงฆ่าทั้ง 2 คน

เสนาบดีจางเอ้อและเงินหยูหนีรอดไปได้ พวกเขาได้แต่งตั้งสมาชิก
ตระกูลชั้นสูงเดิมของแคว้นเจ้า เจ้าเสีย เป็นฮ่องแห่งแคว้นเจ้าคนใหม่

ซึ่งทำให้พวกเขาเอาชนะหลิเหียงที่ไล่ล่าพวกเขาได้ มันทำให้หลิเหียง
หันไปเป็นพันธมิตรกับจางหาน

ด้วยข่าวกรองของที่ได้รับจากหลิเหียง จางหานจึงได้เข้าใจกองทัพ
ต่อต้านราชวงศ์ฉินที่อยู่ทางเหนือของแม่น้ำเหลือง หลังจากที่ยางหาน
เอาชนะกองกำลังหลักของแคว้นฉู่และสังหารเสี่ยวเหลียงได้แล้ว เขาก็
ข้ามแม่น้ำเหลืองเพื่อเข้าโจมตีแคว้นเจ้า

เมื่อถึงจุดนี้ สงครามฉู่ก็ได้เริ่มต้นขึ้น

เมื่อสถานการณ์ในแคว้นฉู่ดีขึ้นแล้ว จางหานก็คิดว่า กองทัพต่อต้าน
ราชวงศ์ฉินทางใต้ จะไม่ก่อภัยคุกคามอีกต่อไป ดังนั้น เขาก็รีบขึ้นไป
ทางเหนือ นั่นแรกคือ การปกป้องด่านกวนหยาง เพื่อป้องกันไม่ให้
กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินลงไปทางใต้และยึดฉู่หยางได้

จุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญก็คือ เมืองจีหยวน ซึ่งทำให้มันกลายเป็นค่าย
หลักของกองทัพราชวงศ์ฉิน

.....

จักรพรรดิฉินรุ่นที่ 2 ขึ้นปกครอง ปีที่ 2, เดือนที่ 9

หวังหลี่ได้นำกองกำลังของเขา ปิดล้อมเมืองจูหลู

อีก 1 เดือนต่อจากนั้น กองกำลังของจางหานก็เข้ายึดเมืองหานตานได้

เนื่องจากกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินได้หยั่งรากลึกลงไปในพื้นที่นี้แล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาเข้าร่วมกับกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน จางหานจึงได้ทำลายกำแพงเมือง และเคลื่อนย้ายประชาชนออกไป

การกระทำของเขาในครั้งนี้ นอกเหนือจากจะเป็นการตัดเนื้อร้ายแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนค่านิยมหลักของพวกเขาอีกด้วย เพราะพวกเขาได้รวบรวมเอาเสบียงทั้งหมด ส่งไปที่เมืองจีหยวน

จางหานได้กวาดเอาเสปียงในหानตานและพื้นที่ใกล้เคียงทั้งหมดไป
มันทำให้มีเสปียงจำนวนมหาศาลถูกส่งไปยังเมืองจี๋หยวน แต่เนื่องจาก
ไม่มีเสปียงมากพอ ประชาชนจึงต้องย้ายไปที่อื่น

จากนั้น สิ่งที่จางหานทำต่อไปก็คือ การเป็นกำลังเสริมให้กับกองกำลัง
ของหวังหลี่

เขาได้ส่งกำลังพลบางส่วน ไปยังทางใต้ของเมืองจู่หลู่ เพื่อขุดคลองจาก
ทางใต้ของเมืองจู่หลู่ ผ่านแม่น้ำมายังเมืองจี๋หยวน สร้างเป็นเส้นทาง
ลำเลียงเสปียงที่สมบูรณ์แบบให้กับกองกำลังของหวังหลี่

หลังจากที่จู่หลู่ถูกปิดล้อม จางเอ๋อก็ขอความช่วยเหลือทันที กองกำลัง
อื่นๆของกองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉินเดินทางมาใกล้กับสมรภูมิ แต่
เนื่องจากกองทัพราชวงศ์ฉินแข็งแกร่งและมีกำลังพลจำนวนมาก จึงไม่
มีใครกล้าเข้าไปช่วยพวกเขา และเพียงแค่นั่งมองจากที่ไกลๆเท่านั้น

ในตอนนี้ กองทัพแคว้นเจ๋ามีกำลังพลทั้งสิ้น 80,000 นาย

ส่วนกองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉินของเจ้าเมืองต่างๆมีกำลังพลรวมกัน
มากกว่า 300,000 นาย

ในขณะที่จางหวนและหวังหลี่โจมตีหวนตานและจุนหลู่ อ๋องแห่งแคว้นฉู่
ได้สั่งให้ซ่งยีและเสี้ยงหยูไปช่วยพวกเขา ซ่งยีไม่ต้องการจะช่วยแคว้น
เจ้า เขาจึงตัดสินใจว่า จะทำเพียงยืนมองเท่านั้น

หลังจากที่กองทัพแคว้นฉู่เริ่มออกเดินทาง เขาได้หยุดพักที่เมืองอ๋านห
ยางถึง 46 วัน

ซ่งยีสั่งให้เสี้ยงหยูนำกองกำลังของเขาไปช่วยเมืองจุนหลู่ ส่วนกองกำลังที่
เหลือจะอยู่ที่หยูโจวและอ๋านหยาง เพื่อรอโอกาสที่เหมาะสม ขุนพลคน
อื่นๆอย่างฉิงปูและขุนพลผู้ ได้มาถึงสนามรบ และหยุดพักใกล้กับริมแม่น้ำ
เหลือง เพื่อรอคำสั่งของซ่งยี

เสี้ยงหยูซึ่งเกลียดชังราชวงศ์ฉินอย่างมาก ตัดสินใจสังหารซ่งยี และเข้า
ยึดการบัญชาการกองทัพ จากนั้น เขาก็นำกำลังพล 60,000 นาย มา
รวมตัวกับฉิงปูและขุนพลผู้

จากกองกำลัง 60,000 นาย ของกองทัพแค้วนฉู่ มีนักรบเจียงตง 8,000 นาย เป็นกองกำลังหลัก และมีทหารชั้นสูงอีกถึง 30,000 นาย

ด้วยเหตุนี้ กองทัพต่อต้านราชวงศ์ฉินจึงมีกำลังเพิ่มเป็นเกือบ 460,000 นาย

มันทำให้ในสงครามขนาดใหญ่ครั้งนี้ ทั้ง 2 ฝ่ายมีกำลังพลใกล้เคียงกัน

อย่างไรก็ตาม ในด้านพลังต่อสู้ กองทัพราชวงศ์ฉินยังคงแข็งแกร่งกว่า เล็กน้อย

ขณะที่เสี่ยงหยุดไปถึงแม่น้ำเหลือง จูหลูได้ถูกปิดล้อมนาน 2 เดือนแล้ว

ช่วงเวลาที่โกอา กำหนดในสงครามครั้งนี้ก็คือ ขณะที่เสี่ยงหยุดนำกองกำลังของเขามาถึงริมแม่น้ำเหลือง และตั้งค่ายอยู่ที่นั่น สำหรับผู้เล่น ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน พวกเขาจะอยู่ที่ค่ายริมแม่น้ำแห่งนี้

หากไม่มีผู้เล่นเข้ามาแทรกแซง สงครามจุฬหู่อันยิ่งใหญ่ก็คงจะดำเนิน
ไปแล้ว

จางหานได้สร้างเส้นทางขนส่งเสบียงระยะทางยาว 10 กิโลเมตร จาก
ทางใต้ของจุฬหู่จนถึงแม่น้ำ เขาจึงต้องส่งกองกำลังบางส่วนไปคอย
ปกป้อง

กลยุทธ์ของเสี่ยงหู่ก็คือ การลอบโจมตีเส้นทางเสบียงนี้ เพื่อทำให้เกิด
การขาดแคลนเสบียงและลดพลังต่อสู้ของกองกำลังหวังหลี่ ก่อนที่เขา
จะนำกองกำลังข้ามแม่น้ำไปโจมตีพวกเขา

สำหรับการลอบโจมตีของแคว้นฉู่ แม้ว่าพวกเขาจะมีเสบียงจำนวนมาก
แต่พวกเขาก็ไม่สามารถนำมันมาด้วยได้ ดังนั้น พวกเขาจึงต้องโขมย
เสบียงมาจากศัตรูแทน เสี่ยงหู่ตัดสินใจใช้เสบียงทั้งหมดที่มี เหลือไว้
เพียงสำหรับ 3 วันเท่านั้น เพื่อจุดประกายจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของ
ทหารกองทัพแคว้นฉู่

สิ่งที่เกิดขึ้นจากนั้นก็คือ พวกเขาจับหวังหลิ้ง และบังคับให้จางหานยอม
จำนนได้

สำหรับผู้เล่น สงครามใหญ่ครั้งนี้เพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น

.....

.....

.....

The World Online

TWO Chapter 407 ไปดีเข้าบัญชาการ

ณ แผนที่สมรภูมิ, เมืองจี๋หยวน

หลังจากเทเลพอร์ตมาถึงเมืองจี๋หยวนแล้ว โอหยางไชวก็ส่งผ่านการ
บัญชาการกองพลทหารองครักษ์ให้กับไปดี ส่วนโอหยางไชว เขาจะ
บัญชาการเพียงองครักษ์ราชวังเท่านั้น

ในสงครามครั้งนี้ กองทัพพันธมิตรซานไห่ ไม่ได้จัดระเบียบโครงสร้าง
กองทัพของพวกเขา ขุนพลของแต่ละคนจะนำกองกำลังของพวกเขาเอง
โดยที่ไปดีจะเป็นผู้บัญชาการหลัก

จางเลี้ยวจากดินแดนสอดคล้อง, หวังเหอจากดินแดนหงส์สาบสูญ,
ฉินฉีอิงจากเมืองซุนหลง และคนอื่นๆ

หลังจากลงทะเบียนในเมืองแล้ว ผู้เล่นจะถูกส่งไปยังค่ายทหารทาง
ตะวันตกของเมือง หลังจากที่มีสมาชิกพันธมิตรชานไห่ลงทะเบียนเสร็จ
เสียงแฉ่งเตือนสงครามก็ดังขึ้น

“แฉ่งเตือนสงคราม : สงครามจู่หลู่มีลอร์ดเข้าร่วมทั้งสิ้น 400 คน และมี
กำลังพลรวมทั้งสิ้น 1,244,500 นาย, ฝ่ายราชวงศ์ฉิน มีลอร์ดเข้าร่วม
228 คน และมีกำลังพลรวม 714,500 นาย, ส่วนฝ่ายต่อต้านราชวงศ์
ฉิน มีลอร์ดเข้าร่วม 172 นาย และกำลังพลรวม 530,000 นาย”

การเลือกฝ่ายราชวงศ์ฉินของดินแดนชานไห่ นั้น ไม่ได้เป็นความลับแต่
อย่างไร

หลังจากที่สงครามจบลงแล้ว 3 ครั้ง ในที่สุด เหล่าลอร์ดในภูมิภาคฉินก็
คิดได้ ในสงครามครั้งนี้ จึงมีหลายคนที่ตัดสินใจเลือกฝ่ายเดียวกับ
พันธมิตรชานไห่

สำหรับพันธมิตรภายนอก โดยไม่ต้องคิด พวกเขาทั้งหมดเลือกฝ่าย
ต่อต้านราชวงศ์ฉิน

การเลือกนี้ไม่ได้เป็นเพราะพวกเขามีแผนการหรือกลยุทธ์ใดๆ แต่พวกเขาเลือกเช่นนี้ก็เพราะทิวี่ของพวกเขาค พวกเขาไม่ต้องการจะรับคำสั่ง
จากไปฉี

ทั้ง 2 ฝ่าย มีทั้งจุดแข็งและจุดอ่อน ดังนั้น จึงไม่มีข้อได้เปรียบที่ชัดเจน
จากการเลือกฝ่ายในครั้งนี้

สำหรับลอร์ดที่เลือกฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ครึ่งหนึ่งมีความฝันที่จะรับ
สมัครเลี้ยงหญั โหหยางโซวทำได้เพียงเสียใจกับพวกเขาเท่านั้น จาก
ลักษณะนิสัยของเลี้ยงหญั เป็นไปไม่ได้เลยที่จะรับสมัครเขา

และในชีวิตที่แล้วของโหหยางโซว ไม่มีใครสามารถรับสมัครเขาได้

แน่นอนว่า ลอร์ดบางคนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ พวกเขาจึงเลือกฝ่ายนี้
เพื่อรับสมัครเหล่าขุนพลที่อยู่ภายใต้เสียงหยา

ชื่อเสียงของพวกเขาหลังจากนี้ บางคนไม่ได้อยู่ไปกว่าเสียงหยาเลย
แน่นอนว่า พวกเขาก็ดึงดูดโอหยางโชวด้วย แต่น่าเสียดาย พวกเขา
ไม่ได้อยู่ในฝ่ายเดียวกัน ดังนั้น เขาจึงหมดหนทางในการรับสมัครพวก
เขา

ในกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน มีกลุ่มคนที่มีชื่อเสียงคนอื่นๆอีก
อย่างเช่น เสี่ยวเหอ

คนเหล่านี้ติดตามหลังไป และตอนนี้ พวกเขาอยู่ที่เมืองผิง ซึ่งอยู่
ห่างจากสมรภูมิจูหล่าว 400-500 เมตร

อ๋องแห่งแคว้นฉู่ ได้มอบฉายา ‘ผู้บัญชาการกองทัพพิชิตตะวันตก’
ให้แก่หลิวปัง อย่างไรก็ตาม เขามีกำลังพลภายใต้เขาเพียงไม่กี่พัน
เท่านั้น แม้ว่าเขาจะกล้าหาญมากเพียงใด เขาคงก็ไม่กล้ามุ่งหน้าไป
ทางตะวันตก เพื่อโจมตีเมืองหลวงของราชวงศ์ฉินอย่างแน่นอน

“แจ้งเตือนสงคราม : เนื่องจากฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินมีกำลังน้อยกว่า
ฝ่ายราชวงศ์ฉิน จากกฎของสงคราม ทหารของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน
จะได้รับบัฟ เพิ่มการป้องกัน 25 % โดยอัตโนมัติ”

“แจ้งเตือนสงคราม : จากตำแหน่งและคะแนนการกุศล ตัวแทนผู้เล่น
ฝ่ายราชวงศ์ฉินก็คือ ฉีเยว่หฺวู่ยี่ ซึ่งเป็นมาร์ควิสชั้น 2, ขณะที่ตัวแทน
ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็คือ ตีเจิน ซึ่งเป็นมาร์ควิสชั้น 3”

ตำแหน่งตัวแทนผู้เล่นของตีเจิน เติบโตและมั่นคงมากยิ่งขึ้น

“แจ้งเตือนสงคราม : เปิดการซื้อขายแลกเปลี่ยนคะแนนคุณูปการ
สงครามอย่างเป็นทางการในร้านค้าบนอินเทอร์เน็ตเฟซ ผู้เล่นสามารถ
เลือกใช้คะแนนคุณูปการสงคราม แลกเปลี่ยนกับสินค้าในนั้นได้”

ในที่สุด รางวัลนอกเหนือจากคะแนนการกุศลก็ปรากฏขึ้น ไกอ่าได้โยน
เหยื่อชิ้นใหม่ออกมาแล้ว

โอหยางโซวเข้าไปดูร้านค้า และพบว่า มันขายสินค้าที่หลากหลาย และ
มีกระตังคู่มือเทคโนโลยีการสร้างถึง 5 แบบ

แตกต่างจากส่วนการซื้อขายพิเศษ สินค้าในร้านค้านี้พิเศษกว่า มันเป็น
ไอเท็มเฉพาะที่ไม่ซ้ำใคร

โอหยางโซวนับจำนวนสินค้าในร้านค้า มีทั้งหมด 200 รายการ ซึ่งจะ
ขายให้กับผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย ดังนั้น ในทางทฤษฎี จะมีลอร์ดที่สามารถ
แลกเปลี่ยนสินค้าเหล่านี้ได้มากที่สุดเพียงครึ่งหนึ่งของทั้งหมดเท่านั้น

แต่ในความเป็นจริง มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอไป ตัวอย่างเช่น ถ้าโอ
หยางโซวสะสมคะแนนคุณูปการสงครามได้มากพอ เขาก็สามารถ
แลกเปลี่ยนสินค้าหลายรายการได้

โอหยางโซวตรวจสอบไอเท็มพิเศษ และพบว่า ราคาของมันไม่ใช่ถูกๆ
เลย ที่มีราคาแพงที่สุดก็คือ เหล่าคู่มือเทคโนโลยีการสร้างทั้ง 5 นั้น

คู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะกวางเหยา มีราคาถึง 40,000

คะแนนคุณูปการสงคราม

โดยไม่ต้องกล่าวถึงว่าจะมีลอร์ดกี่คนที่สะสมคะแนนคุณูปการสงคราม
ได้มากขนาดนั้น แม้ว่าพวกเขาจะสะสมจนมีมากพอ แต่ก็เชื่อว่าพวกเขา
จะยินดีใช้คะแนนคุณูปการสงครามเหล่านั้น เพราะเป้าหมายหลักของ
พวกเขาในตอนนั้นก็คือ การเลื่อนขั้นของพวกเขา

สรุปได้ว่า การเปิดร้านค้านี้ เป็นทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีต่อลอร์ด

แต่อย่างน้อย มันก็เป็นทางเลือกพิเศษ

หลังจากนั้น โอหยางโซวก็พาไปฉีไปเข้าพบจางหานโดยตรง

ณ เมืองจีหยวน, ศาลาว่าราชการ

จางห่านเป็นขุนพลที่กล้าหาญของราชวงศ์ฉิน เขาสู้รบมาแล้วทั่วทั้งแผ่นดิน ไม่มีใครกล้าเผชิญหน้ากับเขาตรงๆ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแผนการของเจ้าเกา เขาจึงได้ยอมจำนนต่อแคว้นฉู่

ในประวัติศาสตร์ เหตุผลที่น่าเชื่อถือที่สุด สำหรับการยอมจำนนของจางห่านก็เนื่องมาจากเจ้าเกา

เจ้าเกาได้ว่าร้ายเขาต่อหน้าจักรพรรดิองค์ที่ 2 แห่งราชวงศ์ฉิน ทำให้เขาไม่ไว้วางใจจางห่านอีกต่อไป

ความเจ็บปวดและความกลัวที่ไม่ได้รับความไว้วางใจจากจักรพรรดิ ทำให้จางห่านตัดสินใจยอมจำนน ถ้าไม่อย่างนั้น เสี่ยงหยุดก็คงจะไม่สามารถเอาชนะเขาได้

สิ่งที่เกิดขึ้นกับจางห่าน ที่ความคล้ายคลึงกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับไป๋ฉี

เพราะอาจกล่าวได้ว่า เสนาบดีฟานจูเป็นผู้ทำให้ไป๋ฉีถูกประหารชีวิต

จะเห็นได้ชัดว่า ปัญหาเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นกับราชวงศ์จีน

คล้ายกับเสียงหยา จางหานก็เลือกเส้นทางชีวิตด้วยตัวเอง ข้าแตกต่าง
เดียวก็คือ เสียงหยาได้รับการจดจำและยกย่องในประวัติศาสตร์ ขณะที่
จางหาน กลายเป็นเพียงขุนพลผู้พ่ายแพ้สงคราม ส่งผลให้ชื่อของเขา
จมหายไปในทะเลแห่งประวัติศาสตร์

มีบางคนแสดงความเห็นว่า จางหานนั้นเพียงแค่อ่อนแอเกินไป
เล็กน้อย พวกเขาารู้สึกว่า เขามีฐานะและความสามารถที่อาจจะ
เหนือกว่าหวังเจี้ยนเสียอีก

อย่างไรก็ตาม ความเห็นนี้เป็นที่ยอมรับจากคนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

กล่าวถึงเรื่องนี้ จางหานมีส่วนเกี่ยวข้องกับดินแดนซานไห่เล็กน้อย
เพราะบรรพบุรุษของเขา คือ เจียงซาง

ดังนั้น โอบายางโซวจึงมั่นใจว่าจะรับสมัครเขาได้

จางหานอยู่ในห้องโถง ขณะที่ต้อนรับโอบายางโซวและไป๋ฉี

มองไปที่เขาในปัจจุบัน จางหานเพียงจะได้รับชัยชนะมาจากทางใต้
ดังนั้น เขาจึงดูมั่นใจมาก และเป็นผลให้ตัวเขา ไม่ได้ดูน่ากลัวและน่าอึด
อัดเลย

อย่างไรก็ตาม เมื่อโอบายางโซวให้ความสำคัญกับการตรวจสอบแล้ว เขา
ก็พบว่า จางหานกำลังรู้สึกเศร้าใจ

หลังจากที่ยึดหนาทานได้ เจ้าเกาก็เริ่มรู้สึกกังวลเกี่ยวกับจางหานและ
ให้ร้ายเขา จางหานแ็นคนที่เฉียบคม เขารู้สึกได้ว่า ราชสำนักเริ่ม
เปลี่ยนไป และมันเป็นไปได้ในทางลบต่อเขา

ขณะที่เขาโจมตีทางใต้ องค์จักรพรรดิเชื่อถือเขาอย่างมาก โดยมอบกองกำลังทั้งหมดให้อยู่ภายใต้เขา แม้แต่หวังหลี่ก็ยังอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของเขา

หวังหลี่คือใคร?

เขาเป็นหลานชายของขุนพลที่มีชื่อเสียง หวังเจี้ยน และเป็นลูกชายของหวังเป็น

ตระกูลหวัง 3 ชั่วอายุคน เป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจะสามารถมองเห็นถึงความสามารถของจางหานได้

“ตัวแทนผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ คำนับท่านแม่ทัพ!”

โอหยางโซวคำนับทักทายจางหาน

ไปดีซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังเขา มองไปที่จางหานด้วยความสนใจ

จางหานพยักหน้า จากนั้น เขาก็หันไปมองไปดี การกระทำของเขานั้น
สะกดตามาก

ขณะที่เขาเห็นไปดี เขาก็กลายเป็นแข็งค้าง

ผู้ที่เขากำลังมองอยู่นี้ เหมือนกับภาพวาดทุกประการ

ภาพวาดของไปดี เป็นสิ่งที่ขุนพลของราชวงศ์ฉินทุกคนเคยเห็นมาก่อน

“ท่านขุนพลผู้นี้คือ?”

จางหานผู้ซึ่งปกติจะสงบอยู่ตลอด กลายเป็นตื่นเต้น

“ไปดี!”

ไปฉีมองไปที่จางหาน ความชื่นชมเต็มอยู่ในดวงตาของเขา ชุนพลระดับ
พระเจ้าเช่นเขา สามารถประเมินบุคคลได้เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอก

เห็นได้ชัดว่าไปฉี ให้ความสนใจกับความสามารถของจางหาน

เสียงของไปฉีสงบมาก แต่มันก็เหมือนกับมีสายฟ้าวิ่งเข้ามาในหูของ
จางหาน

“ท่านเจ้าเมืองหวู่ฮั่น เป็นท่านจริง!”

จางหานเต็มไปด้วยความประหลาดใจ ขณะที่เขาโค้งคำนับ

“จางหานคำนับท่านเจ้าเมืองหวู่ฮั่น!”

จากการตั้งค่าของเกมส์ ภูมิภาคจีนข้ามผ่านช่วงเวลาถึง 5,000 ปี เป็น
ผลให้ฉากดังกล่าวจะเกิดขึ้นเป็นปกติ ดังนั้น ไกอาก็ตั้งค่าบางอย่างกับ

NPC

เมื่อจางหานได้เห็นไปฉี เขาไม่ได้ถามเกี่ยวกับการฟื้นคืน หรือเหตุใด
ไปฉีถึงยังอยู่ เขาจะยอมรับมันได้ทันที เพื่อช่วยลดการเสียเวลา

ไปฉีพยักหน้า ยอมรับการค้ำบัของจางหาน

หลังจากหักท่ายกันเสร็จแล้ว ทั้ง 3 ก็นั่งลง

เป็นธรรมดาที่จางหานจะไม่กล้านั่งบนที่นั่งหลัก เขาต้องการจะให้ไปฉี
ไปนั่งตรงนั้น อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวเป็นลอร์ดของไปฉี แน่แน่นอนว่า
เขาไม่สามารถนั่งต่ำกว่าไปฉีได้

มันทำให้โอหยางโซวกลายเป็นคนนั่งที่นั่งหลักแทน

นับตั้งแต่มีแผนที่สมรภูมิ ยังไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้ปรากฏขึ้นมาก่อน
ตัวแทนผู้เล่นกำลังนั่งอยู่บนที่นั่งหลักของฝ่าย

โชคดีที่โอหยางโชวเป็นคนฉลาด เขาเก็บเงียบขณะที่กระบวนการ
ทั้งหมดเกิดขึ้น

สำหรับการปรึกษาหารือ มันเป็นการปรึกษาหารือระหว่างจางหานและ
ไป๋ฉี

โดยไม่ลังเล จางหานได้บอกไป๋ฉีเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปีนี้,
สถานการณ์ของสงคราม และปัญหาที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ หลังจาก
กล่าวเสร็จสิ้นแล้ว เขาก็โค้งคำนับไป๋ฉีอีกครั้ง ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านเจ้า
เมืองหวู่ฮั่น โปรดบัญชาการกองทัพด้วยเถิด พวกเรายินดีจะติดตาม
ท่าน!”

เขากำลังมอบอำนาจการบัญชาการให้กับไป๋ฉี

โอหยางโชวมองไปที่จางหาน การแสดงออกของเขานั้นคลุมเครือมาก

ด้วยการมอบอำนาจง่ายๆเพียงนี้ ดูเหมือนว่างานจะไม่ธรรมดา
จริงๆ

อำนาจคือชีวิตของคุณพล

งานมอบอำนาจให้ไปดีก็เป็นเหมือนกับเขาได้มอบชีวิตของตัวเอง
ให้กับไปดี

ถ้าเป็นคุณพลคนอื่นๆ จากงานคงจะไม่ทำเช่นนี้ ทุกคนต้องรู้ว่า ใน
ปัจจุบัน เขายังไม่เคยล้มเหลวใดๆ เขากำลังสร้างชื่อเสียงและคุณูปการ
สงครามให้ตัวเอง

อย่างไรก็ตาม ไปดีนั้นแตกต่างออกไป เขาเป็นเทพสงครามแห่งกองทัพ
แคว้นฉิน

การเปลี่ยนแปลงแม้ทัพอาจส่งผลร้ายแรงต่อกองทัพทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้เกิดขึ้นกับไปฉี ชื่อเสียงของเขาในราชวงศ์ฉินนั้น
ทรงอิทธิพลอย่างมาก แม้ว่าเขาจะตายไปแล้ว ผู้คนก็ยังคงให้ความ
เคารพต่อเขา

ดังนั้น จึงไม่มีทหารคนไหนปฏิเสธเขา ทุกคนยินดีต้อนรับเขา

สำหรับขุนพลอย่างหวังหลี่ เขาคงจะทำเช่นเดียวกับจางหาน เขาเป็น
ทหารของแคว้นฉินดั้งเดิม เขาอาจจะเคารพบูชาไปฉียิ่งกว่าจางหาน
เสียอีก

ด้วยเหตุนี้ ไปฉีจึงสามารถเข้าบัญชาการกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินได้

.....
.....

หลังจากที่ไปเข้าบัญชาการ เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นในหูของ
โอหยางโซว

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวี่ สำหรับที่
ขุนพลไปฉีได้เข้าบัญชาการกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉิน, รางวัลพิเศษ :
คะแนนคุณูปการสงคราม 50,000 แต้ม, ผลรวมของคะแนนคุณูปการ
สงคราม เพิ่มขึ้น 20%”

เพียง 50,000 แต้มนี้ ก็มากพอแล้วที่จะทำให้ลอร์ดคนอื่นๆกระอักเลือด
ด้วยความอิจฉา สำหรับผลรวมที่เพิ่มขึ้น 20% มันมีความหมายว่า ถ้า
เขาได้รับคะแนนคุณูปการสงคราม 10,000 แล้ว เขาจะได้รับเพิ่มอีก
2,000 แต้ม

จากบัฟนี้ คะแนนคุณูปการสงครามที่กองทัพซานไห่จะได้รับคงจะ
เพิ่มขึ้นอีกมหาศาล

จากนั้น ก็เป็นเสียงแฉ่งเตือนสงคราม

“แจ้งเตือนสงคราม : ขุนพลไปฉีแห่งดินแดนชานไห่ ได้บรรลุข้อกำหนด
ที่ซ่อนอยู่ และได้กลายเป็นผู้บัญชาการของฝ่ายราชวงศ์ฉิน ไปฉีจะเข้า
มาแทนที่จางหาน ในการบัญชาการกองกำลัง 450,000 นาย รวมถึง
กองกำลังของผู้เล่น!”

ขณะที่แจ้งเตือนสงครามดังออกไป เหล่าลอร์ดรู้สึกขัดแย้งมาก

เหล่าลอร์ดในฝ่ายราชวงศ์ฉิน รู้สึกว่า พวกเขาเลือกถูกต้องแล้ว ไปฉีคง
จะนำพวกเขาได้ดีกว่าจางหาน

ที่สุดคณียที่สุดก็คือ ราชสำนักฉิน ไม่ส่งผลกระทบใดๆต่อไปฉี

หลังจากที่เขาเข้ารับตำแหน่งแล้ว เขาก็สั่งให้กองกำลังของหวังหลี่ ล่า
ถอยกลับมายังเมืองจีหยวนทันที

คำสั่งนี้เป็นสิ่งที่ไม่คาดฝัน แม้แต่จางหานก็ยังไม่เข้าใจเหตุผล

“ท่านเจ้าเมืองหัวฮ้าน มันเป็นเรื่องยากอย่างมาก กว่าพวกเราจะสามารถปิดล้อมพวกเขาได้ เหตุใด ถึงให้พวกเราล่าถอยกลับมากัน?”

ไปฉีสายหัว “ในความคิดของเจ้า เพียงแค่กองกำลังที่อยู่หัว พวกเราสามารถเข้ายึดเมืองในทันทีได้หรือไม่?”

“ไม่!”

จางหานสายหัว หากเขาทำเช่นนั้นได้ พวกเขาก็คงจะไม่ปล่อยให้มันล่าเข้ามาถึง 2 เดือนเช่นนี้ มองย้อนกลับไปในสงครามจุหลูประวัติศาสตร์ได้ล้มวีรบุรุษผู้หนึ่งไป

วีรบุรุษผู้นั้นก็คือ ขุนนางของแคว้นเจ้า เงินหยู

ขณะที่หลี่เหลียงสังหารหัวเงินและน้องสาวของเขา จางเอ้อและเงินหยูได้หลบหนีไป ก่อนจะมอบตำแหน่งอ๋องแห่งแคว้นเจ้าให้กับเจ้าเสี่ย แล้วกลับมาเอาชนะหลี่เหลียงได้

ทุกอย่างเป็นเพราะเงินหยุ

ผู้วางแผนการและกลยุทธ์ที่แท้จริงของสงครามจูลูก็คือ เงินหยุ

อย่างไรนะหรือ? มาดูว่า เขาทำอะไรในสงครามจูลูบ้าง

ประการแรก เขาเป็นรวบรวมกองกำลังต่างๆของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน
ที่กระจัดกระจายมาที่นี่

หลังจากที่เมืองจูลูถูกปิดล้อม เงินหยุก็หากำลังเสริม แล้วตั้งทัพไว้
ทางเหนือของแม่น้ำ

ประการที่สอง การติดต่อกับเมืองจูลู

ในช่วงที่จางเอ้อและเจ้าเสี่ยถูกขังอยู่ในเมืองจูลู พวกเขาสามารถ
ติดต่อกับภายนอกได้ก็เพราะเงินหยุ

ประการที่สาม การเชื่อมโยงกองกำลังของเสี้ยนหยูและกองทัพแค้วน
เจ้า

หลังจากที่เสี้ยนหยูสังหารซ่งยี่ เขาก็นำกองกำลังไปช่วยเมืองจู่หลู่
สำหรับการสื่อสารทั้งหมดของทั้ง 2 ฝ่าย เงินหยูเป็นผู้ดำเนินการ

ดังนั้น ระหว่างในเมืองและนอกเมือง ผู้ที่ดูแลการสื่อสารที่แท้จริงก็คือ
เงินหยู

ภายใต้โครงข่ายของเงินหยู เพียงแค่กองกำลังของหวังหลี่ คงยากจะยึด
เมืองจู่หลู่ได้

หลังจากที่จางหานได้ฟังคำอธิบายของไป่ฉี เขาก็ขมวดคิ้ว หากเขาคิด
อย่างรอบคอบแล้ว การดึงกองกำลังกลับมา ดูเหมือนจะเป็นทางเลือกที่
เหมาะสมที่สุด

ด้วยการเพิ่มเข้ามาของกองกำลังผู้เล่น กองทัพราชวงศ์จีนสามารถเข้าไปช่วยกองกำลังของหวังหลี่โจมตีเมืองจู่หนู่ได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องไม่ลืมว่า กองทัพแค้วนฉู่ที่อยู่อีกฝั่งแม่น้ำ ก็มีกองกำลังผู้เล่นมากกว่า 500,000 นาย

กล่าวง่าย ๆ ก็คือ หากจะโจมตีเมืองจู่หนู่ กองทัพฝ่ายราชวงศ์จีนจะต้องแบ่งกำลังออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนแรกเข้าโจมตีจู่หนู่ และอีกส่วนอยู่เฝ้าเมืองจี้หยวน

ถ้ากองกำลังทั้ง 2 เชื่อมโยงกันได้ก็จะเป็นเรื่องดี ปัญหาก็คือ กองทัพแค้วนฉู่ที่นำโดยเสี่ยวหยู จะเข้ามาตัดการเชื่อมต่อของพวกเขา

ศัตรูเป็นเหมือนงูที่กำลังแอบเลื้อยเข้ามาอย่างช้าๆ

โจมตีเมืองจู่หนู่ต่อไป? พวกเขาคงจะไม่สามารถยึดมันได้ในเวลาอันสั้น
เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาคงจะตกอยู่ภายใต้การคุกคามของศัตรู

แล้วพวกเขาก็จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายอย่างมาก

ภายใต้การแนะนำของไป่ฉี พวกเขาจะป้องกันไม่ได้เสียเลย น้ากง
กำลังของเขา ไปลอบโจมตีกองกำลังของหวังหลี่ ขณะที่จางหานกำลัง
เฝ้ารออยู่ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อถอนกำลังกลับมา การจะเอาชนะ
กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ก็จะเป็นเรื่องที่ยากขึ้นมาก

ที่ดีที่สุดก็คือ ทั้ง 2 ฝ่าย จะยันกันไว้ได้ อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครรู้ว่า มัน
จะสิ้นสุดลงเมื่อไหร่ ถ้าพวกเขาไม่ใส่ใจ กองทัพแคว้นฉู่อาจจะพบช่อง
โหว่ และลอบโจมตีพวกเขาได้

ดังนั้น หลังจากthatไป่ฉีเข้าใจสถานการณ์แล้ว เขาจึงสั่งให้ถอนกำลัง
กลับมาทันที จากนั้น พวกเขาก็จะเตรียมความพร้อมในการป้องกัน
เมืองจีหยวน

การใช้กองกำลังของไป่ฉี แตกต่างจากหลักเหตุผลทั่วไป

การล่าถอยเป็นเพียงขั้นแรก ในแผนยุทธศาสตร์ของเขา และเขากำลัง
พิจารณาแผนการอื่นๆเพิ่มเติมด้วย

ไปฉีมักจะคิดและพิจารณาเกี่ยวกับกองกำลังของเขา และกองกำลัง
ของศัตรู จากนั้น เขาก็จะค้นพบกุญแจสำคัญของสงคราม

เห็นได้ชัดว่า จางหานมีความเข้าใจต่อไปดี กุญแจสำคัญของสงคราม
ครั้งนี้คือ เสปียง

หลังจากจางหานยึดเมืองหานตานได้ เขาก็ส่งเสปียงทั้งหมดมาไว้ที่
เมืองจีหยวน จากในประวัติศาสตร์ ขณะที่กองกำลังของจางหานถูกปิด
ล้อมนานครึ่งปี เสปียงของพวกเขา ยังคงเหลืออยู่มาก

สำหรับกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ถ้าการปิดล้อมเมืองจูหลูถูก
ยกเลิก ปัญหาการขาดแคลนเสปียงของพวกเขา จะได้รับการแก้ไข
ชั่วคราว

ในความเป็นจริง อันตรายแฝงมากับกองกำลังของผู้เล่น

มีสุภาษิตที่ว่า ‘โชคลาภและโชคร้าย มักจะเกี่ยวพันกัน’

มีข้อดีก็ย่อมต้องมีข้อเสีย

กองกำลังผู้เล่น 530,000 นาย ในฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน พวกเขามีพลังต่อสู้อันแข็งแกร่ง แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็เป็นภาระด้านโลจิสติกส์ของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินอย่างมาก

ขณะที่เมืองจู่ถูกปิดล้อม เสบียงของพวกเขา ก็ถือว่าขาดแคลน

ถ้ามีเพียงกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน พวกเขาก็คงพออยู่ได้นานราวครึ่งเดือน อย่างไรก็ตาม ด้วยปริมาณกำลังพลจำนวนมหาศาลของกองกำลังผู้เล่น เสบียงพวกเขาคงจะอยู่ได้ในเวลาไม่ถึง 1 สัปดาห์

มันเป็นเรื่องบังเอิญที่น่าชื่นชม พื้นที่รอบๆนี้ กำลังขาดแคลนเสบียง
เช่นกัน ศัตรูจึงไม่สามารถหาเสบียงมาเพิ่มได้มากนัก

ดังนั้น หากเปรียบเทียบกันทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว กองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉิน ที่ตั้ง
อยู่เมืองจีหยวน จึงมีสถานการณ์ที่ดีกว่ามาก

ในขณะเดียวกัน ไปฉีกวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของเสียงหยูได้อย่างเฉียบ
ขาด

จากลักษณะนิสัยของเขา แน่แน่นอนว่าเขาจะไม่ยอมยืดเวลาออกไป วิธี
เดียวที่เขาจะทำก็คือ เขาจะเข้าโจมตีเมืองจีหยวนอย่างรุนแรงและ
ต่อเนื่อง

ด้วยการกระทำของเขานี้ กองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินจะมีความได้เปรียบ
ทางยุทธศาสตร์

ในฉบับพลัน ฝ่ายราชวงศ์จีนกลายเป็นได้เปรียบฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จีน
ทันที

เห็นได้ชัดว่า แผนการของไป๋ฉีมีระดับที่สูงกว่าแผนการของจางหาน

เมื่อเขาได้ยินแผนการนี้ จางหานก็หวาดหวั่นและเคารพไป๋ฉีมากยิ่งขึ้น

การปรึกษาหารือต่อไปก็คือ การทำให้แน่ใจว่า กองกำลังของหวังหลี่ จะ
ล่าถอยกลับมาได้อย่างราบรื่น และหลีกเลี่ยงการถูกลอบโจมตีได้ ใน
ด้านนี้ จางหานมีประสบการณ์ ไป๋ฉีจึงไม่ต้องให้คำแนะนำใดๆแก่เขา

ในวันแรกของสงคราม ไป๋ฉีได้เปลี่ยนแปลงสงครามทั้งหมดไป

แน่นอนว่า ความแข็งแกร่งและความน่าสะพรึงกลัวส่วนบุคคลของเสี่ยว
หยู เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ใครก็ตามที่กล้าประมาทเขา จะ
เหมือนกับกำลังร้องเรียกความพ่ายแพ้ เขาไม่ได้รับฉายาขุนพลที่

แข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์อย่างไม่มีเหตุผล ในประวัติศาสตร์
แม้แต่หวังหลี่และหลิวปิงก็ยังพ่ายแพ้ให้กับเขา

ขณะที่เสียงหยุนนำเหล่านักรบเจียงตงที่บ้าคลั่ง มั่นเป็นฉากที่น่า
หวาดหวั่นอย่างมาก

สงครามจูลู่ยังคงอยู่ห่างไกลจากบทสรุป

2 วันถัดมา ภายใต้การคุ้มกันของกองกำลังจางหาน หวังหลี่และกอง
กำลังของเขาล่าถอยกลับมาได้อย่างราบรื่น

ก่อนที่กองกำลังของเขาจะออกมาจากค่าย พวกเขาได้รวบรวมเสบียง
ทั้งหมดแล้วนำกลับมาด้วย ส่วนที่ไม่สามารถนำกลับมาได้ พวกเขาจะ
เผาทำลายทิ้งทั้งหมด เพื่อไม่ให้กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินนำมัน
ไปใช้

ในเวลาเดียวกันนั้น เลี้ยงหฺยู่เฟิงจะเสร็จสิ้นการจัดการกองกำลังของผู้
เล่น

หลังจากที่เขารู้ว่า กองกำลังของหวังหลี่ได้ยกเลิกการปิดล้อมและล่า
ถอยกลับไปอย่างไม่คาดคิดแล้ว ในทันที เขาสั่งให้กองกำลังทั้งหมด
ข้ามแม่น้ำเหลือง และย้ายเข้าสู่เมืองจฺวฺหลู

ในเวลาเดียวกันนั้น กองกำลัง 300,000 นาย ของเหล่าเจ้าเมือง ที่เฝ้าดู
สถานการณ์ก็ตามเข้าไป เมื่อถึงจุดนี้ สงครามจฺวฺหลูได้เดินไปในทิศทางที่
แตกต่างกันออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ค่ายหลักของทั้ง 2 ฝ่าย เป็นเมือง หนึ่งอยู่ทางเหนือ และอีกหนึ่งอยู่ทาง
ใต้

เมืองจี้หยวนตั้งอยู่ที่ซฺยฺจี้ และอยู่ทางตะวันตกของเมืองอ๋านหยาง
สถานที่แห่งนี้ ในทิศเหนือ, ใต้ และตะวันตก ถูกล้อมรอบด้วยเทือกเขา
มันมีลักษณะคล้ายกับกระเป่า ที่มีทางเข้าเพียงทางเดียว

ทางตะวันตกของชู่ยี่มีถนนข้ามเถือกเขาไปยังหลินโจว จากนั้น ต่อไป
ทางใต้จะเข้าสู่มณฑลเหอเน่ย์ ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนกองกำลังของจางหาน

สถานที่แห่งนี้แปรปรวนมาก มีแม่น้ำไหลลงมาจากสันเขาจากทาง
ตะวันตกไปทางตะวันออก ก่อให้เกิดเป็นกำแพงธรรมชาติ

หลังจากที่ไปฉีได้เข้าบัญชาการกองทัพแล้ว เขาก็รีบส่งกองกำลัง
ออกไป สร้างแนวป้องกันทางตะวันออกของเมืองจี๋หยวน โดยเขาได้
สร้างแนวป้องกันทั้งหมด 3 ชั้น ต้องผ่านแนวป้องกันมาได้ก่อน ศัตรู
ถึงจะเข้ามาถึงเมืองได้

แม้ว่าพวกเขาจะถอยกลับมาป้องกันที่เมืองจี๋หยวน ไปฉีก็ต้องการการ
ป้องกันในเชิงรุก

และการสร้างแนวป้องกันก็เป็นจุดแข็งของเขาด้วย

ในขณะเดียวกัน ไปจัดระเบียบกองกำลังของกองทัพราชวงศ์จีน
450,000 นาย และกองกำลังผู้เล่นที่มีมากกว่า 700,000 นาย โดยเขา
ได้มอบหมายให้พวกเขาไปป้องกันจุดต่างๆ

กองกำลังของหวังหลี่ 150,000 นาย ส่วนใหญ่เป็นทหารม้าเบา พวกเขาจะทำหน้าที่เป็นกองกำลังสำรอง คอยเคลื่อนไหวตามคำสั่งของไป๋ฉี

ในกองกำลัง 300,000 นาย ของจางหาน 150,000 นาย จะอยู่ในเมืองจี
หยวน ส่วนที่เหลือจะสร้างเป็นห่วงโซ่การป้องกัน โดยใช้แนวป้องกันทั้ง
3 เป็นแกนหลัก

กองกำลังทั้ง 700,000 นาย ของผู้เล่น ถูกจัดให้ป้องกัน ทั้งตามแนว
ป้องกันทั้ง 3 และบนกำแพงเมือง

แต่ละกลุ่มจะมีหน้าที่เฉพาะของตัวเอง

สำหรับกองกำลังผู้เล่น ถ้าพวกเขาต้องการจะได้รับคะแนนคุณูปการ
สงครามจำนวนมาก พวกเขาจะต้องเอาชนะกองกำลังของศัตรูในพื้นที่
ที่พวกเขาจับผิดชอบให้ได้

ชัยชนะหรือพ่ายแพ้ อยู่ในกำมือของพวกเขาเอง ไม่ว่าผลจะออกมาเป็น
เช่นไร พวกเขาก็ไม่สามารถจะโทษใครได้

แผนการของไป่ฉีช่วยลดโอกาสที่ผู้เล่นจะก่อความขัดแย้งภายในขึ้น

จากข้อตกลงนี้ เป็นธรรมดาที่เหล่าลอร์ดของฝ่ายราชวงศ์ชิงจะไม่บ่น
อะไร และข้อสงสัยในหัวใจของพวกเขาก็ถูกลบหายไปทั้งหมด ในขณะที่
ที่ไป่ฉีเข้ามาบัญชาการกองทัพ แต่เดิม พวกเขามีอคติต่อพันธมิตรชาน
ไห่ พวกเขาคิดว่า พันมิตรชานไห่จะทำเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา
เองเท่านั้น

ความจริงได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า มันเป็นเพียงการคิดมากเกินไปของ
พวกเขาเอง

ไปจัดการกับทุกคนอย่างเท่าเทียม

สิ่งเดียวที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจก็คือ โอบายางโซวและองครักษ์
ราชวงศ์ 3,000 นาย ของเขา ได้หายตัวไปจากเมืองจีหยวน

หลังจากนี้ ก่อนที่สงครามจะสิ้นสุดลง ลอร์ดในฝ่ายราชวงศ์ฉินจะ
ไม่เห็นเขาก่อนแน่นอนว่ารวมถึงไปฮัวและเฟิงฉิวฮวงที่ติดตามเขาไปด้วย

เกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้ว่าเหล่าลอร์ดจะมีข้อสงสัย แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ
มากนัก

ตราบเท่าที่กองกำลังหลักของพันธมิตรซานไห่ยังอยู่ปกป้องเมืองจี
หยวน สิ่งอื่นก็ไม่ใช่ปัญหา ในสงครามใหญ่เช่นนี้ อิทธิพลของลอร์ด
เพียงคนเดียว ก็เทียบได้กับเวลาเพียงนาทีเดียวเท่านั้น

.....
.....

ณ แดนที่สมรภูมิ, เมืองจุहु

แม้ว่าเสียงหูกจะแข็งแกร่ง แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่เขาจะทำให้เหล่าเจ้าเมืองยอมตามเขาได้

ในประวัติศาสตร์ เสียงหูกสามารถสร้างศักดิ์ศรีของเขาในกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินได้ หลังจากที่เขาคัดเส้นทางถอยของตัวเอง โดยการเผาเสบียง และทำลาย
เครื่องครัวทั้งหมดของพวกเขา แต่ในระหว่างสงครามครั้งนี้ เขาไม่พบโอกาสที่จะทำเช่นนั้นเลย

ดังนั้น เมืองจุहुจึงไม่เคลื่อนไหวตามความต้องการของเขา

แม้ว่าเหล่าเจ้าเมืองอาจจะดูไร้ประโยชน์หรือใช้การไม่ได้ แต่พวกเขาดังก็มีความคิดเป็นของตัวเอง

เสียงหูกจะต้องหาวิธีเข้าควบคุมกองกำลัง 300,000 นาย ของเหล่าเจ้าเมือง รวมถึงกองกำลัง 80,000 นาย ของแคว้นเจ้า เพื่อที่จะกลายเป็นผู้นำที่แท้จริงของกองทัพ
ต่อต้านราชวงศ์ฉิน แน่นอนว่ามันไม่ง่ายเลยที่เขาจะจัดการได้

หากปราศจากความร่วมมือของทั้ง 2 กองกำลัง มันเป็นไปได้เลยที่เขาจะชนะสงครามนี้

ในความคิดของเสียงหูก วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ การฆ่าใครสักคนที่แข็งแกร่งและทรงอำนาจ เพื่อทำให้ทุกคนกลัวเขา

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ เขาไม่มีเป้าหมายใดๆที่ยังมีชีวิตอยู่เลย เพราะช่วงนี้ได้ตายไปแล้ว เขาจึงไม่สามารถแสดงความสามารถของเขาออกมา ให้คนอื่น ๆ เห็นได้

ขณะที่เสียงหูกกำลังคิดหนักอยู่นั้น ต่เงินในฐานะตัวแทนผู้เล่นและพันธมิตรหยานหวงก็ก้าวออกมา

คล้ายกับพันธมิตรซานไห่ มีขุนพลที่มีชื่อเสียงอยู่มากมายในพันธมิตรหยานหวง

ในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับดินแดนหนานดานและแคว้นเจาอย่าง เหลียนผอ อยู่ด้วย

ในระหว่างสงครามหวงจิน เหลียนผอได้พิสูจน์ตัวเองแล้ว ในปัจจุบัน เขาได้รับความไว้วางใจจากตี๋เงินอย่างมาก เขาเป็นขุนพลที่ตี๋เงินเชื่อถือมากที่สุด คล้ายกับ
ฐานะของไป่จีในดินแดนซานไห่

คล้ายกับไป่จี เหลียนผอรู้สึกขัดแย้งกับสงครามจุहु

แคว้นเจาจากก่อนหน้านี้ได้หายไปแล้ว กลายเป็นเพียงกองข้าในประวัติศาสตร์ แคว้นเจาที่ฟื้นคืนมาใหม่นี้ เป็นเพียงคลื่นเล็ก ๆ ที่ไม่ได้มีพลังมากนัก

อย่างไรก็ตาม เหลียนผอกลับมีอารมณ์อย่างมาก

จางหานได้ทำลายเมืองหนานดาน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเจาโดยสิ้นซาก ตอนนี้ ที่นั่นกลายเป็นเพียงแผ่นดินที่ว่างเปล่าไปแล้ว

มองไปทางแคว้นเจา เหลียนผอยังคงรู้สึกผิดอย่างมาก

สงครามข้างฝั่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนทุกอย่างสำหรับแคว้นเจา

ในทำนองเดียวกัน ภายในหัวใจของเขา เขายังคงเป็นชาวแคว้นเจา เหลียนผอเป็นขุนพลที่ถูกละทิ้งและการเคารพอย่างแท้จริง

ด้วยการประสานงานของเหลียนผอและเจ้าจวง กองทัพแคว้นเจ้า 80,000 นาย จึงเข้าร่วมกับเสียงหญอย่างราบรื่น

จากนั้น หูฉีที่อยู่ภายใต้ซ้ออิงป้า เขาเป็นคนที่มื่อทธิพลอย่างมากต่อแคว้นเว่ยและแคว้นฉู่ ส่วนขุนพลของซุนเซ่จุนเถียนตาน เขาเองก็มีอิทธิพลต่อแคว้นฉีเช่นกัน

ด้วยความร่วมมือและช่วยเหลือของขุนพลจากพันธมิตรหยานหวง ทศนคคิของเหล่าเจ้าเมืองก็เปลี่ยนไป สุดท้าย พวกเขาที่คัดลนใจปล่อยให้เสียงหญเป็นผู้บัญชาการกองทัพ

หลังจากเรื่องนี้ มันทำให้ตำแหน่งของพันธมิตรหยานหวงในหัวใจของเสียงหญสูงขึ้น

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปก็คือ การปรึกษาหารือเกี่ยวกับสงคราม

เหล่าขุนพลกล่าวออกมาในทางเดียวกัน ทางเดียวที่พวกเขาจะชนะสงครามครั้งนี้ได้ก็คือ การโจมตีเมืองจีหยวน

ตำแหน่งที่ตั้งของเมืองจีหยวนมีภูมิศาสตร์ที่ดีมาก แต่ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็ต้องคิดแผนการ และรีบโจมตีอย่างรวดเร็วที่สุด

เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เมืองจูหลู่ไม่มีเสบียงมากนัก หากพวกเขาไม่รีบโจมตีก่อนที่เสบียงจะหมด มันจะกลายเป็นผลร้ายต่อทั้งกองทัพ

ในวันที่ 5 ของสงคราม การสู้รบระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายจะเริ่มขึ้น

ในเวลานี้ โอหยางโฆอยู่ที่ไหน?

ก่อนที่การสู้รบจะเริ่มขึ้น โอหยางโฆหันเหความสนใจของเขาไปทางหลิวปัง ซึ่งอยู่ไกลออกไปทางเมืองผิง ปัจจุบัน หลิวปังไม่ได้มีกองกำลังที่เข้มแข็งอยู่ภายใต้เขา อย่างไรก็ตาม กลุ่มขุนพลที่มีชื่อเสียงที่อยู่ภายใต้เขา ต่างก็เป็นเป้าหมายที่ยอดเยี่ยม

นอกจากนี้ หลิวปังยังมีโอเท็มที่โอหยางโฆต้องการอีกด้วย

หลังจากที่ไปตีเข้าบัญชาการฝ่ายแล้ว โอหยางโฆก็เริ่มทำตามแผนการของเขา โดยทิ้งเมืองจีหยวนไว้เบื้องหลัง

ที่ติดตามเขามา เป็นองครักษ์ราชวัง 3,000 นาย รวมถึงไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวง ที่มีกองกำลังชั้นสูงติดตามมาด้วยคนละ 500 นาย

กองกำลังชั้นสูงของทั้ง 2 มีมาตรฐานใกล้เคียงกับองครักษ์ราชวัง พวกเขาอ่อนแอกว่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

กลุ่มของพวกเขาไม่ได้เป็นที่สะดุดตาหรือดึงดูดความสนใจใดๆ นอกเหนือจากจะพยายามออกมาโดยไม่ให้ใครสังเกตเห็นแล้ว พวกเขายังรับเดินทางอย่างรวดเร็วอีกด้วย

จากเมืองจีหยวนไปจนถึงเมืองผิง มีค่ายของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินตั้งอยู่หลายแห่ง

หากพวกเขาสะดุดตาและดึงดูดความสนใจมากเกินไป แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะประสบปัญหา แม้ว่ากองทัพขนาดใหญ่ของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินจะรวมตัวกันอยู่ที่เมืองจูหลู่ แต่ก็ยังคงมีกองกำลังเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วทุกพื้นที่

ไม่เพียงแค่นั้น พวกโจรและผู้นุกรุกจำนวนมากยังถือโอกาสนี้ สร้างความวุ่นวายไปทั่วทุกพื้นที่อีกด้วย

แม้ว่าโอหยางโฆจะไม่ได้กลัวพวกเขา แต่เขาก็ไม่ต้องการจะทำการต่อสู้ตลอดทั้งเส้นทางจนถึงเมืองผิง

และที่สำคัญมากที่สุดก็คือ เวลา

เมืองจูหลี่มีเสบียงจำกัด สงครามระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย จึงไม่ควรจะเป็นสงครามยืดเยื้อ ดังนั้น โอหยางโซวจึงต้องรีบจบแผนการของเขาให้เร็วที่สุด ก่อนที่สงครามในสนามรบหลักจะจบลง

เมืองจีหยวนอยู่ห่างจากเมืองฝิงประมาณ 400 กิโลเมตร

ในมือของเขา มีเข็มทิศและแผนที่แบบหายากๆ ที่เขาได้รับมาจากจางหาน

ทหารองครักษ์ของทั้งไป๋ฮั่วและเฟิงฉิงอวเอง ก็ได้ใช้ม้าศึกชั้นสูง ซึ่งเทียบได้กับม้าลี้ฟู่ ถ้าทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่น และพวกเขาเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน พวกเขาจะไปถึงเมืองฝิงภายในเวลา 3-4 วัน

ขณะที่ตีเงินและคนอื่นๆ กำลังพูดคุยและประสานงานกันในเมืองจูหลี่ โอหยางโซวได้อยู่ห่างจากพวกเขาไปกว่า 100 กิโลเมตรแล้ว

วันรุ่งขึ้น ขณะที่โอหยางโซวกำลังเดินทาง

ทันใดนั้น แนวหน้าก็แจ่มชัดอย่างมาก จากนั้น หวังเฟิงก็มารายงานเขาว่า “เรียนท่านลอร์ด พวกเขาค้นพบกองกำลังของศัตรูขอรับ!”

โอหยางโซวแข็งค้าง ในที่สุด พวกเขาก็เผชิญหน้ากับกองกำลังของศัตรู

“พวกเขาเป็นใคร?”

“ศัตรูแปลกมาก พวกเขาไม่ใช่ทั้งโจร, ผู้บุกรุก และพวกเขาก็ไม่ใช่กองทัพกบฏ พวกเขาคล้ายกับพวกเรา และเดินทางกันอย่างระมัดระวัง”

“โอ้?”

โอหยางโซวออกมา เขาหันไปทางไป๋ฮั่วและเฟิงฉิงอว ก่อนจะกล่าวว่า “ดูเหมือนว่า จะไม่ใช่แค่พวกเราที่เป็นคนฉลาด มีคนอื่นสนใจหลิวปิงเช่นกัน”

“อ้อ ทุกคนแค่โลกและเต็มไปด้วยความตั้งใจที่ไม่ดี เหมือนๆกับท่านเท่านั้น”

เฟิงฉิงอวหยอกล้อโอหยางโซว

โอหยางโซวพูดไม่ออก

“ศัตรูมีกำลังพลมากเพียงใด?”

“3,000 นาย ขอรับ!”

โอหยางโซวพยักหน้า ดูเหมือนว่า จะเป็นลอร์ดจากเมืองขนาดกลางระดับ 3

ไม่เพียงแต่พวกเขาจะมีความทะเยอทะยานสูงเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่า พวกเขาจะมีวิธีของตัวเองด้วย

ขณะที่กองกำลังของผู้ล้นปรากฏขึ้นในแผนที่สมรภูมิ พวกเขาจะต้องลงทะเบียน และไม่สามารถออกไปจากค่ายได้ หากไม่มีข้อจำกัดนี้ ผู้ล้นจำนวนมากจะเข้าร่วมแผนที่สมรภูมิ แต่พวกเขาจะไม่เข้าร่วมการสู้รบตามคำสั่ง

เหตุผลที่โอหยางโฆวออกมาได้ ก็เพราะไปถือเป็นผู้บัญชาการฝ่าย ศัตรูจะต้องเป็นลอร์ดจากฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จิน ที่หนีออกมาจากกฎด้วยวิธีพิเศษบางอย่าง

การที่พวกเขาอยู่ข้างหน้ากลุ่มของโอหยางโฆว มันมีความหมายว่า พวกเขาได้ออกเดินทางมาก่อนพวกโอหยางโฆวนานแล้ว

โดยไม่ลังเล โอหยางโฆวตะโกนออกไป “ไปฆ่าพวกมันซะ!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

พวกเขาทั้งหมดควมม้าของพวกเขา พุ่งไปข้างหน้า

โอหยางโฆวพยักหน้า และหันไปหาหญิงสาวทั้ง 2 ก่อนจะกล่าวว่า “พวกเจ้าทั้ง 2 รออยู่ข้างหลัง ข้าจะ ไปทักทายพวกเขาเสียหน่อย!”

“ระวังตัวด้วย!”

โอหยางโฆวพยักหน้า แล้วควมจึงเดิน พุ่งไปข้างหน้า

หลังจากผ่านมาไม่กี่เดือนของการพัฒนาความสัมพันธ์ ในที่สุด จึงเดินถึงยอมรับโอหยางโฆว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาขึ้นในสนามรบ

จึงเดินขึ้นขอบสงครามและมันฉลาดอย่างมาก มันรู้ว่า กำลังจะมีอะไรเกิดขึ้น มันจึงรีบพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนว่า โอหยางโฆวจะเข้าใจความหมายนั้น เขาจึงหัวเราะออกมา

“ฮ่าๆ ฮ่า!”

เมื่อเห็น โอหยางโฆวพุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว เฟิงฉิววงก็พึมพำออกมา “ทั้งคนและม้าช่างเหมือนกันนัก ชื่นชอบการต่อสู้จริงๆ”

เมื่อ ไปฮั่วได้อินเซ่นนั้น เธอก็พยักหน้าเห็นด้วยพร้อมหัวเราะออกมา

ขณะที่โอหยางโฆวตามมาถึง กองกำลังของเขาก็เริ่มต่อสู้กับศัตรูภายใต้การนำของหวังเฟิงแล้ว

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโฆวก็หิบบอกเทียน โมของเขาออกมา

โอหยางโฆวก่อนหน้านี้ ไม่สามารถจะเทียบกับโอหยางโฆวในปัจจุบันได้เลย พลังต่อสู้ของเขาน่ากลัวมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่ใช้เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองทะลวงสู่ขั้นที่ 8

กลุ่มองครักษ์ราชวงศ์คอยรวมตัวกันอยู่รอบๆโอหยางโฆว เพื่อปกป้องความปลอดภัยของเขาโดยอัค โนมัต

ทุกครั้งที่เขากวัดแก่งหอก หัวของศัตรูจะตกลงสู่พื้นดิน

เนื่องจากหอกเทียนโม้ไม่ได้ล้มรศาคิของเลื้อคมาเป็นเวลานานแล้ว ตอนนี้ มันจึงปลดปล่อยกลืนอายที่น่ากลัวออกมา และการสังหารนี้ ก็ทำให้เลือกเทพอสูรในร่างของโอหยางเคือคพล่าน

กลืนอายแห่งการสังหารของเทพอสูร ได้แพร่กระจายออกไป

อย่างช่วยไม่ได้ แม่แดงครึกภษาขงที่อยูรอบๆตัวเขาก็กังสันสะท้าน

ในปัจจุบัน พวกเขามองไปที่โอหยางโซว ด้วยความเคารพและศรัทธามากยิ่งขึ้น

“ฮ้า!!!”

โอหยางโซวรู้สึกกระปรี้กระเปร่ามาก ขณะที่เขาตะโกนออกไป

โดยได้รับอิทธิพลจากโอหยางโซว องค์ภษาขงวังค่อขงสู้นแรงขึ้น และรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้กองกำลังของศัตรูสูญเสียชีวิตอย่างหนัก และพวกเขาก็กำลังจะพังทลาย

ในตอนนี้ ลอร์ดของศัตรูได้ยอมรับโอหยางโซวอย่างแท้จริง

อย่างน่าตกใจ ปัจจุบัน โอหยางโซวโคเคนอย่างมาก เขาเป็นเหมือนกับอสูรราชที่กวาดผ่านไปแล้วสามรบ ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งเขาได้เลย

“ลอร์ดแห่งเหลี่ยมโจว!” ลอร์ดของศัตรูตกใจมาก เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากห่มเต็มกำลัง และได้ตัดสินใจพนันครั้งใหญ่

“ท่านขุนพล ข้าลอร์ดแห่งเหลี่ยมโจวชะ!”

“ขอรับ!”

การมาถึงจุดนี้ได้ แน่แน่นอนว่าเขาไม่ใช่เพียงแค่ลอร์ดทั่วๆไป ทหาร 3,000 นาย ของเขาก็แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่มีคความมั่นใจว่าจะนำพวกเขาไปจัดการกับหลิวบิงได้

ในเวลานั้น ขุนพลก็เดินออกมาจากข้างกายของลอร์ด

ขุนพลผู้นี้เป็นไฟไบสำคัญที่สุดของเขา

เขาเป็นใคร?

เขาเป็นขุนพลที่อยู่ภายใต้เงาไว้ในยุคสามก๊ก สุ่หวง

“มอบชีวิตของข้าให้ข้าชะ!” สุ่หวงตะโกนใส่เขาขณะที่กวัดแก่งขวานในมือ

“ปกป้องท่านลอร์ด!” หวังเฟิงตะโกนออกมา และรีบพุ่งไปข้างหน้าเพื่อต่อสู้กับศัตรู

ดวงดาของโอหยางโซวจดจ้องไปที่ศัตรู เขาารู้สึกได้ว่า เลือดในร่างของเขากำลังเคือคพล่าน เหตุผลที่ศิลปะการต่อสู้ของเขายังไม่ทะลวงคอขวด เพราะเขายังไม่ได้พบกับศัตรูที่เท่าเทียม

โดยไม่ทันรู้ตัว ทั้ง 2 ได้ต่อสู้กันไปกว่า 30 กระบวนท่าแล้ว

คู่หวงกลายเป็นเคร่งขรึม เขาไม่เคยคิดเลยว่า ผู้เล่นจะแข็งแกร่งเช่นนี้ โอหยางโซวเดือดพล่านมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่จึงเตียนก็เต็มไปด้วยจิตสังหาร

กองกำลังทั้ง 2 ฝ่าย ได้หยุดต่อสู้กันแล้ว และพวกเขาแบ่งออกไป 2 ฝ่าย เพื่อเฝ้าดูการต่อสู้ของพวกเขาอย่างใกล้ชิด

ท่ามกลางเสียงเชียร์ คู่หวงกวัดแกว่งขวานยักษ์ของเขาอย่างเย็นชา จิตสังหารของเขาค่อยๆแผ่ออกมา ถ้ามีใครขวางทางขวานของเขา คนผู้นั้นจะต้องถูกตัดเป็นชิ้นๆ

โอหยางโซวไม่ได้คืนตระหนกใดๆ เขาสามารถหลบเลี่ยงไปด้านหลังได้อย่างทันทั่วทั้ง คมขวานจึงเฉียดผ่านเพียงผิวของเขา และหลงเหลืออากาศที่หนาวเย็นไว้บนร่างของเขาเท่านั้น

โดยใช้ประโยชน์จากช่องว่างขณะที่คู่หวงกำลังโจมตี โอหยางโซวแทงหอกเทียนไม่ออกไป

การโจมตีอย่างไม่คาดคิดนี้ ทำให้คู่หวงตกใจ ในขณะนั้น เขาไม่สามารถจะดึงขวานกลับมาป้องกันได้ทัน ดูเหมือนว่า เขาจะไม่สามารถป้องกันการแทงหอกครั้งนี้ได้

อย่างไรก็ตาม คู่หวงมีประสบการณ์มากมาย ในเวลาวิกฤตนั้น เขาเอนตัวไปด้านหลัง 90 องศา ทำให้เขาแทบจะไม่โดนหอกเลย

ในเวลาเดียวกัน ขวานของเขาก็ถูกดึงกลับมา หลังจากที่มีการโจมตีของโอหยางโซวล้มเหลว คู่หวงยังถือโอกาสนั้นสวนกลับทันที

ทั้ง 2 ต่อสู้กันอย่างสูสี

ขณะที่ต่อสู้กันอยู่ พวกเขาทั้ง 2 ก็พยายามค้นหาจุดอ่อนของกันและกัน

โอหยางโซวไม่ได้รับแรงจอบการต่อสู้ เนื่องจากเขากำลังซึมซับความรู้สึกของการต่อสู้นี้อยู่

เมื่อเห็นว่าตัวเองไม่สามารถเอาชนะโอหยางโซวได้ ความกระวนกระวายก็ปรากฏอยู่ในดวงตาของคู่หวง เขารู้ว่า เขาจำเป็นต้องฆ่าโอหยางโซว เพื่อทำลายสถานการณ์อันตรายนี้ให้กับลอร์ดของเขา

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ แสงสีแดงก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

แสงสีแดงนี้ สว่างขึ้นและสว่างขึ้นเรื่อยๆ มันทำให้ดวงตาของเขากลายเป็นสีแดงโลหิต

คู่หวงเปิดใช้งานความสามารถพิเศษ-กระหายเลือดของเขา เมื่อเขาเข้าสู่สภาวะบ้าคลั่งนี้ พลังต่อสู้ของเขาจะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า และขวานยักษ์ในมือของเขาก็เปล่งแสงสีแดงออกมาเช่นกัน

คู่หวงในตอนนี้ ดูเหมือนกับอสูรร้ายเป็นอย่างมาก

ลอร์ดที่กำลังเฝ้าดูอยู่ เต็มไปด้วยความปีติยินดีและความหวังในดวงตาของเขา ขณะที่หวังฟังรู้สึกตื่นตระหนก ในตอนนี้ เขารู้สึกอึดอัดอย่างมาก

ทุกคนรู้ว่า: จุดสูงสุดของการต่อสู้ได้มาถึงแล้ว

คู่หวงกวัดแกว่งขวานยักษ์ของเขา และพุ่งไปข้างหน้าอีกครั้ง กลิ่นอายของเขาได้กระตุนม้าของเขา จนดวงตาคมมันกลายเป็นสีแดงโลหิตเช่นเดียวกับเขา

โอหยางโหว่งสงามิและพลังทั้งหมดของเขาไปที่มือ

นี่เป็นการโจมตีที่ทรงพลังที่สุดของเขา

“เจ๋ง!”

เมื่อปะทะกับขวนยักซ์ของสู่หวง แขนของโอหยางโหว่งก็สั่นสะท้าน เขาเกือบจะปล่อยให้หอกเทียนโม่หลุดออกจากมือ

โอหยางโหว่งรู้สึกตกใจเป็นอย่างมาก

สู่หวงไม่ให้โอหยางโหว่งได้มีเวลาพักหายใจ เขาปลดปล่อยพลังออกมา และกวัดแกว่งขวนยักซ์ของเขาอย่างต่อเนื่อง

โอหยางโหว่งพยายามอย่างสุดกำลังในการสงบสติอารมณ์ลง และป้องกันการโจมตีของสู่หวงอย่างต่อเนื่อง เมื่อต้องเผชิญกับการโจมตีที่รุนแรงและต่อเนื่องดังกล่าว เขาไม่มีโอกาสที่จะสวนกลับเลย

โอหยางโหว่งถูกบังคับให้ถอยกลับ และถอยกลับหลังไปเรื่อยๆ

“ฮ่า!”

สู่หวงกำลังได้เปรียบ เขาได้ใช้ท่วงท่าที่แข็งแกร่งที่สุดออกไปอย่างต่อเนื่อง มันดูเหมือนว่า ร่างกายของเขาจะเต็มไปด้วยพลังงาน เขาปลดปล่อยพลังออกมามากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีท่าทีว่าจะหยุด

ขณะที่การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อไป เส้นเลือดดำของสู่หวงก็ได้พองตัวขึ้น แสงสีแดงในดวงตาของเขาดูเหมือนว่าจะขยายออกไป

ขณะที่เขารับการโจมตี โอหยางโหว่งก็ร้องด้วยความเจ็บปวด เขารู้สึกได้ถึงพลังมหาศาลที่ส่งผ่านหอกของเขา มันทำให้แขนของเขา แม้แต่อวัยวะภายในของเขาก็เริ่มบอบช้ำ

แสงสีแดงค่อยๆ นากลัวมากขึ้น มันแผ่จากขวนยักซ์มายังหอกเทียนโม่ ก่อนจะแทรกซึมเข้ามาในร่างกายของโอหยางโหว่ง

หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป คงจะไม่ดีแน่

โอหยางโหว่งจึงรีบหมุนวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองทันที กำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง หมุนวนไปทั่วร่างกายของเขา และมันช่วยรักษาอวัยวะภายในและเส้นเลือดที่บอบช้ำ ทำให้ความเสียหายทั้งหมดของเขาหายไป

กำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง ยังได้กลืนกินแสงสีแดงที่พยายามจะแทรกซึมเข้ามาในร่างกายของเขากอีกด้วย

เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ข่างไม่ธรรมดาจริงๆ

ความวิตกกังวลเดิมอยู่ในดวงตาของสู่หวง การเปิดใช้งานกระหายเลือด มันได้เผาผลาญศักยภาพทางร่างกายของเขา เขาไม่สามารถเปิดใช้งานได้นานนัก นอกจากนี้ มันยังมีผลกระทบที่รุนแรงอีกด้วย

ที่แย่ที่สุดก็คือ หากเปิดใช้งานอย่างต่อเนื่อง มันจะส่งผลกระทบต่ออายุขัยของเขา

ในขณะนี้ จิตสังหารได้ส่งผลต่อสมองของเขอย่างช้าๆ มันทำให้เขาสูญเสียการควบคุมตนเอง เป้าหมายเดียวของเขาในตอนนี้ก็คือ การสังหารศัตรูที่อยู่ตรงหน้า

เมื่อเห็นว่า การโจมตีของตัวเองล้มเหลว สู้หวงจึงโห่ร้องออกมา และร่างกายของเขาก็กลายสภาพอีกครั้ง

แสงสีแดงไปปลั่งออกมาจากทั่วร่างของเขา ในปัจจุบัน ร่างกายของสู้หวง ดูราวกับถูกอาบด้วยเลือดจริงๆ มันน่าตกใจอย่างมาก

สู้หวงได้เปิดใช้งานกระหายเลือดในระดับสูงสุดแล้ว แม้ว่าเขาจะสามารถชนะการต่อสู้ครั้งนี้ได้ แต่เขาก็จะสูญเสียอายุขัยไปหลายปี ถ้าเขาไม่ดูแลร่างกายตัวเองให้ดี ร่างกายของเขาก็อาจจะกลายเป็นศพได้

สู้หวงทุ่มทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาถือออกไป

โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจอย่างมากเมื่อเขาได้เห็นเช่นนั้น

ในระหว่างการต่อสู้นี้ จิตสังหารของสู้หวงได้กระตุ้นจิตสังหารของโอหยางโซว ทำให้มันเข้มข้นขึ้นและเข้มข้นขึ้นเรื่อย ทำให้สายเลือดเทพอสูรในร่างกายของเขาดันขึ้นอย่างช้าๆ

เมื่อถึงจุดนั้น โอหยางโซวสามารถใช้เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองยับยั้งมัน ได้

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น

โอหยางโซวปล่อยให้สายเลือดเทพอสูรดันขึ้นมา เพื่อเปิดใช้งานการครอบครองอสูร

“อ้า!”

โอหยางโซวรู้สึกได้ว่า เส้นเลือดในร่างกายของเขได้ปลดปล่อยความรู้สึกที่ขมขื่นออกมา

ในช่วงเวลาที่สายเลือดอันตรายพลั่งกำลังถูกเปิดใช้งาน มันทำให้สู้หวงรู้สึกสั่นสะท้าน กล่าวตามจริง สายเลือดเทพอสูรถือเป็นบรรพบุรุษของเขา

สายเลือดเทพอสูรยิ่งผยองอย่างมาก แล้วมันจะยอมให้สาขานเลือดที่ระดับต่ำกว่ามัน ทำลายมันได้อย่างไร? จิตสังหารที่รุนแรงพุ่งเข้าไปหาสู้หวง และทำให้ร่างกายของเขาสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

แม้จะเป็นเช่นนั้น สู้หวงก็กัดฟันและพุ่งไปข้างหน้าอีกครั้ง

โอหยางโซวก็กล้าหาญ เขากัดแกว่งหอกเทียนโม และพุ่งไปข้างหน้าเช่นกัน แสงสีแดงและสีดำตัดผ่านกัน ขณะที่พวกเขาต่อสู้กันอย่างรุนแรง

การต่อสู้รุนแรงมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ละการเคลื่อนไหวของพวกเขาทั้ง 2 พุ่งเป้าไปที่ชีวิตของอีกฝ่าย

ในสนามรบ เหล่าที่กำลังทหารเฝ้าดูถึงกับสั่นหายใจ ขณะที่พวกเขาได้เห็นฉากการต่อสู้

ยิ่งเวลาถูกแลกยาวออกไป สู้หวงก็ค่อยๆ แย่งเรื่อยๆ

เขาเปิดใช้งานกระหายเลือดนานเกินไป เลือดของเขาไม่ได้เดือดพล่านอีกต่อไป แต่มันกำลังถูกเผาไหม้อยู่ มันเหมือนกับว่า เส้นเลือดและเส้นลมปราณทั้งหมดในร่างกายของเขา กำลังถูกย่างๆ มันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมาก

ในตอนนี้ ความเจ็บปวดได้เต็มอยู่ในดวงตาของเขาแล้ว

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกผ่อนคลายลง เขามุ่งเน้นไปที่การป้องกัน เพื่อลากเวลาออกไป การครอบครองอสุรของเขาใช้งานได้ประมาณครึ่งชั่วโมง ซึ่งมันมากเกินไป

เมื่อเห็นการเคลื่อนไหวของศัตรู ผู้หวังก็กังวลมากขึ้น

น่าเศร้าที่เขาไม่สามารถจะเพิ่มความแข็งแกร่งได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว สายเลือดในร่างกายของเขามาถึงขีดจำกัดแล้ว

ไม่เพียงแค่นั้น เมื่อกระหายเลือดหยุดทำงาน ความแข็งแกร่งของเขาก็จะหายไป และไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป

เมื่อเห็นโอกาสแล้ว โอหยางโซวก็เริ่มโจมตี เมื่อคนอื่นๆเห็นเช่นนั้น พวกเขาถึงรู้ผลของการต่อสู้แล้ว

ผู้หวังกำลังจะพ่ายแพ้

เมื่อลอร์ดเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น เขาก็แอบหยิบธนูออกมา และยิงออกไป

“ฟู่!”

ลูกศรพุ่งไปหาโอหยางโซวจากระยะไกล และมันปักลงที่หลังของเขา

“ซึก!”

“หึ!” โอหยางโซวพ่นลมหายใจอย่างเย็นชาออกมา

“น่ารังเกียจนัก!”

เมื่อหวังฟังได้เห็นการกระทำนั้น เขาก็กลายเป็นเกรี้ยวกราด

“ฆ่าพวกมันให้หมด!”

หวังฟังสั่งให้ทหารสังหารศัตรูทั้งหมด ขณะที่เขาพุ่งไปหาลอร์ดของศัตรู

โอหยางโซวก็เกรี้ยวกราดเช่นกัน จิตสังหารในดวงตาของเขาไม่สามารถจะปกปิดได้ เขารู้สึกได้ว่า พืชกำลังแทรกซึมเข้ามาในร่างกายของเขา และทำให้เขาอ่อนแอลง

โอหยางโซวไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากหมุนวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เพื่อป้องกันการแทรกซึมของพืชนี้

เขาโกรธอย่างมาก

จิตสังหารของเขาแพร่กระจายออกไป ดวงตาของเขาในตอนนี้ ดูคล้ายกับผู้หวัง มันเปลี่ยนเป็นสีแดงโลหิต อสุรร้ายในชีวิตที่แล้วของเขา ได้กลับมาแล้ว

“อา!”

โอหยางโซวฟื้นสติกลับมา เขายับยั้งพืช แล้วพุ่งไปหาผู้หวัง

หอกเทียน โม้สัมผัสได้ถึงจิตสังหารของเจ้าของมัน มันจึงกลายเป็นมีดมันขึ้นและชั่วร้ายมากขึ้น แม้แต่จินเทียนก็ร้องออกมาอย่างบ้าคลั่ง

หนึ่งคน หนึ่งหอก หนึ่งม้า ผสานรวมกัน ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

นี่คือการโจมตีที่แข็งแกร่งที่สุดของโอหยางโซว มันเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดของเขา

หอกเทียน โม้เป็นเหมือนกับเขาแกะที่คมกริบ มันแทงเข้าไปที่หัวใจของคู่หูหวง ก่อนที่เขาจะทันได้ตอบสนอง

เดิมโอหยางโซวต้องการจะรับสมิธคู่หูหวง แต่ตอนนี้ เขาเพียงต้องการจะฆ่าเท่านั้น

“ฮ่าก!”

คู่หูหวงมองไปยังหอกที่ฝังอยู่นอกของเขา และเลือกจำนวนมากก็ค่อยๆ ไหลออกมาจากปากของเขา

หอกเทียน โม้เป็นดั่งสุรร้าย มันกลืนกินแกนเลือดของคู่หูหวงเข้าไปอย่างบ้าคลั่ง ทำให้เกิดเป็นลาวคล้ายสีแดง โลหิตปรากฏขึ้นบนหอก

คู่หูหวงค่อยๆ เทียวลงและซีดลง ในเวลาไม่ถึง 2 นาที หอกเทียน โม้ก็กลืนกินเลือดของเขาจนหมดสิ้น

โอหยางโซวสามารถรู้สึกได้ถึงแก่นแท้บริสุทธิ์จากหอกที่ถูกส่งเข้าสู่ร่างกายของเขา แก่นแท้ที่ทำงานร่วมกับกำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง เพื่อยับยั้งพิษ

พิษนี้ไม่ธรรมดาเลย มันยังคงพยายามจะกลืนกินโอหยางโซว

โอหยางโซวดึงหอกเทียน โม้กลับมา ทำให้ร่างของคู่หูหวงตกลงจากหลังของม้าศึก

ในขณะนั้น เสียงแฉ่งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของโอหยางโซว

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจีเหวฮูยี่ สำหรับการสังหารขุนพลคู่หูหวง ชื่อเสียงของคุณจะแพร่กระจายออกไปกว้างไกลขึ้น, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง 20,000 แด้ม, คะแนนการกุศล 2,000 แด้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจีเหวฮูยี่ สำหรับการได้รับวิญญาณขุนพล”

จีหยกปรากฏขึ้นบนมือของเขา

เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดแล้ว เขาก็พบว่า มีวิญญาณล่องลอยอยู่ในจี มันดูเล็กกลับเป็นอย่างมาก

ชื่อ : วิญญาณขุนพล(คู่หู-ขุนพลระดับกษัตริย์)

ประเภท : โอเต็มพิเศษ

ฟังก์ชัน : เมื่อวางมันลงที่วัดทางทหาร จะช่วยฟื้นคืนขุนพลระดับกษัตริย์ขึ้นมาได้

การปรากฏขึ้นของวิญญาณขุนพล ก็เพื่อเป็นการรับประกัน ในขั้นต่อไปของเกมส์ ลอร์ดจะสามารถฟื้นคืนขุนพลที่ไม่ยอมรับการยอมจำนนได้

สำหรับขุนพลโบราณ ไม่ว่าจะเป็นความจงรักภักดี หรือความรู้สึกต่อชาติของตัวเอง พวกเขาไม่ใช่อะไรที่คนสมัยใครจะเปรียบเทียบได้

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นที่เชี่ยวชาญ หอกเทียนโม” ได้ซึมซับแก่นโลหิตมากเพียงพอแล้ว มันได้พัฒนาเป็นอาวุธระดับพระเจ้าแล้ว!”

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ค่อยๆปรากฏขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ชื่อ : หอกเทียนโม(อาวุธระดับพระเจ้า)

ความแข็ง : 92

ความคม : 80

ความทนทาน : 85

ลักษณะพิเศษ : ดูดซับโลหิต(เมื่อได้ดูดซับแก่นโลหิตของศัตรูอย่างเพียงพอแล้ว มีโอกาสสูงที่จะพัฒนาขึ้น)

ทักษะสังหาร : อสูรสังหาร(ปลดปล่อยกลิ่นอายสังหารของอสูรร้ายออกมา ทำให้ศัตรูตกใจและหวาดกลัว สามารถทำให้ศัตรูตกใจจนตายได้โดยตรง ความเสียหายจะขึ้นอยู่กับความกล้าหาญของศัตรู), เวลาถูกลดวามัน : 1 สัปดาห์

การประเมิน : สร้างขึ้นมาจากโลหะอุกกาบาต ได้รับการหล่อเลี้ยงโดยเลือดของเทพอสูร มันพัฒนาจนกลายมาเป็นอาวุธระดับพระเจ้า จดจำเลือดของผู้เป็นเจ้าของ, ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้, ไม่สามารถทิ้งได้, สามารถพัฒนาได้

หอกเทียนโมพัฒนาขึ้น ในที่สุด มันก็กลายมาเป็นอาวุธระดับพระเจ้า สถานะทั้งหมดของมันได้รับการอัปเกรดครั้งใหญ่ มันยังมีเทคนิคสังหารที่น่าตกใจ จากคำอธิบาย ดูเหมือนว่ามันจะเป็นทักษะการโจมตีทางจิตใจ

นายทหารทั่วไปไม่ได้มีความกล้าหาญมากนัก

จากคำอธิบายของทักษะ ดูเหมือนว่ามันจะทำให้นายทหารทั่วไปตกอยู่ภายใต้อำนาจของทักษะได้ไม่ยาก

สิ่งที่ทำให้โอหยางโหวตกใจมากที่สุดก็คือ หลังจากที่มันพัฒนาเป็นอาวุธระดับพระเจ้าแล้ว มันก็ยังจะสามารถพัฒนาได้อีก เนื่องจากอาวุธระดับพระเจ้า ตามตำนาน มันถูกเรียกว่า อาวุธระดับนักบุญ

ในช่วง 5 ปีแรก ในชีวิตของเขา ยังไม่มีอาวุธระดับนักบุญปรากฏขึ้นบนโลกเลย

ไม่มีใครรู้ว่า โอหยางโหวจะทำลายสถิตินั้นได้หรือไม่

ทั้งอาวุธ, ชุดเกราะ และพาหนะของโอหยางโหวในปัจจุบัน อาจเรียกได้ว่า พวกมันเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่าอย่างมาก

เมื่อเขาเกิดถึงชีวิตที่แล้วของเขา พี่ชายของเขาหันหลังให้กับเขา เพียงเพราะอาวุธระดับทองคำขาวเพียงชิ้นเดียว มิตรภาพหลายปี”ได้ถูกทำลายลงไป มันทำให้โอหยางโหวรู้สึกมีอารมณ์จริงๆ ไม่มีใครรู้ว่า พวกเขาจะมีโอกาสได้พบกันในชีวิตนี้หรือไม่?

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโหวและพี่น้องทั้ง 3 ของเขา ได้จัดตั้งกิลด์ขึ้นมา ชื่อว่า กลุ่มทหารรับจ้างเหล็กขาน

จากทั้ง 4 คน โอหยางโซวเป็นน้องสาม ส่วนพี่ใหญ่ก็คือ ช่งกุ, พี่รองคือนี่จางฉิง และน้องสาวสี่ก็คือ จางจื่อเยว่

จากทั้ง 4 คน จางจื่อเยว่เอาแต่ใจมากที่สุด และเธอก็สนใจโอหยางโซวมาก อย่างไรก็ตาม มันจบลงเพราะเขาไม่ยอมกล่าวอะไรออกไป

ฐานของกลุ่มทหารรับจ้างเหลียงซาน อยู่ที่ฉวนโจวและอาจกล่าวได้ว่า พวกเขาเชื่อเสียงเพียงเล็กน้อยในชีวิตที่แท้จริงของเขา

โอหยางโซวไม่ได้บอกให้สถานีข่าวกรองที่ฉวนโจว ตรวจสอบกลุ่มทหารรับจ้างเหลียงซาน

เขาจะปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตา

ถ้าพวกเขาได้พบกันจริงๆ โอหยางโซวไม่คิดที่จะให้บทเรียนใดๆแก่พี่ใหญ่ของเขาแม้แต่หน่อย

เพราะอาจถือได้ว่า พี่ใหญ่ทำให้เขาได้รับ โชคนี้

ถ้าในตอนนั้นเขาไม่ทรยศ โอหยางโซวก็อาจจะไม่ได้กลับมาเกิดใหม่ อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงจดจำความรู้สึกของการถูกทรยศโดยคนที่เขาไว้วางใจมากที่สุดได้

หลังจากการต่อสู้จบลง ปาจิฉวนของโอหยางโซวก็ทะลวงเข้าสู่ขั้นที่ 5 ตอนนี้ เขาอยู่ในขั้นรอบรู้แล้ว จากนั้น เขาก็สามารถผสมผสานเพลงหอกตระกูลหลยาง และเพลงหมัดปาจิฉวนเข้าด้วยกันได้แล้ว

ศัตรูที่โฉบโจมตีสื่อลอร์ดของเขา จึงเป็นธรรมดาที่หวังเฟิงจะโกรธมาก เขาน้องศรีษะราชวังทำลายล้างกองกำลังของศัตรู และเขาไม่ได้หยุดแค่นั้น เขายังตามไล่ล่าและฆ่าลอร์ดของศัตรูด้วย

ขณะที่หวังเฟิงกลับมา โอหยางโซวกำลังรักษาบาดแผลของเขาในคืนที่ชั่วคราว

นอกเหนือจากผลข้างเคียงจากการเปิดใช้งาน การครอบครองอสูรแล้ว ผลของพิษยังทำให้ใบหน้าของโอหยางโซวซีดขาวลงอีกด้วย หวังเฟิงไม่กล้ารบกวนเขา เขาเพียงรออยู่ด้านนอกเท่านั้น

ไปฮั่วและเฟิงฉิวสวริบมาหาเขาทันที

ตอนนี้ กองกำลังทั้งหมดได้รับข่าวที่ โอหยางโซวได้รับบาดเจ็บแล้ว

เฟิงฉิวสวถามหวังเฟิงด้วยความกังวลว่า “เปิดอะไรขึ้น หูขี้เป็นอย่างไรบ้าง? มันร้ายแรงมากหรือไม่?” แม้ว่าเธออาจจะล้อเลียนโอหยางโซว แต่ในความเป็นจริง เธอให้ความสำคัญกับเขาอย่างมาก

แม้แต่ไปฮั่วก็มองเฟิงฉิวสวด้วยใบหน้าแปลกๆ

หวังเฟิงไม่กล้าชักช้า เขารีบเล่าสถานการณ์ให้ทั้ง 2 ฟังทันที

“โง่งวนนัก เขารู้เพียงแค่วิธีแสดงความกล้าหาญนั่นหรือ!” เฟิงฉิวสวหอบขูดขานาเกล็ดออกมา “นี่เป็นยาแก้พิษ มอบมันให้กับหูขี้”

เมื่อหวังเฟิงเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกปีติยินดี และเอื้อมมือจะไปปรับขวด

อย่างไรก็ตาม เฟิงฉิวสวเปลี่ยนใจ เธอไม่ได้มอบมันให้กับหวังเฟิง และกล่าวว่า “ไม่เป็นไร ข้าจะป้อนยาให้เขาเอง!”

หลังจากนั้น เธอก็เดินเข้าไปในเต็นท์โดยตรง

ไปสำรวจเดินตามหลังเธอเข้าไป

หวังเฟิงตกตะลึง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่สามารถจะหยุดทั้ง 2 สาวได้

ขณะที่เธอเดินเข้าไปในเต็นท์ โอหยางโหวกำลังหมุ่นวุ่นเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองอยู่ ส่วนที่น่ากังวลก็คือ เส้นใยสีเขียวยาวคล้ายด้ายลึบคลานไปทั่วใบหน้าของเขา

กล่าวตามจริง มันไม่ได้เป็นไปตามที่โอหยางโหวคาดหวังไว้

เมื่อทั้ง 2 สาว เดินเข้ามา เขาก็รู้สึกได้ถึงการมาของพวกเธอทันที เขาถอนหายใจออกมา แล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้น

เขาไม่คาดหวังเลยว่า พืชบนหัวลูกศรนั้น จะทรงพลังเช่นนี้ กำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง ไม่สามารถกำราบมันได้ สิ่งที่สำคัญก็คือ พืชสามารถกลืนกินกำลังภายในแรกกำเนิดของเขาและแข็งแกร่งขึ้นได้

พืชชนิดพิเศษนี้ ทำให้โอหยางโหวปวดหัวเป็นอย่างมาก

เนื่องจากผลข้างเคียงของการครอบครองอสูร เขาจึงต้องใช้กำลังภายในแรกกำเนิดส่วนใหญ่ส่งบสายเลือดเทพอสูร

ใครจะรู้ว่า พืชนี้จะนำอสังขารอย่างมาก มันใช้โอกาสนั้น แทรกซึมเข้ามาในร่างกายของเขาและก่อปัญหาขึ้น

อย่างรวดเร็ว ดูเหมือนว่า โอหยางโหวจะไม่สามารถถอดถอนได้อีกต่อไป

ถ้าไม่ใช่ว่าเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของเขาแข็งแกร่ง และร่างกายของเขาไม่ได้มีประสิทธิภาพสูง เขาคงจะตายไปแล้วอย่างแน่นอน

“หวู่! ท่านเป็นอย่างไรบ้าง?”

เมื่อทั้ง 2 สาว เห็นเส้นใยสีเขียวบนใบหน้าของเขา พวกเขารู้สึกกลัวอย่างมาก เสียงของพวกเธอค่อยๆ ขณะที่กำลัง พวกเขารู้สึกว่า นี่เป็นสัญญาณว่าพืชกำลังแพร่กระจาย

“ข้าพระมาทเถินไป!”

โอหยางโหวยิ้มอย่างขมขื่น เขาไม่คิดว่า ศัตรูที่น่ารังเกียจเช่นนี้ เขาไม่เพียงแต่จะยิงลูกศรออกมาเท่านั้น แต่ลูกศรนี้ยังเป็นลูกศรอาบยาพิษอีกด้วย

“ใครบอกให้ท่านหยิ่งพองเกินไปเล่า ในฐานะลอร์ด ท่านไม่ได้สั่งพวกเขา แต่ท่านกลับนำพวกเขาออกไปสู้รบด้วยตัวเอง ท่านมัน...” เฟิงฉิวสงบ ขณะที่เราหลบยาแก้พิษออกมา

“นี่เป็นยาแก้พิษ กินมันเข้าไป!”

ยาแก้พิษ : สามารถรักษาพิษได้หลายร้อยชนิด และมีผลพิเศษต่อพืชชนิดพิเศษ

โอหยางโหวพยักหน้า เขารับมาชาและกลืนมันลงไป

เขารู้สึกว่ากับได้รับน้ำบริสุทธิ์ ที่ช่วยจัดกักคุกคามให้เขาได้ มันทำให้เขารู้สึกสบายตัวขึ้นมาก

“เป็นอย่างไรบ้าง?”

เฟิงฉิวสวดดูกังวลอย่างมาก เธอขอมมอบยานี้ให้เขาง่ายๆ แต่มันไม่ง่ายเลยกว่าเธอจะได้รับมันมา

โอหยางโหวหมูนวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของเขา เข้าไปในเส้นลมปราณทั้งหมด เขาทั้งรู้สึกมีความสุขและรู้สึกเศร้า

ส่วนที่มีความสุขก็คือ เขาแก้พิษนี้พิเศษมา มันบังคับให้พิษไปรวมอยู่ในมุมเล็กๆ ส่วนที่น่าเศร้าก็คือ พิษยังคงไม่หายไป

เห็นได้ชัดว่าพิษนี้พิเศษอย่างมาก

ถ้าเป็นเฉ่วอยู่ที่นี่ มันก็คงจะดี โอหยางโหวส่ายหัวอย่างช่วยไม่ได้

“ขอบคุณ!” โอหยางโหวมองไปที่เฟิงฉิวสวและยิ้ม “พิษถูกควบคุมแล้ว มันจะไม่ใช่ปัญหาในช่วงสั้นๆนี้”

“แล้วหลังจากนี้ล่ะ?”

“ไม่ต้องกังวล หลังจากสงครามจบแล้ว ข้าจะไปหาหมอเทวดาเป็นเฉ่ว”

“ดีมาก!”

ในระหว่างกระบวนการนี้ ไปฮั่วเพิงยืนดูอยู่เงียบๆเท่านั้น

บรรยากาศในคืนที่ค่อนข้างเงียบลง

“หวังเฟิง!”

“ท่านลอร์ด!”

หวังเฟิงเดินเข้ามา และถูกเขาลงอย่างรู้สึกผิด “หวังเฟิงล้มเหลวในการปกป้องท่านลอร์ด โปรดลงโทษข้าด้วย!”

โอหยางโหวโบกมือให้เขา “ฮั่นขึ้น ข้าไม่ได้โทษเจ้า”

“ได้โปรด ลงโทษข้าด้วยเถิด ท่านลอร์ด!”

หวังเฟิงยังคงคุกเข่าอยู่ เขาเป็นคนที่ดื้อรั้นอย่างมาก

โอหยางโหวมองไปที่ขุนพลราชวังของเขา จากนั้น เขาก็กล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น เจ้าจะถูกโบย 20 ครั้ง หลังจากเสร็จการลงโทษของเจ้าแล้ว พวกเราจะออกเดินทางต่อทันที”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หวังเฟิงรีบเดินออกไปจากพื้นที่ทันที

“หวู่! ไม่พักผ่อนก่อนหรือ? ร่างกายของท่านไหวหรือ?”

โอหยางโซวส่ายหัว “อย่ากังวลเลย ข้าสบายดี พวกเราไม่ได้มีเวลามากนัก ถ้าพวกเราล่าช้า มันอาจเกิดความผิดพลาดได้ และข้าก็คาดเดาว่า อาจจะมีลอร์ดคนอื่นๆอีกที่กำลังมุ่งหน้าไปที่นั่น”

เฟิงฉิวสวมองไปที่โอหยางโซว แต่เธอไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง

หวังเฟิงก็ขึ้นขี่ม้าของเขา หลังของเขามีเลือดซึมออกมา ชุ่มไปทั้งชุดเกราะของเขา

การโอบของทหาร ไม่เหมือนกับการโอบคนทั่วไป ในการโอบแต่ละครั้งนั้น รุนแรงเป็นอย่างมาก

การถูกโอบถึง 20 ครั้ง อาจทำให้ทหารบางนายหมดสภาพได้

และยังเป็นองครักษ์ราชวัง พวกเขาไม่กล้าที่จะยังมีมือ

หวังเฟิงรู้สึกว่าเขาสมควรจะได้รับมันแล้ว แม้ว่าเขาจะถูกโอบถึง 20 ครั้ง คนใจหินเช่นเขาก็ยังคงไม่แม้แต่จะส่งเสียงใดๆออกมา

เห็นได้ชัดจากการโอบว่า องครักษ์ราชวังเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

หลังจากที่พวกเขาออกเดินทางต่อ พวกเขาก็ได้พบกับปัญหามากมาย

ระหว่างทาง เป็นไปตามที่โอหยางโซวคาดการณ์ไว้ พวกเขาได้พบกับศัตรูอีก 4-5 กลุ่ม นอกเหนือจากกองกำลังของลอร์ดแล้ว ยังมีกองกำลังของผู้บุกรุก และกองกำลังของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินด้วย

องครักษ์ราชวัง 3,000 นาย และทหารชั้นสูงของไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวง 1,000 นาย ต้องต่อสู้และสังหารศัตรูตลอดเส้นทางไปยังเมืองผิง การต่อสู้อย่างต่อเนื่องนี้ มากพอที่จะทำให้ทั้ง 3 ได้รับคะแนนการสงครามจำนวนมาก

สำหรับสนามรบหลักในปัจจุบัน การสู้รบที่รุนแรงเพียงจะเกิดขึ้น

แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่จากคะแนนการสงครามและค่าประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้นของเขา เขาพอจะคาดเดาสิ่งที่เกิดขึ้นได้บ้าง

กองพลทหารองครักษ์และกรมทหารราบเกราะเหล็ก กำลังสังหารศัตรูอย่างโหดร้ายและเหี้ยมชา พวกเขาส่งความหวาดกลัวให้กับกองกำลังของผู้เล่นคนอื่นๆเป็นอย่างมาก

เนื่องจากเรื่องนี้ โอหยางโซวจึงกังวลเกี่ยวกับเวลาในการเดินทาง

ยิ่งการสู้รบรุนแรงเท่าไร มันก็จะต้องจบลงเร็วขึ้นเท่านั้น

หลังจากผ่านไป 2 วัน พิชัยในร่างของเขาก็ถูกควบคุมโดยเส้นเชิง เส้นใยสีเขียวบนใบหน้าของเขาได้หายไปแล้ว

ผลข้างเคียงของการครอบครองอสุรกีหายไปแล้วเช่นกัน ตอนนี้ โอหยางโซวสามารถใช้กำลังภายในแรกกำเนิดของเขา ควบคุมพิษได้อย่างเต็มที่แล้ว จากนั้น โอหยางโซวสามารถกลับมาเข้าร่วมการต่อสู้ได้แล้ว

เมื่อเห็นว่าสภาพร่างกายของโอหยางโซวดีขึ้น ขวัญกำลังใจของเหล่าทหารก็เพิ่มสูงขึ้น

ในวันที่ 9 ของสงคราม ในที่สุด กองกำลังของเขาที่อยู่ห่างจากเมืองคูเพียง 15 กิโลเมตร

ในเวลาเดียวกันนั้น ก็มีกองกำลังลับปรากฏขึ้นเช่นกัน

การต่อสู้ที่ไม่คาดคิดกำลังจะเกิดขึ้น

TWO Chapter 413 นักขมื่นซ่อนอยู่ด้านหลัง

ด้านนอกเมืองคู

ซาโพนพร้อมกองกำลังชั้นสูง 8,000 นายกำลังเตรียมพร้อม ที่จะเข้าโจมตีประตุมือง ใครจะคิดว่า ประตูเมืองจะเปิดออก และมีกองกำลังขนาดใหญ่พุ่งออกมา? พวกเขาก็คือ กองกำลังของหลิวปังทั้ง 6,000 นาย

“โจมตี!”

ซาโพนมีบุคลิกที่โหดเหี้ยม เขาสั่งให้กองกำลังของเขา พุ่งเข้าไปเผชิญหน้ากับศัตรูในทันที

“ฆ่า!!!”

กองกำลังชั้นสูงของซาโพน ทั้งหมดเป็นทหารม้า ในขณะที่กองกำลังของหลิวปัง ครึ่งหนึ่งเป็นทหารม้า ส่วนอีกครึ่งเป็นทหารราบ

มันทำให้ซาโพนมั่นใจเป็นอย่างมาก

หลิวปังซึ่งกระบี่ชี้เลี้ยวไปข้างหน้า แล้วตะโกนว่า “ฆ่า!”

“ฆ่า!!!”

ทั้ง 2 ฝ่าย จึงพุ่งเข้าหากันที่นอกกำแพงเมืองคู

สถานที่แห่งนั้น ถูกกำหนดให้กลายเป็นสนามรบของพวกเขา

เสียงตะโกนแห่งการฆ่าฟัน แพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งเขตทุรกันดาร ทำให้คนจำนวนมากตกใจและบินหนีไป

ประชาชนภายในเมืองคู ยังคงใช้ชีวิตกันตามปกติ พวกเขาอยู่ในช่วงเวลาสงคราม จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะชินกับมัน

ฮัวซืออิ่ง เข้าไปเผชิญหน้ากับฟานถั่ว

ทั้ง 2 เป็นขุนพลที่แข็งแกร่ง การต่อสู้ของพวกเขาจึงเป็นที่สนใจอย่างมาก

ซาโพนุนเลือกที่จะต่อสู้กับเขาราน ขุนพลของลอร์ดคนอื่นๆอีก 2 นาย เลือกที่จะต่อสู้กับ เสียวโหวหิง และหลู่หวน ส่วนโจปอยังคงอยู่ข้างกายหลิวปิง เพื่อคอยปกป้องและช่วยเขาล้างแค้นศัตรู

สำหรับเสี่ยวเหอ เขายังคงอยู่ที่ศาลาว่าการ

ข้อ ได้เปรียบของขุนพล แสดงออกมาในสนามรบอย่างรวดเร็ว

ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย ค่อยๆกัน นอกเหนือจากฮัวซืออิงและฟานก่วยที่ต่อสู้กันอย่างดุเดือดแล้ว คนอื่นๆไม่ได้เป็นเช่นนั้น

แม้ว่าอาชีพรื่องของซาโพนุนจะเป็นนายทหาร แต่เขาก็ไม่สามารถจะเทียบได้กับ โอหยางโหว ขณะที่เขาต่อสู้กับเขาราน แม้ว่าเขาจะไม่แพ้ในทันที แต่เขาก็ทำได้เพียงแค่พยายามป้องกันอย่างยากลำบากเท่านั้น

คู่ต่อสู้ของเสียวโหวหิงยิ่งลำบาก และเริ่มคกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

เสียวโหวหิงเป็นขุนพลที่แข็งแกร่ง ขณะที่คู่ต่อสู้ของเขา เป็นเพียงนายทหารชั้นต้นเท่านั้น แล้วพวกเขาจะเปรียบเทียบกันได้อย่างไร?

ที่น่ากลัวที่สุดก็คือ ขุนพลภายใต้หลิวปิงทั้งหมด เปิดใช้งานลักษณะพิเศษของพวกเขา ภายใต้พลังของลักษณะพิเศษทั้งหมดเหล่านี้ พลังต่อสู้ของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก มันเหมือนกับพวกเขาถูกคิดยากระตุ้นเข้าไป

แม้ว่ากองกำลังของซาโพนุนจะได้เปรียบเรื่องจำนวน แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะเอาชนะกองกำลังของหลิวปิงได้ เนื่องจากขุนพลของพวกเขาเป็นรองอย่างมาก

การสู้รบจึงย่นกันอยู่เช่นนั้น

ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย กำลังสู้รบกันอยู่นั้น มีกองกำลังขนาดใหญ่ค่อยๆคืบคลานเข้ามาใกล้พวกเขา

คนเหล่านั้นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นโอหยางโหวและกองกำลังของเขา

ก่อนที่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น โอหยางโหวยังคงกังวลอยู่ว่า เขาจะใช้กำลังพลเพียง 4,000 นาย ยึดเมืองสู่ได้อย่างไร อย่างไม่คาดคิด สนามรบกลับมาอยู่ที่นอกเมือง โอหยางโหวไม่คิดเลยว่า หลิวปิงจะผลิผลามเช่นนี้

ถ้าเขารู้ว่าเป็นเช่นนี้ เขาจะไม่เสียเวลาอย่างแน่นอน

ในช่วงพริบตา นั้น สนามรบได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

เสียวโหวหิงแหงหนอกของเขาออกไป สังหารศัตรูในทันที

กองกำลังของซาโพนุนเสียชีวิตคนแรกไปแล้ว

เมื่อหลู่หวนเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ่งโหมตีคู่ต่อสู้รุนแรงมากขึ้น ในเวลาไม่ถึง 5 นาที เขาก็สังหารคู่ต่อสู้ของเขาได้เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้เอง ขวัญกำลังใจกองกำลังของซาโพนุนจึงทรุดลง โดยเฉพาะทหาร 5,000 นาย ที่เป็นกองกำลังพันธมิตรของซาโพนุน เมื่อเห็นว่าขุนพลของพวกเขาถูกสังหาร พวกเขาก็ทำตัวเหมือนกับไก่ไร้หัว

เมื่อซาโพนเห็นเช่นนั้น เขาก็สั่งให้ลอร์ดทั้ง 2 ออกมาต่อสู้ด้วยตัวเอง ในขณะที่ตัวเขาพยายามต่อสู้กับเขาจนต่อไป เนื่องจากลอร์ดทั้ง 2 เคารพซาโพน พวกเขาจึงไม่กล้าปฏิเสธความต้องการของเขา

ต้องขอบคุณพวกเขา กองกำลังพันธมิตรจึงยังอยู่ได้

ถึงกระนั้น เหตุการณ์ดังกล่าวก็ทำให้ขวัญกำลังใจกองกำลังของหลิวปิงเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

โดยเฉพาะเสียโหวหิง, โจวปอ และขุนพลคนอื่นๆ เมื่อพวกเขาไม่มีคู่ต่อสู้ พวกเขาจึงสังหารทหารศัตรูตลอดเส้นทางที่พวกเขาเดินผ่าน

ถ้ากองกำลังนี้ไม่ได้เป็นกองกำลังชั้นสูงของซาโพน พวกเขาจะหวาดกลัวและหลบหนีไปแล้ว

ขณะเดียวกันนั้น ฮัวซือเองก็ให้ความสำคัญกับสถานการณ์รอบๆ ในการต่อสู้กับฟานค่วย เขาได้เปรียบเพียงเล็กน้อย เขารู้ว่า มันถึงเวลาแล้วที่เขาต้องทำบางอย่าง

ในตอนนี้ ดวงตาของฟานค่วยกลายเป็นสีแดง และปลดปล่อยความกระหายเลือดออกมา

มันเป็นเรื่องยากมาก ที่จะจะได้พบกับคู่ต่อสู้ที่อยู่ในระดับเดียวกับเขา มันทำให้เลือดของเขาเดือดพล่าน

เมื่อฮัวซือเห็นเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมาอย่างเย็นชา เขาหลบออกไปด้านข้าง หลบเลี่ยงการโจมตีของฟานค่วยได้อย่างฉิวเฉียด ก่อนที่เขาจะบิดตัวกลับมา แล้วฟันไปที่คอของฟานค่วย ก่อนที่เขาจะหันได้ตอบสนอง

ด้วยการโจมตีอย่างฉับพลัน ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงเป็นไปตามที่คาด

หัวของฟานค่วยหลุดออกมา ก่อนที่มันจะตกลงสู่พื้นดิน

ฟานค่วยถูกสังหารในสนามรบแล้ว

“ฟานค่วย!”

หลิวปิงซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกลร้องออกมา เมื่อเขาเห็นว่าฟานค่วยถูกสังหาร

ทั่วทั้งสนามรบตื่นตะลึง

ขวัญกำลังใจกองกำลังของหลิวปิงทรุดลงในทันที

ตอนนี้ หลิวปิงได้สูญเสีย หนึ่งในขุนพลหลักของเขาไปแล้ว

“ยอดเยี่ยม!”

ซาโพนประทับใจเป็นอย่างมาก เป็นไปตามที่เขาคาดหวัง ขุนพลของเขาไม่ทำให้เขาผิดหวังจริงๆ

“ง่า!”

ซาโพนหลบเลี่ยงการต่อสู้กับซาซาน แล้วเริ่มบัญชาการกองกำลังของเขาให้สังหารกองกำลังของศัตรู เขารู้ว่า การเผชิญหน้ากับขุนพลคนอื่นๆ ไม่ได้มีความหมายอะไร ที่พวกเขาต้องทำก็คือ การทำลายกองกำลังของศัตรู

“ฆ่า!!!”

กองกำลังของซาโพน ใช้แรงผลักดันจากชัยชนะเมื่อครู่ เพิ่มขวัญกำลังใจของพวกเขา ให้ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

เสียงดังกึกก้องของศัตรู ทำให้กองกำลังของหลิวปิงเริ่มหวาดหวั่น

“นายท่าน พวกเราอดทนก่อนเถอะ!” ซาซานแนะนำ เมื่อเขาเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนั้น

“ไม่!” หลิวปิงส่ายหัว แล้วกล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า “ข้าจะแก้แค้นให้กับฟานถั่ว!”

ฟานถั่วเป็นคั้งพี่ชายที่ซื่อสัตย์และจงรักภักดีของหลิวปิง พวกเขาต่อสู้ร่วมกันมามากมาย ใครจะคิดว่า เขาจะมลายายที่นี่? ในปัจจุบัน หลิวปิงยังห่างไกลจากความเย็นชาและความโหดเหี้ยมของเขา เหมือนในประวัติศาสตร์

“แก้แค้น!”

โจวปอ, เสียวโหวง, หลู่หวน และคนอื่นๆเกรี้ยวกราด พวกเขาสูญเสียพี่ชายที่ผ่านการสู้รบมาด้วยกันมากมายเช่นกัน แล้วจะให้พวกเขาเกรี้ยวกราดได้อย่างไร?

ซาซานถอนหายใจ เขาทำได้เพียงติดตามกองกำลังหลัก พุ่งเข้าโจมตีศัตรูเท่านั้น

สุดท้าย การสู้รบจึงมาถึงจุดสำคัญ

จิตสังหารแพร่กระจายไปทั่วสนามรบ มันทำให้ผู้ที่พบเห็น รู้สึกหนาวไปถึงกระดูก

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามมากเพียงใด กองกำลังของหลิวปิงก็ยังคงถูกผลักดันกลับ

กองกำลังชั้นสูงของซาโพน แข็งแกร่งอย่างไม่คาดคิด หากไม่มีอะไรผิดพลาด พวกเขาจะชนะการสู้รบนี้ได้

เมื่อคิดถึงมัน ซาโพนก็ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจ

‘ดีเงิน คอยดูเถอะ!’

ซาโพนไม่รู้เลยว่า โอหยางโฆกำลังติดตามสถานการณ์ทั้งหมดนี้อย่างใกล้ชิด

“ท่านลอร์ด?” หวังเฟิงเข้ามาหาโอหยางโฆ เพื่อถามว่า ถึงเวลาที่พวกเขาจะเคลื่อนไหวหรือยัง

โอหยางโฆมองไปที่สนามรบ แล้วกล่าวว่า “รออีกซักหน่อย!”

ผลของการสู้รบยังไม่ได้มีผู้บาดเจ็บล้มตายมากนัก

โอหยางโฆจึงยังไม่มั่นใจว่า จะจัดการทั้ง 2 ฝ่าย ได้อย่างเด็ดขาด

เขาเสียใจที่พินัยศพตายอย่างไรก็ตาม โอหยางโหวยังคงใจเย็น เป้าหมายหลักของเขาก็คือ เสียหยาและกระบี่ซี่เลี้ยว สำหรับขุนพลนายอื่นๆ พวกเขาจะไม่สร้างความแตกต่างให้กับดินแดนซานไห่มากนัก

โอหยางโหวคิดถึงเรื่องนี้ ก่อนจะกล่าวว่า “ส่งทหาร 1 กองพัน ลอบเข้าไปใกล้ประตูเมือง”

เขากังวลว่า หลิวปิงจะลอบกลับเข้าเมือง

“ขอรับท่านลอร์ด!”

การสู้รบของพวกเขารุนแรงขึ้นและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ กองกำลังของหลิวปิงจึงเริ่มตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย

“นายท่าน พวกเขาต้องถอยแล้ว!”

เมื่อหลิวปิงได้อินคำกล่าวนั้นของเขาดังนั้น ในครั้งนี้เขาไม่ได้ปฏิเสธ

ในท้ายที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับพี่น้องที่จงรักภักดีของเขาแล้ว เป้าหมายสูงสุดของเขาก็คือ การเป็นผู้ปกครองเหนือทุกสิ่ง มันเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่า

หลิวปิงถอนหายใจ ก่อนจะกล่าวว่า “ถอย!”

“ไม่ดีแล้ว พวกเขาต้องการจะหลบหนี หยุดพวกเขาไว้ซะ!”

เหตุใดซาโพนจึงต้องยอมให้หลิวปิงหลบหนีไปด้วยเล่า? เขาไม่ต้องการจะทำสงครามปิดล้อมอันยากลำบาก

กองกำลังของหลิวปิงกว่าครึ่งเป็นทหารราบ ขณะที่การสู้รบพัวพันกัน การจะถอยกลับจึงไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งพวกเขาพยายามมากเพียงใด พวกเขาก็ยิ่งสูญเสียมากเท่านั้น

ในทันที กองกำลังของหลิวปิงสูญเสียอย่างหนัก

ในเวลาเดียวกันนั้น ซาโพนสั่งให้ทหารของเขา อ้อมไปที่ประตูเมือง เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาถอยกลับเข้าเมืองได้

ในเวลานี้ หลิวปิงหมดหนทางแล้ว

“บ๊ายบาย!”

หลิวปิงโกรธ เขารีบนำกองกำลังเข้าไปทำลายกองกำลังศัตรูที่ขวางอยู่หน้าประตูเมืองทันที

โจวปอและเสียวโหวหิง คนหนึ่งอยู่ทางซ้าย ส่วนอีกคนอยู่ทางขวา พวกเขาคอยปิดด้านข้างเอาไว้ ขณะที่พวกเขาสังหารศัตรูเพื่อเปิดทาง

ขณะนั้นเอง ขุนพลผู้หนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นมา นั่นก็คือ อ้าวซืออึ้ง

โจวปอและเสียวโหวหิงไม่กล่าวอะไร พวกเขาพุ่งไปข้างหน้าทันที

อ้าวซืออึ้งนำอัศวกรยี่สิบคน เขาสามารถรับมือกับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งได้ถึง 2 คน แม้ว่าเขาจะเสียเปรียบ แต่เขาก็จะไม่พ่ายแพ้ในเร็ววันนี้

ในปัจจุบัน โจวปอและเสี่ยโหวหิง ไม่ได้แข็งแกร่งเท่ากับจุดสูงสุดในประวัติศาสตร์ของพวกเขา ในทางกลับกัน ฮัวซีอิ่งที่ถูกอัญเชิญมา เขาอยู่ในช่วงที่แข็งแกร่งที่สุดแล้ว

ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว พวกเขาจึงมีช่องว่างขนาดใหญ่กันอยู่

ในการสู้รบครั้งนี้ ฮัวซีอิ่งก็คือกุนซือสำคัญ

การสู้รบที่ประตูเมือง ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

แม้ว่ากองกำลังของหลิวปิงจะสูญเสียอย่างหนัก แต่กองกำลังของซาโพนก็ไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ที่ดีไปกว่ากันมากนัก

ขณะที่การสู้รบเริ่มขึ้น กำลังพล 8,000 นาย สูญเสียอย่างหนัก และในตอนนี้ กองกำลังของหลิวปิงกำลังต่อสู้เหมือนกับสัตว์ร้ายถูกกักขัง จิตสังหารและพลังต่อสู้ของพวกเขาจึงน่าตกใจอย่างมาก

ในตอนนี้ กองกำลังของซาโพนเหลือเพียง 5,000 นายเท่านั้น

ในขณะที่กองกำลังของหลิวปิง 6,000 นาย ของหลิวปิง ตอนนี้สูญเสียไปกว่าครึ่งแล้ว

ที่สำคัญที่สุดก็คือ การสู้รบยังคงดำเนินต่อไป

ถ้าเป็นคนอื่นๆ มันมีโอกาสที่พวกเขาจะยอมจำนน อย่างไรก็ตาม หลิวปิงไม่มีความคิดที่จะก้มหัวให้กับผู้เล่่น

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่มีใครยอมใคร

สิ่งที่พวกเขากำลังแข่งขันกันในการสู้รบครั้งนี้ก็คือ ความเพียรพยายาม กองกำลังใดจะมั่นคงอยู่ได้ และกองกำลังใดจะพ่ายแพ้และสูญเสียอย่างหนัก

ในขณะเดียวกัน เมื่อเขาได้รับข่าว เสียหว่อที่อยู่ในศาลาว่าการ ไม่สามารถนิ่งเฉยได้อีกต่อไป เขารวบรวมคนที่พอใช้ได้ 500 คน ไปช่วยหลิวปิงทันที

แม้ว่าคนทั้ง 500 คนนี้ จะไม่ได้แข็งแกร่งนัก แต่พวกเขาก็เป็นกำลังเสริมที่ดี

ในฉับพลัน ดูเหมือนว่า ฮัวซีอิ่งจะล้มเหลวในการป้องกันประตูเมือง

ตอนนี้ เขาถูกล้อมโดยโจวปอและเสี่ยโหวหิงแล้ว

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น ซาโพนก็นำกองกำลังเข้าไปช่วย

การสู้รบจึงทวีความรุนแรงมากขึ้น และความสูญเสียก็ยิ่งมีมากขึ้น

ประตูเมืองเล็กานั้น กลายเป็นจุดปะทะหลักของทั้ง 2 ฝ่าย

หลิวปิงได้สูญเสียความตั้งใจที่จะแก้แค้นทั้งหมดแล้ว ในตอนนี้ เขาต้องการจะหนีเข้าเมือง

เป็นธรรมดาที่ซาโพนจะไม่ยอมให้ความพยายามทั้งหมดของเขาสูญเปล่า ดังนั้น เขาจึงพยายามอย่างดีที่สุด เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาหลบหนีไปได้ แม้ว่ากองกำลังของเขาจะเสียหายอย่างหนัก แต่เป้าหมายของเขาก็ใกล้จะสำเร็จแล้ว

แม้ว่าเขาจะต้องใช้กองกำลังของเขาทั้งหมดนี้ แลกกับเสื้อหวอและขุนพลคนอื่นๆ มันก็คุ้มค่าอย่างมาก

ดังนั้น ซาโพนจึงไม่ยอมพลาดโอกาส

หากสถานการณ์ยังคงเป็นเช่นนี้ ชัยชนะจะตกเป็นของซาโพน

ในตอนนั้น ซาโพนเพียงแค่ว่า ทหารของเขาจะบังเอิญทำร้ายเหล่าขุนพลของหลิวปิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสื้อหวอ ซึ่งเป็นสิ่งสมบัติน้ำค่าที่สุด

การตายของฟานควย ทำให้ซาโพนเจ็บปวดมากพอแล้ว

แต่น่าเสียดาย ความทะเยอทะยานของซาโพนถูกกำหนดให้ไร้ประโยชน์

ท่ามกลางการสู้รบที่รุนแรง ขุนพลอีกนายหนึ่งของหลิวปิงก็ตายในสนามรบ เขาเป็นอีกคน ที่เป็นพี่น้องที่ดีที่สุดของหลิวปิง หลู่หวน

หลังจากที่หลิวปิงรู้ว่าหลู่หวนตาย ดวงตาของเขาก็กลายเป็นสีแดงโลหิต ฟานควยและหลู่หวนเป็นพี่น้องของเขา เขาไม่เคยคาดหวังเลยว่า ทั้ง 2 จะมาตายในวันนี้

ด้วยการกระชุนนี้ หลิวปิงไม่สามารถจะทนได้อีกต่อไป ในเวลาเดียวกัน กระบี่ซี่เสื้อหวอในมือของเขาก็เปล่งแสงที่กระหยาเลื้อยออกมา

TWO Chapter 414 จุดสิ้นสุดหิวปีง

หิวปีงเป็นลูกหลานของจักรพรรดิไฟ

ในเกมส์ เพื่อเพิ่มสำคัญของมรดก ในฐานะลูกหลานของจักรพรรดิไฟ มันยอมให้หิวปีงมีกลิ่นอายของมังกรที่แท้จริง

ขณะที่หิวปีงปลดปล่อยกลิ่นอายออกมา มันได้ปรากฏเป็นมังกรแดง ออกมาจากร่างของเขา แสดงกรงเล็บและเขี้ยวอันแหลมคมออกมา แม้ว่ามันจะเป็นเพียงภาพลวงตา แต่มันก็น่าหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

มันคือจิตวิญญาณของมังกรที่แท้จริง

ขณะจิตวิญญาณของมังกรปรากฏขึ้น ม้าศึกทุกตัวบนสนามรบก็สั่นสะท้านและพวกมันคุกเข่าลงกับพื้น

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซาโพนาก็ตกตะลึงอย่างมาก

เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า หิวปีงจะมีทักษะเช่นนี้

“มังกรที่แท้จริง!”

เมื่อกองกำลังของหิวปีง มองเห็นจิตวิญญาณมังกร อยู่รอบๆผู้นำของพวกเขา ความตื่นเต้นและเดือดพล่านก็เต็มอยู่ในดวงตาของพวกเขา

“เขาเป็นลูกหลานของจักรพรรดิไฟจริงๆ!”

คนโบราณปฏิเสธความเคารพต่อมังกรไม่ได้ การปรากฏขึ้นของกลิ่นอายมังกรที่แท้จริง แปลว่า เขาเป็นบุตรของพระเจ้า

แม้แต่ทหารในกองกำลังของซาโพนก็ตื่นตะลึง และความเคารพก็เต็มอยู่ในดวงตาของพวกเขา พวกเขาต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก หากต้องการจะเผชิญหน้ากับมังกรที่แท้จริง

ในฉับพลัน ขวัญกำลังใจภายในสนามรบเปลี่ยนไปอีกครั้ง

หลิวปังกวัดแกว่งกระบี่ของเขา แล้วหัวของศัตรูก็ร่วงหล่นสู่พื้นดิน ในเวลานี้ เขาไม่มีความคิดที่จะกลับเข้าสู่เมืองสู่อีกต่อไป เขาเพียงแต่ต้องการจะกวาดล้างศัตรูทั้งหมดข้างหน้าเท่านั้น

เขาเปลี่ยนเป็นอสูรร้าย ที่เป็นลูกหลานของจักรพรรดิไฟ ผู้สังหารแห่งไป๋เซ่อ ได้ปรากฏขึ้นบนโลกนี้อีกครั้งแล้ว

“เหอะ ทั้งหมดเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น!”

ซาโพนไม่ต้องการรออีกต่อไป เขามองไปที่การปรากฏตัวของจิตวิญญาณมังกร แล้วกล่าวว่า “ทุกคน โจมตีและฆ่าหลิวปังซะ ใครก็ตามที่ทำได้ จะได้รับรางวัลเป็นเงิน 1,000 เหรียญทอง!”

ภายใต้การล่อลวงของเงินจำนวนมหาศาล มันทำให้บางคนกล้าหาญมากยิ่งขึ้น

สำหรับทหารทั่วไป เงิน 1,000 เหรียญทองนั้น เป็นเงินจำนวนมหาศาล พวกเขาจะไม่สามารถหาได้มากขนาดนั้น ตลอดชีวิตของพวกเขา

ในหมู่ทหารชั้นสูงเหล่านั้น จะไม่มีคนกระหายเลือดอยู่ได้อย่างไร? พวกเขาไม่ใช่ว่าประชาชนคนธรรมดา ที่รู้สึกหวาดกลัวและไม่กล้าเผชิญหน้ากับมังกรที่แท้จริง

เหล่าทหารม้า คบไปที่มีาของพวกเข แล้วพุ่งเข้าไปโจมตีกองกำลังของหลิวปังอีกครั้ง ถึงแม้ว่าทหารจะไม่กลัว แต่มาของพวกเขาก็ได้เป็นเช่นนั้น ตอนนี้ พวกมันไม่กล้าหาญเหมือนกับก่อนหน้านี้

ภายใต้การบัญชาการของซาโพน กองกำลังของเขาพุ่งเข้าไปอย่างกล้าหาญ

กองกำลังทั้งสองต่อสู้พัวพันกัน ความแข็งแกร่งของพวกเขาก็สั่นสะเทือนอย่างมาก

ด้วยความแข็งแกร่งของหลิวปังเพียงผู้เดียว กลับสามารถทำให้กองกำลังของเขา ต่อสู้กับกองกำลังของศัตรูได้อย่างสูสี

ในสนามรบ เขาดูราวเป็นเทพเจ้า สังหารทุกคนที่กล้าเข้ามาขวางทางเขา

ความโหดเหี้ยมและความน่ากลัวดังกล่าว ทำให้แม้แต่ฮัวซีฮงก็ตกใจ

เสียงตะโกนแห่งการฆ่าฟัน ดังต่อเนื่องนานนับชั่วโมง

ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนนี้ ทั้ง 2 ฝ่ายเต็มไปด้วยจิตสังหารที่รุนแรง เมื่อรวมกับกลิ่นอายมังกรที่แท้จริง มันทำให้เขาซานที่เคยสงบกลายเป็นเดือดพล่าน

ในสนามรบ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังสงบอยู่ คนผู้นั้นก็คือ เสี่ยวเหอ

ขณะที่เสื้อหวอดตรวจสอบสถานการณ์รอบๆ ตัวของเขาก็ขมวดขึ้น ถึงแม้ว่ากองกำลังของหลิวปิงจะไม่ถูกทำลาย แต่ถ้าสถานการณ์ยังเป็นเช่นนี้ต่อไป อีกไม่นาน พวกเขาคงจะสูญเสียอย่างหนัก

ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้ว พวกเขาจะเป็นฝ่ายชนะ แล้วมันจะเป็นอย่างไรต่อไป?

หลังจากจบการสู้รบครั้งนี้แล้ว กองกำลังของพวกเขา ยังมีความสามารถที่จะปกป้องเมืองได้อีกหรือ?

โดยไม่ต้องกล่าวถึงคนอื่นๆ เพียงแค่กองกำลังของซางซี ก็สามารถทำลายพวกเขาได้อย่างง่ายดายแล้ว

“เฮ้อ!” เสื้อหวอดถอนหายใจ เขาไม่สนับสนุนความคิดที่จะสู้รบนอกเมืองตั้งแต่แรกแล้ว

มันเป็นไปตามที่เขาคาดไว้ ผลลัพธ์แย่อย่างมาก

เขาต้องรีบหยุดหลิวปิง แผนการที่ดีที่สุดก็คือ การกลับเข้าเมืองสู้ และฟื้นฟูความแข็งแกร่ง

ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะสูญเสียทุกอย่าง

“ท่านผู้นำ!”

เสื้อหวอดเข้าไปด้านข้างหลิวปิง

“หืม?”

เมื่อหลิวปิงหันกลับมามองเสื้อหวอด ดวงตาสีแดงโลหิตที่เสื้อหวอดเห็น มันไม่มีอารมณ์อื่นๆ เจือปนอยู่เลยแม้แต่เน้อย

‘มันหนาวเย็นอย่างมาก!’

เมื่อเห็นเช่นนั้น เสื้อหวอดก็สั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังของเขา และเขาสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านผู้นำ โปรดล่าถอยก่อนเถิด เพื่อรากฐานกองทัพของพวกเขา”

เมื่อหลิวปิงได้ยินคำกล่าวนั้น แสงแห่งความโกรธก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

เมื่อเสื้อหวอดเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลังอีกครั้ง เสื้อหวอดคิดว่าหลิวปิงจะสังหารเขา

“หื!”

โชคดีที่หลิวปิงยังคงเหลือเหตุผลอยู่บ้าง เขาหันกลับไป และกวัดแกว่งกระบี่ซี่เสื้อหวอดของเขา ตัดหัวของศัตรู

หลิวปิงใช้การกระทำของเขาตอบเสื้อหวอด

เสื้อหวอดถอนหายใจยาว

มันจะจบลงเช่นนี้หรือ? การพิชิตแผ่นดินของพวกเขาจะสิ้นสุดลงเท่านั้นหรือ?

ไม่ เขาจะไม่ยอมให้มันจบลงแค่นี้

เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน ตั้งแต่จัดตั้งกองทัพของพวกเขาขึ้น พวกเขามีการสู้รบร่วมกันมามากมาย

ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานของพวกเขา ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะเข้าใจได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียหөө เขาคือคนที่ทุ่มเทให้กับมันมากที่สุด

หลิวปิงเป็นผู้บัญชาการและเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ ส่วนโจวป้อและขุนพลคนอื่นๆ พวกเขารับผิดชอบเพียงการสู้รบเท่านั้น

สำหรับเสียหөө?

เขาเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของหลิวปิง เขาเป็นทั้งนักวางกลยุทธ์ที่นักการทูต หรือแม้แต่เจ้าหน้าที่ด้านโลจิสติกส์ ทุกเรื่องเกี่ยวกับการเมืองและโลจิสติกส์ จะต้องผ่านเขา

ถึงอย่างนั้น เสียหөөก็ยังคงไม่เคยบ่น

เขาชอบที่จะทำเช่นนั้น และรู้สึกพึงพอใจกับมัน

มันไม่ใช่เหตุผลอื่นใด แต่เป็นเพราะ เขายึดมั่นในความทะเยอทะยานของผู้นำของเขา เขาเชื่อมั่นในตัวหลิวปิง

“ท่านผู้นำ!” เสียหөөตะโกนออกมา เสียงของเขาเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและสิ้นหวัง

อย่างไรก็ตาม มันไร้ประโยชน์ หลิวปิงไม่สนใจและยังเดินหน้าต่อไป กลืนอาชังหารบนร่างของเขาค่อยๆ แข็งแกร่งขึ้น และแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ มันทำให้มังกรแดงที่เป็นภาพลวงตา ดูเหมือนของจริงมากขึ้น

กองกำลังของซาโพนดินตระหนก ขวัญกำลังใจของพวกเขาลดต่ำลงอย่างมาก

ถึงแม้ว่าจะมีรางวัลใหญ่ล่อลวง แต่หากพวกเขาไม่มีชีวิตอยู่ แล้วพวกเขาจะเสพสุขกับมัน ได้อย่างไร

ในทันที ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้หลิวปิง แม้แต่กองกำลังของเขาเอง ก็ยังไม่กล้าที่จะเข้าไปใกล้ผู้บัญชาการของพวกเขา

ในทางกลับกันนั้น การกระทำของเสียหөө ได้ทำให้ขุนพลทั้งหลายได้สติขึ้นมา เขาซานดินตระหนก ขณะที่เขามองไปที่สนามรบ

“ท่านเสียหөө!”

เขาซานและขุนพลคนอื่นๆ เข้ามาหาเสียหөө

เสียหөөกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “พวกเราจำเป็นต้องพาท่านผู้นำ กลับเข้าเมืองคู่ เคียนี่”

“ขอรับ!”

เมื่อขุนพลทั้ง 3 มองไปที่สนามรบรอบๆ พวกเขารู้ว่ามันมาถึงช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดแล้ว

อย่างไรก็ตาม ขณะที่จิตสังหารของหลิวปิงเพิ่มสูงขึ้น เขาก็สูญเสียความเป็นตัวเองไป และคิดถึงเพียงแค่การสังหารเท่านั้น ขณะที่โจวปอพยายามจะเข้าใกล้เขา เขาก็หันกลับมาโจมตีไปที่โจวปอ

“ท่านผู้นำ!”

โจวปอคะ โกงนอกมาอย่างเศร้าสร้อย และหวังว่าเขาจะปลุกหลิวปิงได้

แต่น่าเสียดาย มันไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ในปัจจุบัน หลิวปิงยังไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก และกลิ่นอายจักรพรรดิของเขา ก็ยังคงอ่อนแอเกินกว่าจะควบคุมจิตวิญญาณมังกรได้ หลังจากที่เขาเปิดใช้งานการครอบครองมังกรที่แท้จริง จิตวิญญาณมังกรก็เข้าควบคุมเขา

จักรพรรดิแห่งยุคกำลังจะสูญหายไปแล้ว

หลิวปิงได้สูญเสียตัวตนของเขาไปแล้ว

มังกรแดงเริ่มกลายเป็นปีศาจร้าย ที่มีความชั่วร้ายเต็มอยู่ในดวงตาของมัน

เมื่อกองกำลังของเขาเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็ตกใจ

นี่คือมังกรแดงจริงหรือ? นี่คือนูกลานของจักรพรรดิไฟจริงหรือ?

นี่มันเหมือนกับมังกรชั่วร้ายเลยไม่ใช่หรือ?

“หลิวปิงได้สูญเสียตัวตนไปแล้ว ทหาร ตามเข้าไปฆ่าปีศาจชั่วร้ายนั่นกัน!”

ซาโพนุนรีบคว้าโอกาสนั้นทันที

“ฆ่าปีศาจร้าย!”

เมื่อความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่างได้มาถึงจุดสูงสุด มันจะไม่ใช้สิ่งที่น่าหวาดกลัวอีกต่อไป ซาโพนุนและกองกำลังของเขา พุ่งไปที่หลิวปิงในทันที

“ปกป้องท่านผู้นำ!”

ถึงอย่างนั้น เสี่ยวเหอกี้ยังคงไม่ยอมแพ้

การสู้รบครั้งใหญ่ได้มาถึงฉากจบแล้ว

จุดศูนย์กลางของการสู้รบนี้ก็คือ หลิวปิงที่มีดวงตามเป็นสีแดงโลหิตและเต็มไปด้วยความเย็นชา การสู้รบครั้งนี้ เกิดขึ้นตั้งแต่เช้าจนถึงตอนนี้ มันถึงเวลาที่จะสิ้นสุดลงแล้ว

ทันใดนั้น เสี่ยวห้อม้าก็ดังออกมาจากด้านนอกสนามรบอย่างน่าตกใจ

ทั้ง 2 ฝ่าย ตื่นตระหนก พวกเขาคิดว่า กำลังเสริมของศัตรูได้มาถึงแล้ว ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า กำลังเสริมที่เข้ามานี้ ส่งผลต่อชัยชนะของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

เลี้ยวเหองหน้าขึ้น มองไปที่กองกำลังที่เข้ามา หัวใจของเขาเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นกำลังเสริมของศัตรูหรือไม่ การปรากฏตัวของกองกำลังผู้เดินไม่ใช่สิ่งที่ดี สำหรับพวกเขาอย่างแน่นอน

เลี้ยวเหอมนั่นใจว่าเป็นกองกำลังของผู้เดินได้อย่างไร?

มันก็ง่าย ๆ

ไม่ว่าจะเป็นกองกำลังของซาโพนหรือกองกำลังที่เข้ามาใหม่ พวกเขาต่างก็สวมชุดเกราะและใช้อาวุธที่แตกต่างกันจากคุณ

ขณะที่ซาโพนหันกลับไปมอง ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นสิ้นหวัง

ในบรรดากองกำลังทหารม้าที่พุ่งเข้ามา มีธงของลอร์ดทั้ง 3 โบกสับัดตามสายลม

ธงที่อยู่ตรงกลางสะดุดตามากที่สุด ทุกคนในภูมิภาคจินจางค์มันได้เป็นอย่างดี มันคือธงของลอร์ดแห่งดินแดนซานไห่ จีเยว่หฺวี่

“จีเยว่หฺวี่!”

ซาโพนก็มกึกพื้น เขาไม่สามารถกล่าวอะไรที่จะอธิบายความโกรธและความสับสนที่เขากำลังรู้สึกอยู่ได้

เขาเห็นชัยชนะอยู่ในสายตาแล้ว แต่มันก็ถูกขโมยไป แล้วคิดว่าเขาจะรู้สึกเช่นไรกัน?

มันเหมือนกับดักแคนด้าขาวที่ข่องเข้าหาจี้กั้น โดยที่ไม่รู้ว่า มันกขมันจ้องมองพวกมันอยู่ด้านหลัง

โอหยางโซวไม่ได้สนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของทั้ง 2 ฝ่าย

กองกำลังอันแข็งแกร่ง 4,000 นาย พุ่งเข้ามาไปเป็นระบบ ขณะที่พวกเขาไปถึงสนามรบ ไม่ว่าจะเป็นกองกำลังของซาโพนหรือหลิวบิง พวกเขาถูกสังหารอย่างง่ายดาย

กล่าวง่าย ๆ ก็คือ มันเป็นการสังหารหมู่

หลังจากที่สู้รบมาตลอดทั้งวัน ทหารของทั้ง 2 ฝ่าย ก็หมดสิ้นเรี่ยวแรง กองกำลังของซาโพนเหลืออยู่เพียง 4,000 นาย ขณะที่กองกำลังของหลิวบิงยังเหลืออยู่เพียง 2,000 นายเท่านั้น

กองกำลังทั้ง 2 ที่ไร้เรี่ยวแรงเหล่านี้ จะเผชิญหน้ากับองค์กรกษัตริย์อันแข็งแกร่งและเต็มไปด้วยพลังได้อย่างไร?

ร่วมมือกันต่อต้านพวกเขาหรือ?

มันคงจะเป็นไปไม่ได้ ความแค้นและความเกลียดชังระหว่างพวกเขาฝังรากลึกเกินไป และที่สำคัญที่สุดก็คือ โอหยางโซวไม่ให้เวลาพวกเขาคิดสนใจใดๆ

กองกำลัง 4,000 นายนี้ พุ่งออกมาจากป่า กระบวนการทั้งหมดใช้เวลาไม่ถึง 20 นาที

ด้านนอกเมืองผู้ กลายเป็นเขตสังหารหมู่โดยสิ้นเชิง

ที่น่าตกใจก็คือ หลิวปัง เขาสูญเสียตัวคนไปโดยสิ้นเชิง และยังคงกวัดแก่งกระบี่เพื่อสังหารศัตรูต่อไป

“เฉียวหู่อี้!” ดวงตาของซาโพนุเย็นชา ขณะที่เขากล่าวออกมาอย่างโหดเหี้ยมว่า “ถ้าข้าไม่ได้รับมัน เขาก็จะต้องไม่ได้รับมันด้วยเช่นกัน คิดจะมาแย่งรางวัลจากความพยายามอย่างหนักของข้าหรือ? สิ้นไปเถอะ!”

ความพ่ายแพ้ของเขาถูกกำหนดไว้แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงตั้งใจจะทำให้ทุกคนสูญเสีย

ซาโพนุยิ้มอย่างเย็นชา และสั่งให้กองกำลังของเขาล้อมรอบเสี่ยวเหอเอาไว้

ทำไมถึงเลือกเสี่ยวเหอ?

เพราะเสี่ยวเหอเป็นข้าราชการพลเรือน โดยปกติแล้ว เขาไม่ได้มีพลังต่อสู้มากนัก สำหรับโจวปอ, เสี่ยวโหวหิง และขุนพลคนอื่นๆ ซาโพนุไม่มีความมั่นใจว่าจะสังหารพวกเขาได้

และที่สำคัญที่สุด ซาโพนุ ไม่ได้โง่ เขารู้ว่า คนที่มีค่ามากที่สุดในการกองกำลังของหลิวปังก็คือ เสี่ยวเหอ

กองกำลังของหลิวปังไม่ได้คาดหวังว่าศัตรูจะทำอะไรใดๆ ในเวลานี้ พวกมันทั้งหมดไม่สนใจศัตรูที่ใหม่ และยังคงโจมตีพวกเขาต่อไป

องครักษ์ที่อยู่ข้างกายเสี่ยวเหอถูกสังหารอย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนว่า เสี่ยวเหอกำลังจะตายในไม่ช้านี้แล้ว

“ปกป้องเขาไว้!”

เขาซานคอบสนองอย่างรวดเร็ว และรีบเข้ามาช่วยทันที

เสี่ยวเหอไม่ได้สนใจอะไรอีกต่อไป

เส้นทางที่จะเป็นเจ้าโลกของพวกเขาได้สิ้นสุดลงแล้ว และความโศกเศร้าของเขาก็ตายไปกับมันแล้ว ผู้นำของเขาสูญเสียตัวคนไปแล้ว และเขาก็ไม่สามารถหยุดยั้งผู้นำของเขาได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้ตายไปพร้อมกับผู้นำไม่ดีกว่าหรือ

เสี่ยวเหอยิ้มออกมาอย่างสิ้นหวัง เขาไม่ได้มองไปที่ซาโพนุหรือพยายามจะหนีเลย

“เฮ้อ!”

ซาโพนุยิ้มออกมาอย่างเย็นชา ดูเหมือนว่า เขาจะบ้าไปแล้ว

“ไปลงนรกซะ!”

ซาโพนแทงหอกของเขาตรงไปที่เสื้อหวอ

เขาจะเป็นคนแรกที่สังหารข้าราชการพลเรือนระดับพระเจ้า

แม้ว่าเขาจะพ่ายแพ้ แต่มันก็คุ้มค่าเป็นอย่างมาก

‘เสื้อหวอหุ้ย จงร้องไห้ด้วยความเสียใจซะ!’

TWO Chapter 415 การบจิตวิญญาณมังกร

ขณะที่ซาโพนกำลังจะสังหารเสื้อหวอนั้น ได้มีลูกศรพุ่งผ่านอากาศมา

ฟู!

ลูกศรอันแหลมคมนั้น ได้เจาะเข้าที่ศีรษะของซาโพนอย่างแม่นยำ จากนั้น เลือดของเขาก็สาคระเซ็นไปทั่ว

“อีก!”

ซาโพนหยุดการเคลื่อนไหวในทันที หอกที่แทงออกไปก็หลุดออกจากมือของเขา และตกลงสู่พื้นดิน ก่อนที่มันจะสัมผัสร่างของเสื้อหวอ

แตง! เสียงที่แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวอีกครั้งของซาโพน

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น เสื้อหวอรอดพ้นจากขุนรกรได้อย่างหวุดหวิด

คนที่ช่วยชีวิตของเขาไว้ก็คือ โจวปอ

ในบรรดาขุนพลของหลิวปัง โจวปอมีชื่อเสียงเรื่องการยิงธนูมากที่สุด เนื่องจากเขาเห็นว่า มันสายเกินไปแล้วที่จะเข้าไปช่วยเสื้อหวอ เขาจึงตัดสินใจยิงธนูสังหารซาโพน

ซาโพนกลายเป็นแสงสีขาว แล้วหายตัวไป ในเวลาเดียวกัน ฮัวซีอิ่งและกองกำลังของเขาทั้งหมดก็ถูกเทพฟอร์ตออกจากแผนที่สมรภูมิ

โจวปอช่วยชีวิตเสื้อหวอไว้ ขณะที่กองกำลังของหลิวปังกำลังถูกผลักดันไปที่ขอบเหว เมื่อกองกำลังของซาโพนหายตัวไป กองกำลังที่ยังเหลือก็ไม่สามารถต่อต้านกองกำลังของโอหยางโหวได้อีกต่อไป

ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง สนามรบทั้งหมดก็เงียบลง

ทหารที่เหลือยอมจำนนหรือไม่ก็ถูกสังหาร พันธมิตรทั้ง 2 ของซาโพน ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหิมะดากรรมของพวกเขาได้ โดยพวกเขาถูกส่งออกไปจากแผนที่สมรภูมิตามซาโพนไป

แม้ว่าซาโพนจะล้มเหลว แต่ในกรณีนี้ เขาไม่ควรจะถูกเรียกว่าคนโง่เลย

เขาเกือบจะทำสำเร็จอยู่แล้ว

ในจังหวะสุดท้ายนั้น ถ้าเขาสังหารเสียหยาได้ เขาจะทำให้โอหยางโชวสูญเสียอย่างมาก ในขณะที่เดียวกัน ซาโพนก็จะได้รับบางสิ่งบางอย่าง หลังจากที่ถูกกล่าวหาว่าเขาได้สังหารฟานล้วยและหลู่หวน พวกเขาก็ได้รับวิญญาณขุนพล ซึ่งมีกำหนดเวลา

หลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์ดังกล่าว โอหยางโชวก็ไม่กล้าจะมั่นใจในตัวเองมากเกินไปอีก

แน่นอนว่า เขาไม่สามารถจะประมาทใครได้เลย โดยเฉพาะคนที่ศัตรูของเขา

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างจบลงแล้ว เขาซาน, โจวปอ และเสียวโหวหิงก็ทำได้เพียงขอมงานเท่านั้น

เหลือเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังอยู่ นั่นก็คือ หลิวปิง

หลิวปิงได้สูญเสียตัวคนไปโดยสิ้นเชิงแล้ว และเขาไม่สามารถจะคิดอะไรได้อีก อย่างไรก็ตาม พลังต่อสู้ของเขาในปัจจุบันน่ากลัวมาก แม้แต่โอหยางโชว ก็ยังไม่มั่นใจว่าเขาจะเอาชนะเขาได้

โชคคี่ที่เขามีของบางอย่างที่เหมาะสมจะใช้ในสถานการณ์เช่นนี้อยู่

กลิ่นอายสังหารบนร่างของหลิวปิงมีเอกลักษณ์อย่างมาก มังกรแดงบนร่างกายของเขากลายเป็นชั่วร้ายมากขึ้น

ไม่มีใครอยู่ในรัศมี 10 เมตร จากตัวเขา

โอหยางโชวถือหอกเทียนไม่อย่างมั่นคง และค่อยๆเดินเข้าไปในรัศมีนั้น

ด้านนอก กองกำลังจัดขบวนทัพเป็นวงกลม ล้อมรอบพวกเขาไว้ ความวิตกกังวล เต็มอยู่บนใบหน้าของเฟิงฉิวสวง

พิษในร่างของโอหยางโชวเพียงแต่ถูกยับยั้งไว้ชั่วคราวเท่านั้น มันยังไม่ได้ถูกถอนออกโดยสมบูรณ์ เฟิงฉิวสวงจึงกังวลว่า โอหยางโชวในปัจจุบันจะยังคงต่อสู้ได้อยู่หรือไม่

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่ง

โอหยางโชวไม่ได้คิดจะต่อสู้กับหลิวปิงเลย เขาเดินเข้าไป และเหวี่ยงหน้ามองไปที่มังกรแดง

ดูเหมือนว่า มังกรแดงจะรู้สึกถึงการจ้องมองนั้น มันถึงหันมามองโอหยางโชว

หึ!!!

ขณะที่มันเห็นโอหยางโชว มันเริ่มที่จะไม่พอใจ

เมื่อเห็นว่า มังกรแดงกำลังขู่เขา โอหยางโชวก็หัวเราะออกมาอย่างเย็นชา จากนั้น เขาก็หยิบตราทองคำหินออกมา ในทันที กลิ่นอายจักรพรรดิอันแข็งแกร่งได้พุ่งไปที่มังกรแดง

ฮ้าก!!!

เมื่อมังกรแดงเห็นตราทองคำหิน แสงแห่งความหวาดกลัวก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของมัน

กลิ่นอายจักรพรรดิเป็นจุดอ่อนของปีศาจร้าย

ลักษณะพิเศษของตราทองคำหลิวัน-ขจัดวิญญาณและปีศาจร้าย

วิญญาณและปีศาจร้ายทั้งหมดไม่สามารถหนีหรือหลบเลี่ยงมันได้เลย

แสงสีทองพุ่งออกมาจากตราง เข้าสู่ว่างของมังกรแดง

อ้าว!!! มังกรแดงไม่สามารถป้องกันแสงนี้ได้ มันทำได้เพียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

แสงสีทองระเบิดในร่างของมัน และพลังที่ชั่วร้ายก็ค่อยๆละลายหายไปอย่างเห็นได้ชัด สีแดงค่อยๆจางลง และมังกรแดงก็ค่อยๆกลับเข้าสู่สภาวะปกติ

มันหันกลับมามองหิวบิง ก่อนจะไม่สนใจและออกจากร่างของเขา แล้วตรงเข้าไปหาร่างของโอหยางโหว

ราวกับว่า มังกรแดงต้องการจะเปลี่ยนเจ้านายใหม่

มันรู้สึกถึงกลิ่นอายจักรพรรดิอันยิ่งใหญ่ ที่กำลังไหลเวียนอยู่ในร่างของโอหยางโหว

โศกนาฏและแก่นแท้นี้จะใช้หล่อเลี้ยงมังกร

เมื่อโอหยางโหวเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาอย่างเย็นชา

โอหยางโหวไม่ได้ต้องการมังกรแดง

ในขณะที่มังกรแดงกำลังเข้าสู่ว่างของเขา โอหยางโหวก็直行ไปที่มันในทันที เกิดเป็นแรงดูดที่มีพลังมหาศาลออกมาจากตรา และมันดูดวิญญาณมังกรเข้าไป

อ้าว!!!

มังกรแดงตื่นตะลึง ตราทองคำหลิวันได้ดูดร่างของมันเข้าไป จากนั้น มังกรแดงก็หายไป

เมื่อเหล่าทหารเห็นเช่นนั้น พวกเขาตื่นตะลึงอย่างมาก

พวกเขาไม่คิดเลยว่า โอหยางโหวจะกำราบและทำให้จิตวิญญาณพิเศษนี้ เชื่องได้อย่างง่ายดาย สิ่งที่น่าตกใจที่สุดก็คือ โอหยางโหวไม่แม้แต่จะสนใจครอบครอง มังกรที่แท้จริง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา

เหล่าองครักษ์ราชวัง เต็มไปด้วยความเคารพบูชา

โอหยางโหวไม่ได้สนใจรอบๆ และมองไปที่ตราทองคำหลิวัน เขาเห็นมังกรขนาดเล็กกำลังแหวกว่ายอยู่ภายใน

เมื่อได้เห็นเช่นนั้น โอหยางโหวก็พยักหน้าอย่างปิติยินดี

เพื่อปลดผนึกตราทองคำหลิวัน เขาต้องใช้บางสิ่งที่สำคัญของหลิวัน ดังนั้น จิตวิญญาณมังกร จึงมีผลเพียงเล็กน้อยต่อตรา

โอหยางโซวมีแผนอื่นสำคัญจิตวิญญาณมังกรนี้ ตอนนี้ เขาจะเก็บมันไว้ในตราชั่วคราว

โอหยางโซวเงยหน้า มองไปที่หลิวปิง

ขณะที่มังกรแดงออกจากร่างของเขา เขาก็คู่แค้นไปหลายสิบปี และพลังของเขาลดต่ำลงอย่างมาก

เสื้อวอหมองไปที่เขาและพบว่า ใบหน้าของหลิวปิงมีดมนอย่างมาก เขาแตกต่างจากก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

เมื่อเห็นเช่นนั้น เสื้อวอเหือกถอนหายใจยาว

หลังจากที่มังกรแดงออกจากร่างไป หลิวปิงก็ค่อยๆฟื้นคืนสติกลับมา และสติแดงโลหิตในดวงตาก็จางหายไป แม้ว่าจิตวิญญาณของเขาจะถูกควบคุม แต่เขาก็คงรู้ว่า มันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

หลังจากที่เขาได้สติแล้ว เขาก็ยังรู้สึกตกตะลึงมากขึ้น

“ท่านหลิวปิง!”

หลิวปิงเงยหน้าขึ้น และมองไปที่โอหยางโซว

“ท่านแพ้อแล้ว!”

เมื่อหลิวปิงได้อินเช่นนั้น เขาก็หัวเราะออกมา จากนั้น เขาก็มองไปที่กองกำลังของเขา แล้วกล่าวว่า “ข้าล้มเหลวจริงๆ จัดการตามที่เจ้าเห็นสมควรเถอะ!”

แม้จะอยู่ในสถานการณ์ปัจจุบัน หลิวปิงก็ยังทงทนงตน

โอหยางโซวพยักหน้า ขณะที่เขามองไปที่กระบี่ซึ่งเสื้อวอในมือของหลิวปิง ในเวลานี้ คงจะไม่เหมาะนักที่เขาจะเข้าไปรับมันมาด้วยตัวเอง

โชคดีที่หวังเฟิงเข้าใจ

เขาเดินเข้าไปหาหลิวปิงและรับกระบี่มา

“ท่านไปได้แล้ว!” โอหยางโซวโบกมือให้กับเขา

“หึ!”

หลิวปิงขึ้นไปขี้น้ำลึก เขาไม่ได้หันหน้ากลับมาเลย ขณะที่เขาจากไป สำหรับเสื้อวอและคนอื่นๆ หลิวปิงรู้ว่า ไม่มีอะไรที่เขาสามารถทำได้

จากขุนพลทั้งหมดของเขา ฟานควยและหลู่หวน เป็นคนที่จงรักภักดีต่อเขามากที่สุด สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาเป็นเพียงสหายของเขา เพราะการกระทำของเขาต่อพวกเขา

หลังจากที่เขาล้มเหลวอย่างสิ้นท่า ความคิดของพวกเขาจึงเริ่มเปลี่ยนไปและลงเล

หลิวปิงในปัจจุบัน ควรค่าแก่การติดตามหรือไม่?

ก็อาจจะพอได้!

อย่างไรก็ตาม โอหยางໂຂໄດ້ให้เวลาพวกเขาคิด เพราะเขาต้องการจะรับสมัครทั้ง 4 คน จากนั้น เขาก็เรียกไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงมาปรึกษา

“ใน 4 คนนี้ พวกเขาสามารถเลือกได้คนละ 1”

ตั้งแต่เริ่มต้น กองกำลังชั้นสูงของทั้งสอง มีส่วนร่วมเป็นอย่างมาก หากปราศจากพวกเขา มันมีความเสี่ยงสูงมาก ที่องค์รัชราชวังจะล้มเหลว

ดังนั้น ไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงจึงมีสิทธิ์ได้รับการแบ่งรางวัล

“ทุกคนเลยหรือ?”

“ทุกคน!”

เฟิงฉิวฮวงแกล้งเขา “เช่นนั้น ข้าต้องการเสียหอย!”

“เอ่อ” ใบหน้าของโอหยางໂຂกลายเป็นแข็งค้าง

“ฮ่าๆ ข้าให้ท่านก็ได้!”

เฟิงฉิวฮวงหัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน ไปฮั่วกอดคอของเธอ ขณะมองไปที่โอหยางໂຂ ทั้งสองเป็นคนฉลาด พวกเขาเห็นว่า โอหยางໂຂทำมาตลอดก็เพื่อเสียหอย

จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่เลือกเขา พวกเขาารู้สึกขอบคุณมากแล้วที่โอหยางໂຂมาพวกเขาช่วย ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ต้องการจะขออะไรที่มันมากเกินไป

จากทั้ง 4 คนนั้น เสียหอยมีค่ามากที่สุด เขาอาจจะมีค่ามากกว่าคนอื่นๆถึงสิบเท่าเลยด้วยซ้ำ

สำหรับที่เหลือ เขาซานและโจวปอดี้ก็ว่าเสียหอยยังเล็กน้อย

สุดท้าย ไปฮั่วก็เลือกเขาซาน ขณะที่เฟิงฉิวฮวงเลือกโจวปอดี้

ทั้งสองมีจุดแข็งที่แตกต่างกัน ถ้าเปรียบเทียบกันแล้ว เขาซานจะดีกว่าในด้านการเป็นข้าราชการพลเรือน ส่วนโจวปอดี้จะดีกว่าในด้านการเป็นขุนพล

สตูดิโอสอดคล้องเคยเป็นกิลด์ พวกเขาจึงขาดทักษะในการขับเคลื่อนดินแดน ดังนั้น เขาซานจึงเหมาะสมกับพวกเขาที่สุด

ในขณะที่ดินแดนหงส์สาบสูญ แม้ว่าพวกเขาจะมีหวังหอยเป็นขุนพล แต่เขายังคงขาดประสิทธิภาพ ดังนั้น โจวปอดี้จึงเหมาะสมกับพวกเขามากที่สุด

ในด้านการขับเคลื่อนดินแดน เฟิงฉิวฮวงเหนือกว่าไปฮั่วผู้มาก

จากนั้น เสียหอยและเสียหอยจึง ก็ไปกับ โอหยางໂຂ

สำหรับสิ่งที่ทั้งสี่ต้องการ?

พวกเขาทั้งหมดเป็นชเลย ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถจะกล่าวอะไรได้

แม้พวกเขาจะไปยังแผนที่หลัก ตรานเท่าที่พวกเขาไม่ดื้อรั้นเหมือนเจียงซาง ทุกอย่างก็ยังคงเป็นไปได้

นี่เป็นเหตุผลที่โอหยางໄໂวปล่อยหลิวปิงไป

เขาไม่ได้สั่งให้หวังเฟิงสังหารหลิวปิง เพื่อเพิ่มคะแนนคุณูปการสงคราม ด้วยสถานะในปัจจุบันของเขา เขาควรจะมีใจกว้างมากขึ้น สำหรับจัดการกับเรื่องต่างๆ

เมื่อย้อนกลับไป การลอบสังหารราชาหฺวแห่งราชวงศ์โจว ในสงครามมู่เซ่ มั่นดูเหมือนว่า เขาจะใจแคบเล็กน้อย

ถ้าไม่อย่างนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเจียงซางก็อาจจะไม่เป็นเช่นนี้

หลังจากจัดการทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โอหยางໄໂวก็สั่งให้กองกำลังกลับไปที่สนามรบหลักของสงครามจูหลู่ พวกเขาออกเดินทางมานานแล้ว ไม่มีใครรู้ว่า การสู้รบเป็นอย่างไรบ้าง

ด้วยความสามารถและลักษณะนิสัยของเสี่ยวหยู เขาจะไม่ยอมหยุดง่ายแน่

สนามรบในปัจจุบัน คงจะเต็มไปด้วยเปลวเพลิงแห่งการสู้รบที่รุนแรง

ทหาร 2 ล้าน ต่อสู้กัน เพียงแค่คิดเกี่ยวกับมัน ก็มากพอที่จะทำให้ทุกคนสั่นสะท้านอย่างตื่นเต้นแล้ว

เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว การสู้รบที่ด้านนอกเมืองสู่ เป็นเพียงการสู้รบเล็กๆเท่านั้น

เมื่อเขาคิดถึงเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางໄໂวก็ไม่สนใจที่จะเข้าไปในเมืองสู่ เขารีบออกเดินทางกลับในทันที

เขาหวังว่า เขาจะกลับไปทันเวลา

ระหว่างทาง โอหยางໄໂวได้ตรวจสอบสถานะของทั้งสอง

ชื่อ : เสี่ยวเหอ(ระดับพระเจ้า)

ฉายา : 1 ใน 10 เสนาบดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์

ราชวงศ์ : ราชวงศ์อันตะวันตก

อัตลักษณ์ : ข้าราชการพลเรือนแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน

ความรักภักดี : 60

ความเป็นผู้นำ : 75

กำลัง : 40

สติปัญญา : 85

การเมือง : 98

ลักษณะพิเศษ : บุคคลที่มีชื่อเสียง(ความซื่อสัตย์ในดินแดน เพิ่มขึ้น 40%, ประสิทธิภาพ เพิ่มขึ้น 25%, มาตรฐานข้าราชการพลเรือน เพิ่มขึ้น 15%, ประสิทธิภาพการปกครองดินแดน เพิ่มขึ้น 30%)

หนังสือ : จิวจางหลู่

การประเมิน : ในฐานะข้าราชการ เสี่ยวเหอไม่เคยทำผิดพลาด เขาช่วยเหลือป้องกันก่อกบฏของเขา อยู่เบื้องหลังการป้องกัน ทำให้ฐานที่มั่นขนส่งทรัพยากรต่างๆไปยังกองทัพของหลิวปิงได้อย่างราบรื่น เขาช่วยตั้งกฎหมายและกฎระเบียบขึ้นมา เพื่อช่วยสร้างประเทศที่มั่นคงขึ้นมา แม้หลังจากที่หลิวปิงเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็ยังทำงานอย่างหนัก

ในที่สุด ดินแดนซานไห่ก็ได้ได้รับเสนาบดีที่เหมาะสม อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ที่จะทำให้เสี่ยวเหอตั้งใจทำงาน

คนที่ได้รับผลกระทบอย่างมากที่สุดจากการสู้รบในครั้งนี้ นอกเหนือจากหลิวปิงแล้ว ก็คือ เสี่ยวเหอ

ความจงรักภักดีของเขาจึงมีเพียงแค่ 60 เท่านั้น

ชื่อ : เสี่ยวโหวฮิง(ระดับกษัตริย์)

ราชวงศ์ : ราชวงศ์อันตะวันตก

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 65

ความเป็นผู้นำ : 68

กำลัง : 80

สติปัญญา : 50

การเมือง : 35

ลักษณะพิเศษ : รดสี(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%), ทำยธู(การเพาะเลี้ยงสัตว์ เพิ่มขึ้น 10%)

ฝึกฝน : ไม่มี

อุปกรณ์ : กระบี่หนัก

การประเมิน : รับผิดชอบบรณกิจและม้าศึก เริ่มทำงานเป็นข้าราชการและคอยช่วยเหลือจักรพรรดิหลิวปัง โดยเขาเป็นผู้ช่วยหลิวปังวางแผนการในการเข้ายึดเมือง

เสียวโฮหึงมีชื่อเสียงไม่มากนัก แต่ลูกหลานของเขามีชื่อเสียงอย่างมาก

โอหยางโซไม่สามารถตรวจสอบได้ว่า ปี่ฮัวและเฟิงฉิวฮวง 'ไม่รู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์นี้จริงๆหรือไม่? เขาไม่รู้เลยว่า พวกเธอจงใจแกล้งเป็นใบ้หรือไม่

TWO Chapter 416 เข้าโลกเสี่ยงหุ

โอหยางโซรับกระบี่ซี่เสี่ยวมาจากหวังเฟิง

เมื่อตรวจสอบอย่างละเอียดแล้ว จะเห็นว่า มีไข่มุก 7 เม็ด รวมถึงหยกจี้ฮัว ถูกตกแต่งบนกระบี่ ศัวกระบี่เปล่งแสงเย็นๆออกมาแวบตาอย่างมาก และมันยังดูเหมือนกับหิมะ ที่มีตัวอักษรสีดำ 2 คำ สลักไว้

มันเป็นกระบี่สมบัติอย่างแท้จริง

ชื่อ : กระบี่ซี่เสี่ยว(อาวุธระดับพระเจ้า)

ความแข็ง : 95

ความคม : 85

ความทนทาน : 88

ลักษณะพิเศษ : กระบี่ทำลายล้าง(เมื่อความแข็งของอาวุธที่เข้าปะทะต่ำกว่าความแข็งของกระบี่ขุนจุน มีโอกาสที่อาวุธนั้นจะถูกทำลายทันที), 'โอเพิ่มเติมเฉพาะ, 'ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้, 'ไม่สามารถทิ้งได้

ลักษณะพิเศษ : เส้นทางแห่งจักรพรรดิ(ศักดิ์ศรีของลอร์ด เพิ่มขึ้น , คึงดูความสนใจบุคคลทางประวัติศาสตร์ เพิ่มขึ้น)

การประเมิน : กระบี่ซี่เสี่ยวสะท้อนถึงเส้นทางแห่งจักรพรรดิ หลอมมาจากเหล็ก อาวุธของบรรพบุรุษหลิวปัง กระบี่สีโลหิต ถูกสร้างขึ้นระหว่างการก่อกบฏ ศัวกระบี่ถูกสร้างตามแบบกระบี่จิน และมีลวดลายการแกะสลัก

ในทางตรงกันข้ามกับกระบี่ของหลินชิงและซ่งเจีย กระบี่ซี่เสี่ยวไม่มีเทคนิคสังหาร แต่มันมีลักษณะพิเศษถึง 2 อย่าง

เส้นทางแห่งจักรพรรดิ เหมาะสมกับโอหยางโซอย่างมาก

เสียงแฉ่งเดือนจากระบบดั่งขึ้นที่หูของโอหยางโซ

“แฉ่งเดือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นชื่อหวู่ยี้ กระบี่ซี่เสี่ยวมีลักษณะพิเศษ-เส้นทางแห่งจักรพรรดิ เช่นเดียวกับเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง ก่อให้เกิดลักษณะพิเศษที่ 3-อำนาจแห่งจักรพรรดิ”

ในระหว่างที่เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของโอหยางโซ ทะลวงสู่ขั้นที่ 6 มันได้ปรากฏลักษณะพิเศษ เส้นทางแห่งจักรพรรดิ ขึ้นมา

เส้นทางแห่งจักรพรรดิ : ขวัญกำลังใจ เพิ่มขึ้น 30%, ศักดิ์ศรีของลอร์ด เพิ่มขึ้น 20%, อัตราการดึงดูดผู้มีความสามารถพิเศษ เพิ่มขึ้น 10%

‘นี่มันทรงพลังเกินไปแล้ว!’

อาวุธระดับพระเจ้ามีลักษณะพิเศษถึง 3 อย่าง

แม้ว่าโอหยางໂ໊วจะไม่มีเพลงกระบี่ แต่เพียงแต่เขาคอบครองมัน เขาก็ได้รับบัพทั้งหมดแล้ว

นอกจากนี้ จิตวิญญาณมังกรแดงที่อยู่ในคราทองคำหิน ก็เป็นสิ่งที่โอหยางໂ໊วเตรียมไว้สำหรับกระบี่ซี่่เสี้ยว ถ้าเขาใส่จิตวิญญาณมังกรแดงเข้าไปในกระบี่ได้ ใครจะรู้ว่า มันจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นบ้าง

โดยมีหอกเทียนโม้เป็นตัวอย่าง จิตวิญญาณอาวุธของมันค่อยๆเกิดขึ้นมา หลังจากที่มันอัปเดตเป็นอาวุธระดับพระเจ้า จิตวิญญาณอาวุธก็ตื่นขึ้นช้าๆ อย่างไรก็ตาม มันยังคงอ่อนแอมาก

จิตวิญญาณมังกรนั้นแตกต่างออกไป หากเขาใส่มันลงไปแทนจิตวิญญาณอาวุธ อาวุธระดับพระเจ้านั้นก็จะทรงพลังมากขึ้น ซึ่งก็หมายความว่า มันมีความเป็นไปได้ที่กระบี่ซี่่เสี้ยวจะกลายเป็นอาวุธระดับนักบุญ

ปัญหาเพียงอย่างเดียวก็คือ การจะใส่จิตวิญญาณมังกรเข้าไปในกระบี่ได้นั้น จำเป็นต้องให้ช่างตีเหล็กระดับพระเจ้าทำ

โอหยางໂ໊วคิดถึงคนที่เหมาะสมที่สุด โอวจี้จื่อ แต่ไม่มีใครรู้เลยว่า ปริมาจารย์ผู้นั้นอยู่ที่ไหน

การเดินทางกลับนั้นเจ็บสงบ

หลังจากเดินทางตลอดทั้งกลางวันกลางคืน เป็นเวลา 4 วัน ในที่สุด พวกเขาก็เข้าสู่เขตสนามรบ

ในตอนนี้ มันเป็นวันที่ 14 ของสงครามแล้ว

ด้านนอกเมืองจี๋หวน ทุกพื้นที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

ศัตรูได้ทำลายแนวป้องกันทั้ง 3 ที่ไปก่อสร้างขึ้นหมดแล้ว

ด้านนอกเมือง มันเต็มไปด้วยศพกระจัดกระจายทั่วทุกพื้นที่ เลือดไหลมารวมกัน คูรากับเป็นแม่น้ำ ย้อมแผ่นดินบริเวณนั้นทั้งหมดให้เป็นสีแดง

ศพยังเต็มอยู่ในคูเมือง และยังมีควันไฟถูกจุดขึ้นทั่วสนามรบ สร้างเป็นฉากที่ดูเหมือนกับนรกบนดินอย่างมาก

แม้แต่โอหยางໂ໊วที่เคยเห็นฉากสงครามมามาก ก็ยังคงได้รับผลกระทบจากมัน

โอหยางໂ໊วไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า เกิดอะไรขึ้นบ้าง ในช่วงสิบวันมานี้

เมื่อเขาตรวจสอบลีดเดอร์บอร์ดคะแนนการสงคราม เขาก็ถึงกับตกตะลึง

ชื่อของโอหยางໂ໊วอยู่ในอันดับสูงสุดอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะกองกำลังทหารองครักษ์ของเขามีความสามารถในการฆ่าที่ปฏิเสธไม่ได้

สิ่งที่ทำให้เขาตกตะลึงก็คือ คณะแผนกการของลอร์ดคนอื่นๆ

ลอร์ดในอันดับที่ 100 ของลิตเตอร์บอร์ด มีคะแนนสูงถึง 23,000 แต้ม

‘นี่มันบ้าไปแล้วหรือ?’

โอหยางโซวทำการคำนวณคร่าวๆ มีทหารเกือบ 400,000 นายแล้ว ที่ตายในสงครามนี้

‘400,000 นายเชียหรือ นี่มันบ้ามาก!’ มันมีความหมายว่า ในแต่ละวันจะมีทหารตายถึงวันละ 40,000 นาย ‘นี่มันมากเกินไปจริงๆ!’

คะแนนการกุศลเป็นสิ่งที่สำคัญของลอร์ดทั้งหมด

“ห่วยี่ พวกเราจะกลับเข้าเมืองจี๋หยวนได้อย่างไร?”

“นั่นสิ พวกเราจะกลับเข้าไปได้อย่างไร?”

ด้านนอกเมืองถูกยึดโดยกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินไปแล้ว

เส้นทางทหารถูกตั้งขึ้นปกคลุมตลอดพื้นที่นอกเมือง

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็นึกไม่กล้าจะเสี่ยง

ตำแหน่งที่เขาอยู่ในปัจจุบัน เป็นเนินเขาเล็กๆนอกเมือง ซึ่งมันช่วยให้เขามองเห็นสนามรบที่ไกลๆได้

“เป็นไปได้ยาก!”

โอหยางโซวส่ายหัว เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า สงครามจะรุนแรงมากขนาดนี้

นอกจากนี้ เขายังไม่ได้หวังว่า กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินจะบั่นทอนกำลังภายใต้การนำของเสี่ยวหยูเช่นนี้ พวกเขาทำลายแนวป้องกันได้ในเวลาเพียง 10 วันเท่านั้น

ตามที่คาดไว้ เขาเป็นเจ้าโลกอย่างแท้จริง

ตอนนี้ วิธีที่ดีที่สุดก็คือ รออยู่นอกเมืองจนกว่าสงครามจะสิ้นสุดลง

หากพวกเขาพยายามจะเสี่ยงเข้าไปในเมือง แล้วถูกจับได้ มันจะเป็นภัยพิบัติสำหรับกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉิน จะมีกองทัพพันธมิตรชานไห่ราว 40,000-50,000 นาย ที่ถูกเทเลพอร์ตออกจากแผนที่สมรภูมิ ซึ่งมันจะก่อให้เกิดปัญหาสำหรับเขาอย่างมาก

“ทำไมพวกเราไม่ลอบโจมตีเมืองจูหลู่ล่ะ?” เฟิงฉิวสวเงาะนำ

“ไม่มีประโยชน์” โอหยางโซวส่ายหัว “จูหลู่กลายเป็นเพียงเมืองที่ว่างเปล่าไปแล้ว แม้ว่าพวกเราจะยึดมันได้ มันก็ไม่ได้ช่วยอะไร และมันยังเป็นการเปิดเผยที่อยู่ของพวกเราอีกด้วย”

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมพวกเราไม่ไปหาางเหลียงล่ะ?” เฟิงฉิวสวดาเป็นประกายขณะที่เธอกล่าวออกมา

แต่โอหยางโจวกล่าวว่า “พวกเราไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่ไหน แล้วพวกเราจะไปหาเขาได้อย่างไร?”

แผนที่สมรภูมินั้นกว้างใหญ่มาก มันไม่ใช่สถานที่ที่กองกำลังเล็กๆของพวกเขาจะลุ่มเดินทางไปรอบๆได้

ถ้าพวกเขาไม่ใส่ใจ มันอาจจะทำให้พวกเขาประสบปัญหาได้

“แล้วพวกเราจะทำอะไร? พวกเราทำได้เพียงรออยู่ที่นั่นเฉยๆหรือ?” เฟิงฉิวสงสัยเล็กน้อย

“นั่นก็ไม่ได้แน่ๆ” ไปฮั่วกล่าว “เพียงได้รับสมัครบุคคลทางประวัติศาสตร์ ข้าก็พอใจมากแล้ว”

“นั่นก็จริง” เฟิงฉิวสงบ “แต่การสู้รบครั้งสุดท้าย คงเกิดขึ้นในเร็ววัน การไม่ได้เข้าร่วม มันน่าเศร้าจริงๆ”

เมื่อโอหยางโจวได้อินคำกล่าวของเธอ เขาก็ขมวดคิ้ว

ในความเป็นจริง เขาอยากกลับไปอยู่ในเมืองจีหยวนอย่างมาก

ในเมือง จางหานกำลังรอให้เขาได้รับสมัครอยู่ ถ้าเขาไม่กลับไป มันไม่มีหลักประกันเลยว่า จางหานจะตามไปถึงกลับไปกับเขา

แต่ในฐานะลอร์ด โอหยางโจวไม่สามารถเอาตัวเองไปเสี่ยงได้

เขาไม่สามารถเสี่ยงให้ทั้งฝ่ายพ่ายแพ้เพราะผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาได้

“รอก่อน ในคืนนี้ พวกเราจะได้รับรายงานสงคราม”

เมื่อไปฮั่วได้อินเช่นนั้น เธอก็มองไปที่โอหยางโจวและพยักหน้า เธอรู้ว่า คืนแดนซานไห่ มีวิธีสื่อสารกลับ

เนื่องจากระบบกระบังการสื่อสารทุกช่องทาง โอหยางโจวจึงต้องใช้นกเฟิง

ณ เมืองจีหยวน, ศาลาว่าการ

“ท่านผู้บัญชาการ ท่านลอร์ดส่งจดหมายมาขอรับ!”

ขุนพลสุ่ย หลินอี้ เดินเข้าไป พร้อมกับจดหมายที่ฝ่ายข่าวกรองถอดรหัสแล้วอยู่ในมือของเขา

หลินอี้ไม่มีสิทธิ์จะอ่านจดหมายลับของลอร์ด

เมื่อไปถึงได้อินเช่นนั้น เขาก็ทำหน้าเคร่งขรึม และรับจดหมายมาเปิดอ่าน

หลังจากนั้น เขาก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย เขามองไปที่หลินอี้แล้วกล่าวว่า “ท่านลอร์ดได้รับมันแล้ว ตอนนี้ เขากำลังตั้งค่ายอยู่ที่นอกเมือง”

“ยอดเยี่ยม!” หลินอี้รู้สึกปีติยินดี “ท่านขุนพล ทำไมพวกเราไม่ออกไปต้อนรับท่านลอร์ดล่ะ?”

“ไม่!” ไปฮั่วส่ายหัว “มันเสี่ยงเกินไป ท่านลอร์ดเองก็ไม่ต้องการจะเข้ามาช่วยคราว และเขาไว้วางใจให้พวกเราจัดการกับสงครามครั้งนี้ด้วย”

หลินอีพยักหน้าตอบอย่างจริงจัง

ตั้งแต่เริ่มขึ้นจนถึงตอนนี้ ฝ่ายราชวงศ์ฉินยัง คงไม่สามารถครอบครองความได้เปรียบได้

ในการสู้รบจากแนวป้องกันทั้งสาม ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน สูญเสียราว 250,000 นาย ขณะที่ฝ่ายราชวงศ์ฉินสูญเสียราว 150,000-160,000 นาย แม้แต่กรมทหารองครักษ์ก็สูญเสียไปแล้วราว 600-700 นาย

เสียงหุญนำกล้วมากเกิน ไป

เขาได้ทะเลวงแนวป้องกันทั้งสาม โดยใช้กองกำลังนักรบเจียงตงของเขาเป็นแนวหน้า ภายได้แรงกระตุ้นของเสียงหุญ นักรบเหล่านี้แต่ละนาย สามารถต่อสู้กับศัตรูได้กว่าสิบคน

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับพวกเขา ทหารของผู้เล่นทั่วไปนั้นบอบบางราวกับกระดาษ

แม้แต่ทหารในกรมทหารองครักษ์ และทหารคนเดือนภูเขาสวมชุดเกราะหนักของกรมทหารราบเกราะหนัก ก็ยังน้อยกว่าพวกเขา คงมีเพียงองครักษ์ราชวังเท่านั้น ที่สามารถเผชิญหน้ากับพวกเขาตรงๆ ได้

ไปดีเหลือมองหลินอี ด้วยการแสดงออกแปลกๆ

ในช่วงเริ่มต้นสงคราม หลินอีเต็มไปด้วยความมั่นใจ เขาทำราวกับว่า เขามีกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า กองกำลังของเขา จะสูญเสียอย่างหนักในการต่อสู้กับกองกำลังนักรบเจียงตง

โชคไม่ดีหลังจากที่เขาประสบกับความพ่ายแพ้แล้ว เขาก็เริ่มเข้าใจว่า จะมีคนที่แข็งแกร่งกว่าที่เขาเห็นอยู่เสมอ

และมันยังทำให้กองพลทหารองครักษ์ตื่นขึ้นอีกด้วย

ในระหว่างสงครามเล้ยโจว ความเชื่อมั่นของหลินอีพองค้วขึ้นเร็วเกินไป

เรื่องดังกล่าวเป็นปัญหาที่พบบ่อยในหมู่ขุนพลหนุ่ม

เมื่อเทียบกับแล้ว ลัทธิสินม้นคงกว่ามาก

สำหรับหลินอี? ในฐานะตัวแทนของนายทหารท้องถิ่น เขาเพิ่งจะเข้าร่วมกองทัพได้เพียง 1 ปีครึ่งเท่านั้น

การเลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงมีผลข้างเคียง

โอหยางโหวเองก็สังเกตเห็นเรื่องดังกล่าว ในวันก่อนสงครามจะเริ่ม เขาจึงได้ปรึกษาเรื่องนี้กับไปดี

ไม่เพียงแค่ว่าไปดีจะเก่งในเรื่องการทำสงครามเท่านั้น เขายังได้ฝึกสอนขุนพลที่มีชื่อเสียงมากมายอีกด้วย ในช่วงเวลาที่เขาอยู่แคว้นฉิน เขาได้บ่มเพาะทั้ง หวังเหอ, หวังหลิน, เมิ่งอ้าว และคนอื่นๆอีกมาก

ไปดีมีความคาดหวังในตัวหลินอีสูงอย่างมาก

แม้ว่าเขาจะอายุยังน้อยและเต็มไปด้วยความทะเยอทะยาน แต่เขาก็มีศักยภาพสูง และเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ปิ๊ฉีต้องการจะบอกโอหยาง ไชวจริง ๆ ว่า จานายทหารท้องถิ่นทั้งหมด ในสายตาของเขา มีเพียงหลินยี่และเจ้าชีสุเท่านั้น ที่สามารถกลายเป็นขุนพลที่ยิ่งใหญ่ได้

แม้แต่ขุนพลราชวงศ์อย่างหวังเฟิง ก็ยังขาดความเป็นผู้นำอยู่

โอหยาง ไชวก็คิดเช่นนั้น ดังนั้น เขาจึงย้ายหวังเฟิงออกจากกองพลทหารองครักษ์ และให้เขาเป็นขุนพลขององครักษ์ราชวังแทน ตำแหน่งนี้ใช้ความเป็นผู้นำและการบังคับบัญชาน้อยกว่า

ถ้าไม่อย่างนั้น การให้หวังเฟิงควบคุมกองพลทหาร คงจะยากเกินไปสำหรับเขา

สำหรับนายทหารท้องถิ่นคนอื่นๆ เจ้าหยานและซูยี่เปียวมีศักยภาพไม่สูงมากนัก หลี่หมิงเหลียงเป็นเมลิ็ดพันธุ์ที่ดี น่าเศร้าที่เขาตายเร็วเกินไป

จางดำหนิว, โจวเฟิง และคนอื่นๆ ศักยภาพค่อนข้างต่ำ พวกเขาไม่สามารถจะไปได้ไกลกว่านี้ได้

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การฝึกอบรมและพัฒนาขุนพลชั้นคนนั้น เป็นเรื่องที่ยากมากเพียงใด แม้แต่ดินแดนที่เพียบพร้อมอย่างดินแดนซานไห่ พวกเขาก็พัฒนานายทหารที่ทรงคุณค่าได้เพียงแค่ 2 คนเท่านั้น

สำหรับการสู้รบแตกหัก ปิ๊ฉีได้จัดเตรียมทุกอย่างและวางแผนไว้ตั้งแต่เริ่มต้นสงครามแล้ว

TWO Chapter 417 แผนการของหนานลิน

“ท่านผู้บัญชาการ พวกเราจะทำอะไรต่อไปหรือ?”

แม้ว่าปิ๊ฉีจะได้ยินคำถามเหล่านั้น แต่เขาก็ไม่ได้ตอบออกไป เขามุ่งลงบนโต๊ะทำงานและเขียนรายงานสงครามสำหรับลอร์ดของเขา ในขณะที่เดียวกัน ปิ๊ฉีก็อธิบายแผนการสู้รบขั้นต่อไปในจดหมายด้วย

“ทหาร!”

“ขอรับ!” มือกระบี่เถี่ยหยิงเดินเข้ามาในห้อง

“ส่งจดหมายฉบับนี้ให้กับท่านลอร์ด”

“ขอรับท่านขุนพล!” มือกระบี่เถี่ยหยิงรับจดหมาย แล้วเดินออกจากห้องไป

หลังจากที่ตอบกลับจดหมายแล้ว ปิ๊ฉีก็หันไปหาหลินยี่และกล่าวว่า “พวกเราจะป้องกันเมืองและไม่ออกไปข้างนอก ไม่ว่าพวกเขาจะช่วยเหลือพวกเราอย่างไรก็ตาม ห้ามออกไปโดยเด็ดขาด”

“เข้าใจแล้วขอรับ!” หลินยี่พยักหน้าตอบรับ

ขุนพลและนายทหารทั้งหมดของดินแดนซานไห่ ให้ความเคารพและฟังคำสั่งของปิ๊ฉี ซึ่งเป็นจอมพลอย่างเคร่งครัด

อีกด้านหนึ่ง หลังจากที่เสียยุทธพ่ายแล้ว บั๊วก็หนีทั้งสามได้แล้ว เขาก็นำกองกำลังของเขาไปที่ประตูด้านทิศตะวันออกของเมืองจี๋หยวน

เสียงหยาไม่ได้เก่งในด้านการสู้รบเท่านั้น แต่เขายังเป็นนักวางกลยุทธ์ที่ยอดเยี่ยมด้วย เขารู้ว่า การสู้รบใน 10 วันมานี้ กองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินยังไม่ได้สูญเสียมากนัก กองกำลังหลักของพวกเขายังคงอยู่ในเมือง

เมื่อเผชิญหน้ากับป้อมปราการที่มีกองกำลังนับล้านปกป้อง เสียงหยาไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะสามารถทำลายมันได้

ไม่ว่าเขาจะหึงหอยองเพียงใดก็ตาม เขาจะไม่ทำอะไรโง่ๆอย่างแน่นอน

โชคที่เสียงหยายังมีวิธีจัดการกับสิ่งต่างๆ

เขายื่นมือออกมา แล้วประกาศไปทั่วประเทศว่านอกวันออกว่า เขาต้องการจะต่อสู้แบบ 1 ต่อ 4 ไม่ว่าขุนพลทั้ง 4 ของฝ่ายราชวงศ์ฉินจะเป็นใคร เขาจะต่อสู้กับพวกเขาทั้งหมด

การขู่ดังกล่าว ทำให้ฝ่ายราชวงศ์ฉินเกิดความวุ่นวาย

เอือหลายโกรธ และต้องการจะออกไป

โชคที่ไป่ฉีหยุดเขาได้ทันเวลา

ความกล้าหาญของเสียงหยา นั้น ไม่มีใครสามารถเทียบได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับเขาที่บอกว่า จะต่อสู้กับขุนพลทั้ง 4 ด้วยตัวคนเดียวนั้น มันน่าขบขันอย่างมากแน่นอนว่าเขาไม่รู้เลยว่า ในหมู่มองกำลังผู้เล่น พวกเขามีขุนพลที่แข็งแกร่งมากมายอย่างเช่น เอือหลาย, จางเลี้ยว, ฉินฉีอึ้ง, หวังเหอ, ...

นอกจากนี้ ลอร์ดคนอื่นๆยังมีขุนพลที่แข็งแกร่งและบัลลังก์อีกมาก

ถ้าไป่ฉีไม่ได้ทำเรื่องนี้ให้ชัดเจน มันอาจจะทำให้เกิดปัญหาได้แน่นอนว่า ไป่ฉีจะไม่ติดกับดักง่ายๆนี้

ในการเผชิญหน้ากับเสียงหยา ไม่ว่าพวกเขาจะชนะหรือแพ้ ผลที่ตามมาก็ไม่ต่างทั้งนั้น

หากพ่ายแพ้ พวกเขาจะสูญเสียขุนพล หากพวกเขาชนะ ศัตรูก็อาจจะมาปิดล้อมและฆ่าพวกเขา

ทุกคนต้องรู้ว่า มันเป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะเอาชนะเสียงหยา และยิ่งยากขึ้นมากหากต้องการจะสังหารเขา

ถ้าพวกเขาไม่สามารถสังหารเขาได้ มันจะกลายเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง

นอกจากนี้ ไป่ฉียังเกลียดการต่อสู้เช่นนี้อีกด้วย

ในฐานะเทพสงคราม สนามรบของไป่ฉีก็คือ การสู้รบระหว่างกองทัพขนาดใหญ่

ไม่ใช่การเล่นของเด็กๆเช่นนี้

ก่อนที่เสียงหยาจะโจมตีแนวป้องกัน ไป่ฉีได้ส่งกองกำลังของหวังหลือออกไปตามเส้นทางไท่หาง มุ่งหน้าเข้าสู่ฉนวนฉาลเหอเน่ย์

จากนั้น พวกเขาจะเริ่มเข้าขึ้นเหนือไปยัง เมืองอ๋านหยาง

อาจจะกล่าวได้ว่า เมืองจี๋หยวนตั้งอยู่ในตำแหน่งที่พิเศษอย่างมาก เหมือนกับอยู่ที่ด้านล่างของกระเป๋ า ขณะที่เมืองอ๋านหยางตั้งอยู่ที่ปากของกระเป๋ า

เมื่อแนวป้องกันทั้งสามถูกทำลาย กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็เหมือนเดินทัพเข้าไปในประเป๋ า ขณะที่ผ่านเข้าไปในหุบเขานั้น

และเป็นอย่างที่โอหยางโหวคาดการณ์ไว้ เมืองจูหลูในปัจจุบันว่างเปล่าไปแล้ว

ขณะที่กองกำลังของหวังหลี่มาถึงเมืองอ๋านหยาง เขาสามารถประสานกับเมืองจี๋หยวน โจมดีกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินได้จากทั้งสองด้าน

การจัดเตรียมของไปฉีนั้นง่ายมาก

แนวป้องกันทั้งสามไม่ได้เตรียมไว้ป้องกันจริงๆ แต่พวกเขาใช้มันเพื่อล่อศัตรูเท่านั้น

เหตุผลที่ไปฉีรู้สึกมั่นใจว่า กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินจะพ่ายแพ้ เพราะเขาเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของเสี่ยงหู และการขาดแคลนเสบียงอาหารของพวกเขา

ในด้านพลังในการสู้รบ เป็นธรรมดาที่ไปฉีจะไม่สามารถเทียบกับเสี่ยงหูได้ แต่ในด้านกลยุทธ์ เสี่ยงหูก็ไม่สามารถจะเทียบเขาได้เช่นกัน

ไม่ใช่ว่าไม่มีใครสังเกตเห็นกับคักของไปฉี แต่เป็นเพราะเสี่ยงหูไม่สนใจจะรับฟัง

ผู้ที่สังเกตเห็นบางอย่างก็คือ ขุนพลดูแลเสบียง หานสิน

หานสินเป็นคนฉลาดอย่างแท้จริง เมื่อเขามองไปที่สภาพแวดล้อมรอบๆ เขาก็เริ่มสงสัยว่าบางอย่างทันที ขณะที่กองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินล่าถอยกลับไป มันเร็วจนเกินไป เขาจึงสงสัยอย่างมาก

หานสินไปหาเสี่ยงหู เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับข้อสงสัยของเขา แต่เขากลับได้รับการหัวเราะเยาะเย้ยอย่างไม่แยแสกลับมา

ในสายตาของเสี่ยงหู เขาทำลายแนวป้องกันเหล่านั้นด้วยพลังของตัวเอง แล้วมันจะเป็นกับคักไปได้อย่างไร? ทุกคนคงจะเข้าใจได้ว่า เขาจะรู้สึกเหมือนโดนดูถูกมากเพียงใด ขณะที่หานสินกล่าวข้อสงสัยของเขาออกมา

หลังจากที่หานสินออกมาจากเต็นท์ เขาก็ถอนหายใจยาว

“ท่านถอนหายใจทำไมหรือ?”

ในขณะนั้น ชายหนุ่มผู้หนึ่งได้เดินเข้ามาหาเขา

“เจ้าคือ?”

พวกเขากำลังอยู่ที่ด้านหน้าเต็นท์ของเสี่ยงหู สถานที่ตรงนี้ ไม่ใช่ที่ที่คนทั่วไปจะมายืนอยู่ได้ แม้ว่าหานสินในตอนนี้จะไม่สำคัญ แต่เขารู้จักขุนพลที่อยู่ภายใต้เสี่ยงหูทั้งหมด และคนๆนี้ก็ไม่ใช่

ชายหนุ่มอ้วนและค่านับ “ตัวแทนผู้เล่นดีเงิน ค่านับท่านขุนพล!”

“ตัวแทนผู้เล่น?” หานสินสงสัย

“ถูกต้อง!”

หานสินพนึกหน้า เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก และต้องการจะกลับออกไป หานสินไม่เคยคิดจะติดต่อกับผู้เล่นมาก่อน เขาจึงไม่ต้องการจะกล่าวอะไร

อย่างไรก็ตาม ตี๋เงินยังไม่ยอมแพ้

ต้องเข้าใจว่า ตี๋เงินต้องรอมากว่าหนึ่งสัปดาห์ เขาจึงจะได้พบกับหานสิน

เหล่าลอร์ดในฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จินทำการบ้านของพวกเขามาเป็นอย่างดี พวกเขารู้ว่า ภายใต้อิทธิพลของ มินฮุนพลระดับพระเจ้าที่เทียบได้กับ ปี่ฉีอยู่

โชคร้ายที่ตำแหน่งในกองทัพของเขายังต่ำอยู่ จึงไม่มีหาเขาพบ

มีเพียงตี๋เงินเท่านั้น ที่สามารถใช้ตำแหน่งของเขา ค้นหาหานสินในฝ่ายได้

ถึงกระนั้น เขาก็ยังไม่ได้รับรางวัลใดๆ

สุดท้าย ตี๋เงินจึงทำได้เพียงรอมเท่านั้น

สวรรค์ไม่ทอดทิ้งคนทำงานหนัก

ในที่สุด ตี๋เงินก็หาหานสินพบ

“ข้าได้เตรียมเหล้าไว้แล้ว โปรดรักษาน้ำชาด้วยเถิด!”

“ถ้าไม่ต้องการจะดื่ม!” หานสินส่ายหัว ปฏิเสธตี๋เงินอีกครั้ง

“ได้โปรด!” ตี๋เงินโค้งคำนับ “ท่านขุนพล โปรดรักษาน้ำชาด้วยเถิด!”

เมื่อเห็นว่าเขาจริงใจ หานสินก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ ดังนั้น เขาจึงพยักหน้าตอบรับไป

ตี๋เงินรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้เห็นการตอบรับนี้

บางครั้ง ถ้าคุณหน้าด้านพอ มันก็อาจจะใช้ประโยชน์ได้อย่างยอดเยี่ยม

“ท่านขุนพล เชิญ!”

ตี๋เงินรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมสมัยก่อน โดยเขาทำหน้าที่เป็นคนนำทาง

หานสินเดินตามไป ในท้าย เขาไม่ได้เป็นที่รู้จักมากนัก เมื่อทุกคนเห็นว่าตี๋เงินปฏิบัติต่อเขาอย่างสุภาพ คนอื่นๆก็จึงมองพวกเขาแปลกๆ

แต่หานสินไม่ได้สนใจอะไรมากนัก

เมื่อทั้งสอง เดินเข้าไปในเต็นท์ของตี๋เงิน เหล้าและอาหารมากมายก็ถูกจัดวางอยู่บน โต๊ะพร้อมแล้ว

ตอนนี้ห่านสินค้าล้งหยุดหิด เมื่อเขาได้เห็นเหล่าอย่างคืบโน้ะ เขาจึงกลืนน้ำลายด้วยความกระหาย

เต๋เงินไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงเชิญห่านสินให้ดื่ม

ขณะที่พวกเขาดื่มเหล้าให้กันและกัน พวกเขาที่พูดคุยกัน และสนทนากันอย่างช้าๆ

เมื่อเขาเห็นว่าถึงเวลาแล้ว เต๋เงินจึงกล่าวว่า “ท่านขุนพล ท่านเป็นอัครวิระ เหตุใดท่านถึงได้ยอมมาเป็นเพียงขุนพลดูแลเสบียงล่ะ?”

“เฮ้อ!” ห่านสินถอนหายใจ ความอ้างว้างโปรดกฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“โชคร้ายนัก ที่ข้ายังไม่พบเจ้านายที่คู่ควร”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านไม่คิดจะเข้าร่วมกันข้าหรือ?”

“เจ้าหรือ?”

ห่านสินกวาดตามองเต๋เงิน ขณะที่เขากำลังคิด

เต๋เงินไม่ได้คิดมากนัก เขาแนะนำเกี่ยวกับสถานการณ์ในแผนที่หลัก “ถ้าท่านยินดีจะเข้าร่วม ข้าจะให้ท่านเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพ”

ถ้ากล่าวนี้ ล่อลวงห่านสินอย่างมาก

“ถึงแม้ในเวลานี้ ข้าจะมีกำลังพลเพียงหลักหมื่น แต่ต่อไป ข้าจะมีกำลังพลหลักแสนและหลักล้าน เมื่อถึงตอนนั้น ทั้งหมดจะอยู่ภายใต้ท่าน ท่านขุนพล”

เต๋เงินให้สัญญาณกับห่านสิน

ห่านสินประเมินเต๋เงินสูงขึ้น แต่เขาก็ยังคงไม่สามารถตัดสินใจได้

เต๋เงินยิ้มออกมาอย่างขมขื่น มันไม่ง่ายเลยที่จะโน้มน้าวขุนพลระดับพระเจ้า

“การสู้รบในวันนี้ ท่านขุนพลมีความคิดอย่างไร?”

เต๋เงินรู้ว่า การอยู่ในหัวข้อดังกล่าวต่อไปจะไม่ดีนัก เขาจึงเปลี่ยนหัวข้อทันที

“แน่นอนว่าพวกเราจะพ่ายแพ้!” ห่านสินกล่าวออกไปอย่างมั่นใจ

“โอ้?” เต๋เงินรู้สึกประหลาดใจ เขาคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบสบายๆ เขาไม่คิดเลยว่า จะได้รับคำตอบเช่นนี้ ในสายตาของเขา พวกเขา กำลังจะชนะ แล้วพวกเขาจะพ่ายแพ้ได้อย่างไรกัน?

แต่คนที่อยู่ด้านหน้าเขาเป็นใครกัน? เขาคือห่านสินคนนั้น

เต๋เงินจึงเชื่อเขา

“ท่านขุนพล โปรดสั่งสอนข้าด้วยเถิด!” ตีเงิน โท้งค้ำบอีกครั้ง

การแสดงออกของตีเงินทำให้หานสินพັกหน้าอย่างพึงพอใจ จากนั้น เขาก็กล่าวความคิดเห็นของเขา

เมื่อตีเงินได้ยินเช่นนั้น เขาก็สั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง

เมื่อคิดถึงการใช้กลยุทธ์ของไป่จีในระหว่างสงครามเสียใจ ตีเงินจึงไม่สงสัยในความเห็นนี้ของหานสินเลย

“เป็นแบบนี้ไม่ดีแน่ พวกเราจำเป็นต้องโน้มน้าวท่านขุนพลเสียหยา”

ขณะที่ตีเงินกล่าว เขาเตรียมจะลุกขึ้นแล้วไปที่เค้นท์ของเสี่ยวหยู

หานสินยังนั่งอยู่ที่เดิม ขณะที่เขากล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์หรอก ท่านขุนพลหึงพองเกินไป เขาจะไม่ฟังเจ้าอย่างแน่นอน”

หลังจากที่ดื่มเหล้าแล้ว คำกล่าวของหานสินก็อาจหาญขึ้น และขาดความเคารพยำเกรง

เมื่อตีเงิน ได้ยินเช่นนั้น เขาก็คิดถึงลักษณะนิสัยของเสี่ยวหยู แล้วยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

แม้ว่าพันธมิตรหยาหวงจะช่วยให้เสี่ยวหยูได้เป็นผู้นำและควบคุมกองทัพ แต่ตีเงินไม่มีความมั่นใจเลยาส เขาจะเปลี่ยนความคิดของเสี่ยวหยูได้

“พวกเราจะเฝ้าคุกองทัพของพวกเขาย่ำเท้าเช่นนั้นหรือ?”

ตีเงินรู้สึกกระวนกระวายใจ

ครั้งหนึ่งเป็นของจริง อีกครั้งหนึ่งเขาตั้งใจแสดงให้หานสินเห็น

หลังจากเห็นการตอบสนองนี้ หานสินก็ประเมินตีเงินอีกครั้ง ทันใดนั้น คาของเขาก็เป็นประกาย เขายืนอย่างกล้าช้าๆว่า “ยังมีอีกหนทางหนึ่ง”

“ท่านขุนพล โปรดสั่งสอนด้วยเถิด!”

ตีเงินไม่รู้ว่าเขาได้ค้ำบหานสินกี่ครั้งแล้ว

แต่มันก็เป็นการแสดงที่เขาต้องทำ

ตีเงินตัดสินใจแล้วว่า เขาจะใช้ความจริงใจ โน้มน้าวหานสิน

หานสินไม่รู้ว่าคำกล่าวของตีเงิน เป็นของจริงหรือการแสดง เขากล่าวว่า “ถ้าพวกเราส่งกองกำลังขนาดใหญ่ไปโจมตีเมืองฮั่นหยาง พวกเราก็จะสามารถทำลายแผนการของพวกเขาได้”

เมื่อได้ยินคำกล่าวนี้ ตีเงินก็คิดหนักทันที เพราะเขาเข้าใจความหมายของมันดี

เขาจำเป็นต้องเสี่ยงต่อการถูกลงโทษจากเสี่ยงหยู โดยการฝ่าฝืนคำสั่ง แล้วบุกโจมตีเมืองอ๋านหยาง

ถ้าผลออกมาเลวร้าย ตีเงินอาจจะไม่ได้อะไรเลยจากสงครามจูหลูครั้งนี้

ตีเงินมองไปที่ห่านสินอย่างตกใจ นี่คือการทดสอบสำหรับเขา

ถ้าเขาไม่มีความมุ่งมั่นพอที่จะทำเช่นนั้น แล้วเขาจะได้รับความจงรักภักดีจากห่านสินได้อย่างไร?

แม้จะต้องเสี่ยงลงรก トラบเท่าที่เขาสามารถ โน้มน้าวห่านสิน ได้ มันก็คุ้มค่า

ตีเงินคิดสินใจ “ตกลง ข้าจะทำตามแผนการของท่านขุนพล”

เมื่อห่านสินได้อินเช่นนั้น เขาก็พยักหน้า

ขณะที่เขาต้องแอบเคลื่อนย้ายกองกำลังของเขา แน่นอนว่ามันย่อมไม่สามารถทำได้มากนัก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพวกเขาจะต้องปกป้องเมืองอ๋านหยางด้วย จำนวนกำลังพลจึงไม่ควรจะมีน้อยเกินไป สุดท้าย เขาจึงเคลื่อนพลไป 30,000 นาย

นอกเหนือจากกองกำลังของตีเงินแล้ว เขายังได้ชักชวนพันธมิตรของเข่อีก 6 คน

สำหรับสมาชิกพันธมิตรหวนหวงคนอื่นๆ ตีเงินไม่ได้คาดหวังว่า พวกเขาจะยอมเข้ามาเสี่ยงกับเขา

ตีเงินจะเป็นคนที่ได้รับผลประโยชน์ทั้งหมด แล้วเหตุใด พวกเขาจะต้องเอาตัวเองไปเสี่ยงด้วยเล่า?

แม้แต่เจานหลางก็คงจะไม่เห็นด้วย

โชคดียิ่งที่อิทธิพลของตีเงินในหมู่ลอร์ดนั้นทรงพลังมาก ในบรรดาลอร์ดในฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินมีหลายคนที่ยินดีติดตามเขา

ในคืนนี้ ตีเงินได้จัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เขาก็จะนำกองกำลังของเขาไปยังเมืองอ๋านหยาง

ในคืนเดียวกันนั้น หลังจากที่โอหยางໂໜ่ได้รับจดหมายจากไป๋ฉีและรู้เกี่ยวกับแผนทั้งหมดแล้ว เขาก็ตัดสินใจย้ายไปที่เมืองอ๋านหยาง เพื่อรวมตัวกับกองกำลังของหวังหลี่

หลังจากที่พวกเขาเข้าเมืองไปแล้ว องค์กษัตริษราชวงศ์ໂໜ่ทำหน้าที่ป้องกันเมือง

โอหยางໂໜ่ไม่รู้เลยว่า การสู้รบที่ไม่คาดฝันจะรอเขาอยู่ ยิ่งไปกว่านั้น กองกำลังของหวังหลี่ในตอนนี้ ยังคงอยู่ห่างจากเมืองอ๋านหยางอีกถึง 1 วันเต็ม

TWO Chapter 418 หวังหลี่สมควรถูประหาร

คืนนั้น, ณ เมืองอ๋านหยาง

หลังจากที่มาถึงเมืองอ๋านหยางแล้ว โอหยางໂໜ่และคนของเขาที่เดินเข้าไปที่ศาลาว่าการ

ข้าราชการในเมืองอำนาจได้หนีออกไปก่อนหน้านี้อแล้ว

ศาลว่าการจึงว่างเปล่า เหลือเพียงเฟอร์นิเจอร์และสิ่งของอื่นๆที่ถูกทิ้งไว้อย่างกระจัดกระจาย

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเฟิงก็จัดให้กองกำลังขนาดเล็ก ไปจัดการกับศาลว่าการ โชคดีที่โอหยางโซวไม่ใช้คนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องเช่นนี้มากนัก ดังนั้น หลังจากที่ทำให้ความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เขาก็เริ่มจัดการกับเรื่องอื่นๆ

สำหรับห้องพัก ไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวสวจะเป็นคนจัดการพวกมัน

ถุงเก็บของมีชุดเครื่องนอนและสิ่งของอื่นๆพร้อมสรรพ จึงไม่จำเป็นต้องกังวลอะไร

ในตอนนี้ ไกอายังคงมีมนุษยธรรม แม้ว่าถุงเก็บของจะไม่สามารถใช้งานในช่วงสงครามได้ มันก็ยังมิขอยกเว้นบางประการ ถ้าไม่เช่นนั้น ผู้เฒ่าอาจจะเอะอะโวยวายขึ้นมาได้

เมื่อเผชิญหน้ากับกองกำลังชั้นสูง ตระกูลชั้นสูง, พ่อค้า และพลเมืองที่ยังเหลืออยู่ในเมืองอำนาจไม่กล้าที่จะทำอะไร พวกเขาทั้งหมดเป็นเหมือนกับฝูงแกะที่รอการถูกเชือด

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงออกไปต้อนรับตัวแทนทั้งหมดจากพวกพ่อค้าและตระกูลชั้นสูง เพื่อพิจารณาถึงกลยุทธ์ของไป๋จี เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะทำให้เมืองอำนาจอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา

สิ่งแรกที่เขาทำก็คือ ทำให้ชาวเมืองทุกคนรู้สึกสบายใจ

ยังคงมีผู้ที่ต่อต้านราชวงศ์ฉิน เนื่องจาก เมืองอำนาจตั้งอยู่ในแคว้นเจ้า ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาที่จะมีคนจำนวนมากไม่พอใจราชวงศ์ฉิน

นับตั้งแต่ที่จางหานได้เก็บกวาดเสบียงทั้งหมดไปจากเมือง ประชากรของเมืองก็ยังเหลืออยู่เพียง 1 ใน 10 เท่านั้น

บรรดาผู้ที่ยังอยู่ ส่วนใหญ่เป็นตระกูลชั้นสูงหรือพ่อค้า

จางหานยังคงเหลือโอกาสให้กับพวกเขา เขารู้ว่าในสงครามครั้งนี้ เขาไม่สามารถผลักดันตระกูลชั้นสูงและพ่อค้าไปยังขอบเหวได้ ไม่อย่างนั้น มันอาจจะเป็นพวกเขาเองที่จะได้รับผลกระทบ

โอหยางโซวยื่นกรานอย่างหนักแน่น เขาใช้ฐานะตัวแทนผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ฉินของเขา กล่าวออกมาว่า ใครก็ตามที่กล้าช่วยเหลือกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน โดยการกระจ่ายข้อมูลการคงอยู่ของพวกเขาที่นี้ ตระกูลของคนเหล่านั้นจะถูกกวาดล้างทั้งหมด

การข่มขู่ที่น่ากลัวของเขา ทำให้เหล่าตระกูลชั้นสูงและพ่อค้าต่างก็หวาดกลัว

ที่นี้เป็นแผนที่สมบูรณ์แบบ โอหยางโซวไม่จำเป็นต้องทำสิ่งต่างๆด้วยการคิดสินบน เพื่อให้พวกเขาจงรักภักดี เขายังประกาศอีกว่า ตั้งแต่บัดนี้ไป เมืองอำนาจจะถูกปิดล้อมอย่างสมบูรณ์ ภายใต้การควบคุมของทหาร

กองกำลังของตระกูลต่างๆจะถูกรวบรวม โดยพวกเขาจะเข้าไปอยู่ภายใต้การควบคุมขององครักษ์ราชวัง

แน่นอนว่า โอหยางโซวจะไม่ยอมให้กองกำลังติดอาวุธนี้ เคลื่อนไหวโดยพลการ

หอการค้าต่างๆจำเป็นต้องรวบรวมทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขา เพื่อให้ทหารได้ใช้ อย่างไรก็ตาม จางหานกवादเสียบวในพื้นที่รอบๆจูหลูไปเกือบจะหมดแล้ว และ กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็ตามมากวาดซ้ำอีก ส่งผลให้มีเสบียงเหลืออยู่ไม่มากนัก

โอหยางโซวยังเหลือเมล็ดเสบียงทหารอยู่เพียงเล็กน้อย จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะใช้เสบียงทดแทนพวกมัน

ไม่เพียงแต่โอหยางโซวเท่านั้นที่ขาดแคลนเสบียง กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินเองก็เช่นกัน

เพื่อให้แน่ใจว่า พวกเขามีเสบียงมากพอ เสี่ยงหยุดส่งเสบียงไปยังเมืองผิง เพื่อขอเสบียง

หน่วยขนส่งแตกต่างจากองค์กรราชวงศ์ที่สามารถเดินทางจากที่นั่นมายังเมืองจูหลูได้ภายใน 4-5 วัน จากการคาดเดา พวกเขาจะใช้เวลาอีก 4 วัน ก่อนที่เสบียงชุดแรก จะมาถึง

ในตอนกลางคืน โอหยางโซวได้พักผ่อนอย่างเต็มที่

แม้ว่าไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงจะไม่ได้เก่งด้านการสู้รบ แต่พวกเขาก็จัดการด้านโลจิสติกส์ได้ดี พวกเธอจึงช่วยโอหยางโซวได้มาก ถ้าไม่อย่างนั้น สิ่งต่างๆคงจะไม่ราบรื่นเช่นนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น เมืองอ๋านหยางเริ่มคึกคักอีกครั้ง

องค์กรราชวงศ์ได้ระดมพลเมืองไปซ่อมแซมกำแพงเมือง และอุปกรณ์ป้องกันบนกำแพงเมือง นอกจากนี้ องค์กรราชวงศ์ยังป้องกันประตูเมืองต่างๆ และไม่อนุญาตให้ใครออกไปจากเมือง

นี่เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมาก โอหยางโซวจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ

เขาหวังว่า จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนที่กองกำลังของหวังหลี่จะมาถึง กล่าวตามความจริง เมืองอ๋านหยางแห่งนี้ ได้ถูกกำหนดให้เป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจของ สงครามครั้งนี้

เมื่อคืน โอหยางโซวได้ส่งกองกำลังขนาดเล็กออกไป เพื่อติดต่อกับกองกำลังของหวังหลี่

พวกเขาได้นำเอานกพิราบติดตามไปด้วยเช่นกัน

โอหยางโซวทำเช่นนั้น ก็เพื่อให้กองกำลังทั้งสองติดต่อกันได้

ใครจะคิดว่า การเตรียมพร้อมล่วงหน้าของเขานี้ จะถูกใช้งานจริง

ในเวลาเดียวกันนั้น ในค่ายฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน

ทหาร 30,000 นาย ได้แอบรวมตัวกัน และออกจากค่ายไป ภายใต้การนำของเหลียนผอ

ค่ายของผู้ไล่ล่าและกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ตั้งอยู่แยกกัน โดยใช้ชื่อของเขา ตีเงินจึงเคลื่อนกองกำลังของเขาออกจากแนวปิดล้อมได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเสียนหยูได้รับข่าวนี้ ตีเงินจะไม่สามารถหลบเลี่ยงบทลงโทษได้

ตีเงินมั่นใจมากกว่า จะยึดเมืองอ๋านหยางได้อย่างง่ายดาย เพราะมันเป็นเพียงเมืองที่ว่างเปล่าเท่านั้น

สิ่งที่ยากก็คือ การปกป้องมันจากกองทัพฝ่ายราชวงศ์ลิน

แม้ว่าหานสินจะมองเห็นการของไป๋ฉีออก แต่เขาก็ไม่สามารถบอกได้ว่า มีกองกำลังที่มีกำลังพลมากเพียงใด ที่กำลังไปที่นั่น

ดังนั้น ตี๋เจินจึงได้พยายามเชิญหานสินไปกับพวกเขาด้วย

ใครจะคิดว่า หานสินจะส่ายหัวและปฏิเสธข้อเสนอนี้?

พวกเขามีกำลังพลเพียง 30,000 นายเท่านั้น นอกจากนี้ พวกเขายังมีเหยียนผอเป็นผู้นำอยู่แล้ว หานสินจึงไม่สนใจจะติดตามไปด้วย

นอกจากนั้น เขายังเป็นขุนพลดูแลเสบียงของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ลิน ถ้าพวกเขาพบว่า เขาละเลยหน้าที่ เขาจะถูกโทษอย่างรุนแรงตามกฎหมายทหาร

เมื่อเห็นเช่นนั้น ตี๋เจินจึงส่ายหัวของเขาด้วยความเสียใจ

ถ้าเชิญของเขามีความหมายที่ซับซ้อน

ประการแรก เมื่อมีหานสินไปกับพวกเขาด้วย โอกาสชนะของพวกเขาก็มีสูงขึ้น

ประการที่สอง มันคือเป้าหมายส่วนตัวของตี๋เจิน เขาต้องการให้หานสินละเมิดกฎหมายทหาร เพื่อที่เขาจะไม่สามารถอยู่ในกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ลินได้อีกต่อไป

หากกล่าวถึงเทคนิคเช่นนี้แล้ว ทายาทตระกูลชั้นสูงอย่างตี๋เจินเก่งจริงๆ

แต่น่าเสียดาย หานสินไม่ตกหลุมพรางของเขา

อย่างไร้ประโยชน์ ตี๋เจินทำได้เพียงนำกองกำลังของเขา มุ่งหน้าไปที่เมืองอ้านหยางเท่านั้น ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ลิน อยู่ห่างจากเมืองอ้านหยางเพียงครึ่งวันเท่านั้น

ในช่วงที่ขึง พวกเขาก็ก้าวถึงขานเมือง

ตี๋เจินนั่งอยู่บนหลังม้าของเขา ขณะที่มองไปยังเมืองอ้านหยางจากระยะไกล ซัซชนะหรือฟ่ายแพ่ของพวกเขาในสงครามจูหลู่ จะขึ้นอยู่กัมัน

ในเวลานั้นเอง แนวน้ำก็ส่งคนมารายงานเขา

“รายงาน!”

“ว่ามา!”

“เรียนท่านลอร์ด มีทหารอยู่ภายในเมือง มันไม่ได้เป็นเมืองที่ว่างเปล่าขอรับ!”

“อะไรนะ?”

ตี๋เจินตกใจอย่างมาก เขามาสายเกินไปหรือ?

เหยียนผอขมมือขึ้น แล้วถามอย่างสงบว่า “พวกเขามีกำลังพลมากเพียงใด? และเป็นกองกำลังใด?”

“เรียนท่านขุนพล ไม่มีเรื่องอยู่บนกำแพงเมือง พวกเราจึงไม่รู้ว่า พวกเขาเป็นกองกำลังใด จากระยะไกล พวกเราเห็นพลเมืองกำลังซ่อมแซมกำแพงเมือง และไม่ได้มีทหารมากนัก”

ดวงดาของเหลียนผอเปล่งประกายขึ้น หลังจากที่เขาได้ยิน เขาหันมามองดีเจิน และกล่าวว่า “ท่านลอร์ด นี่คงจะเป็นกองกำลังแนวหน้าของกองทัพฝ่ายราชวงศ์จิน ที่เพิ่งจะมาถึงได้ไม่นาน คราบเท่าที่พวกเราขีดเมือง ได้ก่อนที่กองกำลังหลักของพวกเราจะมาถึง ทุกอย่างก็ยังคงเป็นไปตามแผน”

ในตอนแรก เหลียนผอไม่เชื่อการวิเคราะห์ของหานลัน แต่การปรากฏตัวขึ้นของกองทัพฝ่ายราชวงศ์จินนี้ ได้พิสูจน์แล้วว่ามันถูกต้อง

เหลียนผอจึงเริ่มเคารพหานลันมากขึ้น

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น!”

ดีเจินพยักหน้า “ไม่ต้องรออะไรอีกแล้ว ส่งกองกำลังทั้งหมดออกไปยึดเมืองให้ได้!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

กองกำลัง 30,000 นาย ของดีเจิน เร่งความเร็วของพวกเขาก็ที่เมืองอ้านหยาง

การปรากฏตัวของกองกำลังขนาดใหญ่เช่นนี้ แน่แน่นอนว่า ไม่สามารถหลบเลี่ยงสายตาขององครักษ์ราชวังได้

ขณะที่โอหยางโซวได้รับข่าว เขาก็รู้สึกประหลาดใจ

“ศัตรูมีกำลังพลมากเพียงใด?”

“ไม่น้อยกว่า 30,000 นาย ส่วนใหญ่เป็นทหารราบและดูเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นกองกำลังของผู้เล่นขอรับ!”

“แบบนี้ไม่ดีแน่!”

หลังจากผ่านการต่อสู้ที่ยากลำบากมามาก องครักษ์ราชวัง 3,000 นาย และกองกำลังชั้นสูงของไป๋ฮั่วและเฟิงจิ่วฮวง 1,000 นาย เหลือรวมกันเพียง 3,500 นายเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาจะเพิ่มกองกำลังของเมืองเข้าไปด้วยแล้ว พวกเขาก็มีกำลังพลรวมเพียง 5,000 นายเท่านั้น

ด้วยกำลังพลเพียง 5,000 นาย พวกเขาจะจัดการกับศัตรูที่มีกำลังพลถึง 30,000 นาย ได้อย่างไร?

ไม่ว่าโอหยางโซวจะคิดเรื่องนี้อย่างไร เขาก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดศัตรูจึงได้มองมาที่เมืองอ้านหยางอย่างฉับพลันเช่นนี้ มันผ่านมากกว่า 1 สัปดาห์แล้ว ที่เมืองอ้านหยาง ถูกปล่อยให่ว่างเปล่า และพวกเขาไม่สนใจจะส่งกองกำลังเข้ามา

อย่างน่าตกใจ เพียงวันที่ 2 หลังจากที่เขาย้ายเข้ามา กองกำลังของผู้เล่นก็มาโจมตีที่นี่

ความบังเอิญนี้ทำให้โอหยางโซวรู้สึกสงสัย

‘ข่าวรั่วไหลหรือ?’

‘ไม่ใช่’

มีเพียงโอหยางໂໜ, ໄປ້ອ້ວ ແລະເຟິງຈິວສວເກ່ນ້ນ ທີ່ຮູ້ເຣື່ອງນີ້ ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈື່ງເປັນໄປໄດ້ໄລຍ

‘หรือว่าจะมีเจ้าเมืองแอบออกไป?’

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ดวงตาของโอหยางໂໜก็กลายเป็นเขินชา ความหนาวเย็นแผ่ออกไปปกคลุมทุกคน

โอหยางໂໜรีบสลัดความคิดนี้ออกไป นี่ไม่ใช่เวลาที่จะทำเช่นนั้น

“การติดต่อกับกองกำลังของหวังหลี่เป็นอย่างไร?”

“พวกเขาตอบกลับมาแล้วขอรับ ขณะนี้ พวกเขากำลังรวบรวมเสบียงที่เหอเนย์ พวกเขาจึงจะมาล่าช้า 2 วัน แต่กองกำลังแนวหน้าจะมาถึงที่นี่ในบ่ายวันพรุ่งนี้”

“บ่ายวันพรุ่งนี้?” ความโกรธเต็มอยู่บนใบหน้าของเขา

เมื่อวานนี้ ในจดหมายที่ไปฉีส่งมา มันกล่าวถึงว่า หวังหลี่จะมาถึงเมืองอย่างช้าในช่วงบ่ายวันนี้ ใครจะคิดว่า เขาจะมาช้าไปอีก 1 วันเต็ม

เพียงแค่วันเดียวก็มากพอจะเปลี่ยนสถานการณ์ทั้งหมดของสนามรบแล้ว

แผนของไปฉีมีความแม่นยำมาก เขาคำนวณว่า กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินที่นำโดยเสี่ยวหยู จะล้มเหลวในการโจมตีเมืองจีหยวน ก่อนที่พวกเขาจะสังเกตเมือง
อำนาจที่อยู่ด้านหลัง

ดังนั้น เขาจึงสั่งให้หวังหลี่นำกองกำลังขอเขาออกไปค่อนข้างเร็ว

ใครจะรู้ว่า หวังหลี่ยังกล้าจะล่าช้า

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ถ้าโอหยางໂໜไม่รีบกลับมาจากเมืองสู่ และเข้ามาอยู่ที่เมืองอำนาจ แผนการทั้งหมดของไปฉีก็อาจจะกลายเป็นสูญเปล่า

ผลดังกล่าวเป็นสิ่งที่โอหยางໂໜคาดไม่ถึงจริงๆ

สำหรับความผิดพลาดครั้งใหญ่เช่นนี้ หวังหลี่ช่างสมควรถูกประหารจริงๆ

ในดวงตาของโอหยางໂໜ จิตสังหารอันเข้มข้นได้เปล่งออกมา

เขาพยายามสงบสติอารมณ์ ก่อนจะกล่าวว่า “ส่งคำสั่งไปยังหวังหลี่ กองกำลังของเขาจะต้องมาถึงในเช้าวันพรุ่งนี้ ไม่อย่างนั้น ข้าจะตัดหัวเขา”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์รีบกลับออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่บ่อยนักที่พวกเขาจะเห็นลอร์ดของพวกเขาโกรธมากเช่นนี้

แม้ว่าโอหยางໂໜจะเป็นเพียงตัวแทนผู้เล่น แต่เขาก็สามารถสั่งหวังหลี่ได้ นี่อาจจะดูไร้เหตุผล แต่มันก็เป็นจริงตามนั้น

ในวันที่หวังหลี่กลับมาถึงเมืองจีหยวน ไปฉีได้เรียกเขาไปพบ ในเวลานั้น โอหยางໂໜนั่งอยู่บนที่นั่งหลัก

เห็นได้ชัดว่า ในฝ่ายราชวงศ์ลิน โอหยางໂໜมีสถานะเป็นผู้นำอันดับที่ 2

สำหรับจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ลิน ที่อยู่สี่นหมยง ใครจะไปสนใจเขากัน?

ดังนั้น โอหยางໂໜจึงสั่งหังหลี่ไค่

หลังจากจัดการทุกอย่างแล้ว โอหยางໂໜก็เรียกไปฮั่วและเฟิงฉิวฮวงมาพบ ก่อนจะอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น จากนั้น เขาก็กล่าวว่า “ด้านโลจิสติกส์คงต้องพึ่งพวกเจ้าทั้งสองแล้ว!”

“อย่าได้กังวล ปล่อยให้พวกเราจัดการเอง!”

ทั้งสองเป็นคิงวีรสตรี พวกเธอเคยชินกับสถานการณ์เช่นนี้แล้ว

โอหยางໂໜพยักหน้า ก่อนจะเดินออกไปจากศาลาว่าการ

ที่ประตู ทหารนำจึงเดินมารอเขาอยู่แล้ว

โอหยางໂໜขี่ม้าของเขา แล้วกล่าวว่า “ไปที่ประตูเมืองทางทิศตะวันตก”

การโจมตีของศัตรูจะมาจากทางทิศตะวันตก

TWO Chapter 419 การก่อตัวของจิตวิญญาณกองทัพ

ณ เมืองอานหมยง, ประตูเมืองด้านทิศตะวันตก

ขณะนี้ เป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วง หญ้าป่าจึงเริ่มเหี่ยวจนเป็นสีเหลือง และลมหนาวในฤดูใบไม้ร่วงก็พัดผ่านมา

โอหยางໂໜยืนอยู่บนกำแพง เขากำลังตรวจสอบกองกำลังของศัตรูที่อยู่ในระยะไกล เสื้อคลุมสีแดงของเขา พลั่วไหวตามสายลม มุ่งชิงซีเป็นผู้ออกแบบผ้าคลุมนี้ให้กับเขา ไม่เพียงแค่มันจะกันน้ำได้เท่านั้น แต่มันยังใช้เป็นเครื่องนอนได้อีกด้วย

ขณะที่เขามองออกไป โอหยางໂໜก็เห็นธงขนาดใหญ่ ที่กำลังโบกสะบัดไปตามสายลม มีคำว่า ‘เหลียนผ’ ถูกเขียนไว้เป็นตัวอักษรขนาดใหญ่อยู่ตรงกลางธง มันดูสะกดตาเป็นอย่างมาก

‘เหลียนผ?’

โอหยางໂໜเคร่งขรึม เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า จะเจอกับเพื่อนเก่าเช่นนี้ เขาและพันธมิตรหยานหวงเป็นศัตรูกันอย่างแท้จริง พวกเขามักจะพบกันในทางแคบ

แต่ในครั้งนี้ โอหยางໂໜอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

“ท่านลอร์ด!”

หวังเฟิงเดินเข้ามา และคำนับเขา

โอหยาง ไชวพยักหน้า แต่ไม่ได้หันหน้ากลับไป “บอกคนของเขาว่า พวกเราจะต้องป้องกันอีก 1 วันเต็ม บ่ายวันพรุ่งนี้ กำลังเสริมของพวกเราจะมาถึง”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หวังเฟิงตอบรับคำสั่งของเขา อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้กลับออกไป

“หืม?”

หวังเฟิงกัดฟันของเขา และกล่าวว่า “ท่านลอร์ด ท่านได้รับบาดเจ็บ โปรดกลับไปที่ศาลาว่าการ เพื่อคอยบัญชาการด้วยเถิด กล่อกำแพงเมืองให้เป็นหน้าที่ของพวกเราเอง ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

โอหยางสายหัว

“ท่านลอร์ด!” หวังเฟิงกังวลเล็กน้อย

โอหยาง ไชวโบกมือให้เขา “เลิกกล่าวเรื่องนี้ได้แล้ว!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

อย่างไร้ประโยชน์ หวังเฟิงทำได้เพียงถอยกลับไปเท่านั้น เขาได้ใช้ความกล้าหาญทั้งหมดของเขา พยายามทำทุกอย่างแล้ว

สำหรับการสู้รบที่อันตรายและสำคัญนี้ โอหยาง ไชวจำเป็นต้องนำทัพด้วยตัวเอง เพื่อยกระดับขวัญกำลังใจกองกำลังของเขา ให้อยู่บนจุดสูงสุด

การสู้รบในครั้งนี้ จะเป็นการนองเลือดที่รุนแรง

อีกด้านหนึ่ง โอหยาง ไชวจะใช้การสู้รบในครั้งนี้ เพื่อทดสอบผลการฝึกอบรมของครีกรักราชวังของเขา ไปลิได้กล่าวว่า นักรบเจียงคังของเสี่ยวหยู สามารถต่อสู้กับศัตรูได้ถึง 10 คน โอหยาง ไชวเชื่อว่า องค์กรักรักราชวังของเขา จะไม่อ่อนแอกว่าอย่างแน่นอน

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“คั้งธงของลอร์ดขึ้นบนกำแพงเมืองซะ! เมืองนี้เป็นของดินแดนซานไห่แล้ว!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ทหารองครักษ์เต็มไปด้วยความตื่นเต้น และรีบทำหน้าที่ที่ได้รับในทันที

เมื่อธงของลอร์ดโบกสะบัดเหนือกำแพงเมืองอันหยาง องค์กรักรักราชวังก็จะไม่สามารถถอยกลับได้อีก ในขณะนี้ มันได้กระตุ้นองค์กรักรักราชวังทั้ง 3,000 นาย พวกเขายินดีที่จะตายเพื่อปกป้องธงนี้

ไกลออกไป ความประหลาดใจระเบิดขึ้น

“เรียนท่านลอร์ด บนกำแพงเมืองอำนาจมีธงขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นขอรับ!”

เมื่อได้ยินได้เช่นนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นและฟังมอง ในทันที เขาแข็งค้างก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นมีความสุข “ธงดินแดนซานไห่ ทิ่หิ่หิ่ มันเป็นธงของดินแดนซานไห่จริงๆ ศัตรูมักจะเจอกันในทางแคบ ฉิเย่วหู่ฉี ในครั้งนี้ ข้าอยากจะรู้ว่า เจ้าจะทำเช่นไร?”

“ทหาร! โจมตีเมืองอำนาจด้วยทุกอย่างที่พวกเจ้ามีซะ ใครก็ตามที่ปีนไปถึงบนกำแพงได้เป็นคนแรก ข้าจะมอบรางวัลให้ 500 เหรียญทอง!”

“ขอรับ!”

ภายใต้แรงกระตุ้นของเงินรางวัลจำนวนมาก ขวัญกำลังใจของทหารจึงทะยานสูงขึ้น

กองกำลังขนาดใหญ่พุ่งเข้าไปที่เมืองอำนาจ พวกเขาไปถึงแม่น้ำป้องกันเมืองอย่างรวดเร็ว

เมืองอำนาจตั้งอยู่ทางเหนือของแม่น้ำหิงซู่ย และยังมีคูน้ำอีก 3 ด้านของเมือง กลายเป็นกำแพงธรรมชาติอันแข็งแกร่ง

เพื่อที่จะบุกโจมตีเมือง พวกเขาจึงจำเป็นต้องทำลายอุปสรรคแรกนี้ให้ได้เสียก่อน

ก่อนที่จะพวกเขามาถึงที่นี่ พวกเขาได้เตรียมความพร้อมมาก่อนแล้ว

หลังจากที่โกอาประกาศแก้ไขโปรแกรมเร่งด่วน ผู้เล่นก็ไม่สามารถใช้ถุงเก็บของในระหว่างสงครามได้อีก จึงเป็นธรรมดาที่ผู้เล่นจะไม่ได้นำอาวุธปิดล้อมจำนวนมากมาด้วย

นอกจากนี้ ในสายตาของผู้เล่นก่อนหน้านี้ เมืองอำนาจเป็นเพียงเมืองที่ว่างเปล่า

ดังนั้น แม้ว่าเขาจะมีกำลังพลถึง 30,000 นาย แต่พวกเขาก็ยังขาดอาวุธปิดล้อมที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้สร้างปัญหาให้กับเหลียนผอมมากนัก

แม้ทหาร 30,000 นาย จะใช้เพียงบันไดกำแพงแบบงาๆ มันก็มากพอที่จะเข้ายึดเมืองแล้ว

การสู้รบที่เมืองอำนาจจึงรุนแรงสุดขีดตั้งแต่เริ่มต้น

ทหารไล่ดาบนับหมื่นยกไล่ของพวกเขาศึ้น ขณะที่นำกระสอบทรายโยนลงไปในคูน้ำป้องกันเมือง ขณะที่องครักษ์ราชวังระดมยิงฝนลูกศรไปที่พวกเขาอย่างต่อเนื่อง

องครักษ์ราชวังใช้อาวุธชั้นสูง พวกเขาทั้งขี่ม้าและยิงธนูได้ดี และพวกเขายังเป็นได้ทั้งทหารม้าและทหารราบที่ซัดซัด

ธนูแข็งของดินแดนซานไห่ได้ก่อให้เกิดเสียงลูกศรอันคมชัด ขณะที่มันพุ่งเข้าสังหารศัตรู

เหลียนผอมยืนมองอย่างไม่ไหวติง

ถ้าพวกเขามีหอรบเคลื่อนที่ พวกเขาคงสามารถจะตอบโต้ได้ แต่น่าเสียดาย ที่พวกเขาไม่มีมัน

ก่อนที่จะพวกเขาย้ำน้ำไปได้ พวกเขาทำได้เพียงอดทนเท่านั้น

การเสียดสีในตอนนี้ เป็นเพียงชั่วคราว

ภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง โลหิตสีแดงเข้มก็ปกคลุมไปทั่วคูน้ำป้องกันเมือง มันทำให้คูน้ำ กลายเป็นเหมือนแม่น้ำโลหิต

ศพแล้วศพเล่า ลอยอยู่บนคูน้ำ ก่อนที่มันจะไหลไปตามแม่น้ำเหิงซู่

ตั้งแต่การสู้รบเริ่มขึ้น ตีเงิน ได้มอบการควบคุมกองกำลังทั้งหมดให้กับเหลียนผอ

ส่วนเขา อยู่ที่ด้านหลังของกองกำลัง กำลังคิดอย่างลึกซึ้ง

เขากำลังคิดว่า เขาควรจะรายงานเรื่องนี้ต่อเสี่ยวหยูหรือไม่? ถ้าตีเงินรายงาน เสี่ยวหยูคงจะส่งกำลังเสริมมาเพิ่ม และเมืองอ๋านก็จะถูกสังหารอย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม หากทำเช่นนั้น เกียรติยศและชื่อเสียงที่เขาควรจะได้รับ คงจะถูกช่วงชิงไป

เขาจะรอดูก่อนซักเล็กน้อย

ตีเงินมั่นใจมากกว่าทหาร 30,000 นายนี้ มากพอจะยึดเมืองอ๋านหยางได้ เมื่อคิดถึงตอนนั้น เขาจะกลายเป็นที่มีคุณูปการ มากที่สุดในสงครามครั้งนี้

ภายใต้ความแข็งแกร่งของจิตใจดุจเหล็กกล้าของเหลียนผอ เหล่าทหารจึงไม่หวาดกลัวการเสียดสี พวกเขามองน้ำอย่างเป็นระบบ แม้แต่ซากศพของทหารที่ตายก็ถูกนำไปเป็นส่วนหนึ่งของการถมคูน้ำ

2 ชั่วโมงต่อมา: พวกเขาก็ถมคูน้ำป้องกันเมืองได้สำเร็จ

“มา!”

เหลียนผอชักกระบี่เข้าไปข้างหน้า และส่งให้กองกำลังนำบันไดกำแพง ไปยึดเข้ากับกำแพงเมือง

การปิดล้อมจึงเริ่มขึ้น

เมืองอ๋านหยางเป็นเพียงเมืองที่ว่างเปล่า มันจึงขาดแคลนทรัพยากรป้องกัน แม้แต่หินอัคนีและไม้กลิ้งก็มีอยู่ไม่มากนัก ไม่ต้องคิดถึงน้ำมันดีไฟและทรัพยากรอื่นๆเลย

เครื่องมือป้องกันก็สึกหลอ มันไม่สามารถจะใช้งานได้เลย

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง กองกำลังของศัตรูก็บุกขึ้นไปถึงบนกำแพงเมือง และต่อสู้โดยตรงกับองครักษ์ราชวัง

เมื่อถึงจุดนั้น พวกเขาก็ทำได้เพียงต่อสู้เท่านั้น

โอหยาง ไชวตะโกน หอกเทียนโม่กวัดแกว่ง มันผลัดกันทหารของศัตรูที่เพิ่งจะปีนขึ้นมาถึงบนกำแพงเมือง ตกลงไปที่ด้านล่าง

ขณะที่พวกเขาลอยอยู่บนกลางอากาศ พวกเขากลับเลือดจางจนมากออกมาจากปาก

การโจมตีของเขาไม่เพียงแต่จะทำให้พวกเขาคดกลางบนกำแพงเมืองเท่านั้น แต่มันยังทำให้พวกเขาดเจ็บภายในอีกด้วย

“สุดยอด!”

เมื่อได้เห็นลอร์ดของพวกเขาแสดงพลังออกมา เหล่าองครักษ์ราชวงศ์เคียดพล่าน และให้ร้องอย่างตื่นเต้น

การสู้รบบนกำแพงเมืองจึงเต็มไปด้วยความดุเดือด

เหลียนผอ ได้เปรียบเรื่องกำลังพล เขาจึงไม่คิดจะให้ศัตรูได้มีเวลาพัก ภายใต้อำนาจของเขา เหล่าทหารพุ่งขึ้นไปบนกำแพงเมืองอย่างต่อเนื่อง

ด้วยกลิ่นที่ต่อเนื่องนี้ มันดูราวกับจะกลืนกินพวกเขาได้ตลอดเวลา

เมื่อเผชิญหน้ากับกลิ่นเหล่านี้ ทุกคนถึงกับอ้าปากค้าง ขณะที่มองตัวโอหยางໂໜในตอนนี้

เขายืนอยู่บนตำแหน่งเดิมอย่างไม่ไหวติง ไม่ว่าศัตรูจะพุ่งเข้ามามากเพียงใด หอกเทียนโม่ของเขาที่กวัดแกว่งสังหารพวกเขาทั้งหมด

เลือดสดๆของศัตรู ลอยกระจัดกระจายไปทั่วทุกพื้นที่ มันไปเกาะอยู่ที่หมวกหรือแม้กระทั่งใบหน้าของเขา

ภายใต้การปกคลุมจากเลือดสดๆ ชุดคลุมสีแดงของเขายังทำให้ดูขี้ริ้วมากขึ้น

การสู้รบอย่างต่อเนื่อง เป็นการทดสอบสมรรถภาพร่างกาย และความแข็งแกร่งของจิตใจอย่างมาก

โอหยางໂໜแทบจะสูญเสียความรู้สึกไปแล้ว เขายืนอยู่อย่างมั่นคง จิตใจของเขาปราศจากความคิดใดๆ เขาเพียงต้องการจะจัดการกับศัตรูที่อยู่ตรงหน้า และเตรียมต้อนรับศัตรูใหม่เท่านั้น

ด้านล่างกำแพงเมือง ซากศพของศัตรูกองทับถมกันสูงเท่ากับคน 2 คนแล้ว

ในแม่น้ำป้องกันเมือง ซากศพของศัตรูกระจายไปทั่วผิวน้ำ ในตอนนี้ แทบจะมองไม่เห็นผิวน้ำอีกต่อไป

เมื่อโอหยางໂໜยังอยู่ องครักษ์ราชวงศ์ก็ยังอยู่

ร่างกายที่ยืนอยู่อย่างมั่นคงของเขา มันเป็นดั่งจิตวิญญาณขององครักษ์ราชวงศ์

“ฮึก!”

ในตอนนี้เอง ทหารไล่ดาบของศัตรูคนหนึ่ง พ้นมาที่แขนซ้ายของโอหยางໂໜ เขาอดทนต่อความเจ็บปวด และแทงศัตรูด้วยหอกของเขา

“ทำลอร์ด!”

ทหารองครักษ์ที่อยู่รอบตัวเขา รีบเข้ามาลดแรงกดดันรอบๆทันที

“ข้าสบายดี!”

การแสดงออกของโอหยางໂໜ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย เขาเพียงหิงผ้าพันแผลและยาพิษของกรมแพทยออกมาจากถุงเก็บของของเขา เพื่อทำแผล

ในชีวิตที่แล้วของเขา การทำเช่นนี้ เป็นเรื่องง่ายคล้ายกับการทานข้าว

จากนั้นไม่นาน ไอหยาจโฆก็กลับเข้าสู่สนามรบ

ขณะที่ไอหยาจโฆได้รับบาดเจ็บ แนวหน้าก็กลายเป็นวัดกัณฑ์ กองกำลังของศัตรู จึงถือโอกาสนั้น เร่งบุกขึ้นมบบนกำแพงเมือง

เมื่อไอหยาจโฆกลับมามีอีกครั้ง องครักษ์ราชวังก็สละความวิตกกังวลของพวกเขาออกไป และสังหารศัตรูอย่างต่อเนื่อง พลังแห่งการสังหารของพวกเขารุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ พวกมันกล้าที่จะทำร้ายลอร์ดของพวกเขาจนบาดเจ็บเลยหรือ?

องครักษ์ราชวังปลดปล่อยจิตสังหารออกมา

มันค่อยๆรวมตัวกัน จากร้อยเป็นพัน จนมากพอจะทำให้ศัตรูหวาดกลัว

“มา!!!”

ไอหยาจโฆกวัดแกว่งหอกไปทั้งด้านซ้ายและขวา เขาสังหารศัตรูทั้งหมดที่กล้าปีนขึ้นมบบนกำแพงเมือง

“หวังเฟิง!”

“ขอรับ!”

เลือกปฏิกูลไปทั่วร่างของหวังเฟิง เขารีบเข้ามาทันที ที่ได้ยินลอร์ดของเขาเรียก

“นำองครักษ์ 1 กองร้อย ไปกวาดขยะลงจากถนนกำแพงเมืองซะ!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

การที่ศัตรูพุ่งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลต่อการป้องกันของพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่ลดจำนวนศัตรูบนกำแพงเมืองลง มันอาจจะส่งผลร้ายแรงต่อการป้องกันของพวกเขาได้

หวังเฟิงเข้าใจความจริงนี้ เขาจึงรีบจัดกำลังพล 1 กองร้อย แล้วกวาดไปตามกำแพงเมือง

แม้ว่าเขาจะไม่สามารถนำกองทัพเข้าสู่สงครามได้ แต่ในเรื่องการฆ่าหวังเฟิงเป็นดั่งสุรร้ายอย่างแท้จริง

ดวงตาของขุนพลราชวังผู้นี้ กลายเป็นสีแดงโลหิต ในขณะที่เลือกสดาปฏิกูลมั่วทั่วร่างของเขา มันทำให้เขาดูคล้ายกับสุรร้ายจากนรก องครักษ์ราชวังที่อยู่รอบตัวเขาเองก็เช่นกัน

ความแข็งแกร่งขององครักษ์ราชวัง ได้ถูกเปิดเผยออกมาต่อโลกเป็นครั้งแรก

ด้วยการกระทำของพวกเขา มันทำให้สถานการณ์บนกำแพงเมืองสงบลงอีกครั้ง

ไอหยาจโฆพ็อทหน้าอย่างพอใจ ขณะที่เขายังคงสังหารศัตรูต่อไป

ด้านนอกเมือง การแสดงออกของเหลียนผอกกลายเป็นเฮ็นซา

เขารู้ว่า เขาเกือบจะทำสำเร็จแล้ว

เขาไม่คาดหวังเลยว่า ศัตรูจะสามารถถ่วงเวลาได้ในวินาทีสุดท้าย

ช่วงเป็นกองกำลังที่แข็งแกร่งยิ่งนัก

แม้กระนั้น เหลียนผอก็ไม่ได้ลังเล เขากลับอี้อออกมาแทน

เมื่อมันมีครั้งแรก มันก็ย่อมมีครั้งต่อไป

กลยุทธ์ในการโจมตีของพวกเขาถูกต้องแล้ว อิงการสู้รบยืดเยื้อเท่าไร มันก็ยังเป็นเรื่องยากสำหรับศัตรู ที่จะคงอยู่ต่อไปได้ ไม่ว่าจุดไหนจะพังทลายลงก็ตาม มันจะส่งผลให้ศัตรูทั้งหมดพังทลายลง

เหลียนผอมั่นใจเป็นอย่างมาก

ขณะที่เหลียนผอสั่งให้เห็น โอหยางโซว ที่อยู่กลางสนามรบ โอหยางโซวก็สังเกตเห็นเขาด้วยเช่นกัน

แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่ได้ถูกพิจารณาว่า เป็นผู้ที่เกิดมาเพื่อนำกองทัพ แต่อิทธิพลของขุนพลที่อยู่รอบๆตัวเขา มันทำให้เขาพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์ได้เป็นอย่างดี

ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่มีความมั่นใจที่จะนำองครักษ์ราชวังและกองพลทหารองครักษ์ด้วยตัวเองอย่างแน่นอน

โอหยางโซวบอกหวังเฟิง ไม่ให้พวกเขากลับไปป้องกันยังพื้นที่เดิม แต่เขาให้พวกเขาดำเนินการควาดล้างศัตรูทั่วกำแพงต่อไป เมื่อจุดใดได้รับความเสียหาย พวกเขาจะตรงไปช่วยทันที

มันคือหน้าที่ที่แท้จริงของกองร้อยนี้

เปลวเพลิงแห่งการต่อสู้ทวีความรุนแรงมากขึ้น และมันรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

ในการต่อสู้ โอหยางโซวได้รับบาดเจ็บหลายครั้ง แต่เขาจะกลับมาหลังจากที่เสียเวลาในการทำแผลไปชั่วคราว

เมื่อพวกเขาเห็นเช่นนั้น เหล่าองครักษ์ราชวัง ก็ยิ่งเคารพนับถือลอร์ดของพวกเขามากยิ่งขึ้น

ลอร์ดของพวกเขาคือสุรร้ายอย่างแท้จริง ไม่มีใครสามารถหยุดยั้งเขาได้

โอหยางโซวคือ ผู้นำองครักษ์ราชวัง และเขาทำให้จิตวิญญาณกองทัพก่อตัวขึ้นมา

จิตวิญญาณกองทัพไม่ใช่อะไรที่ใครจะสร้างขึ้นมาเองได้

TWO Chapter 420 หญิงงามที่มอมเมา

ท้องฟ้าเหนือเมืองอ้านหยางกลายเป็นสีแดงโลหิต

เปลวเพลิงแห่งการสู้รบถูกจุดขึ้นมาถึงช่วงค่ำ

แสงสีแดงโลหิตบนท้องฟ้า ผสานเข้ากับแสงอาทิตย์ที่ลับขอบฟ้า

มันดูราวกับเป็นฉากที่เหมือนกับความฝันและภาพลวงตา

ท่ามกลางเปลวเพลิงแห่งการสู้รบ เมืองอานหยางยังคงตั้งอยู่อย่างมั่นคง

เหลียนผอขวมดิ้วแน่นอนขณะที่ขี้ม้า

ความดีร้นของศัตรู เกินกว่าที่เขาคาดไว้มาก ในช่วงเย็น มี 3-4 ครั้ง ที่พวกเขาก็จะทำสำเร็จ แต่สุดท้าย พวกเขาก็ถูกผลักดันกลับมา

องครักษ์ราชวัเป็นคั้งกองทัพหลักล้าอย่างแท้จริง

ในความคิดของเขา คงมีเพียงนักรบเจียงตงเท่านั้น ที่พอจะเทียบกับศัตรูเหล่านี้ได้

แม้ว่าลอร์ดของเขาจะไม่ได้กล่าวอะไรและไม่ได้ลงโทษใคร แต่เขาก็รู้สึกได้ว่า ลอร์ดของเขาไม่พอใจกับสถานการณ์เช่นนี้และตัวเขา

ทหาร 30,000 นาย โจมตีตลอดทั้งวัน แต่พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถยึดเมืองอานหยางได้

ถ้าเวลาจะถูกลากผ่านไปเรื่อยๆ ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป

เพียงแค่ในช่วงบ่ายนี้ พวกเขาก็สูญเสียกำลังพลไปแล้วถึง 7,000 นาย จำนวนการสูญเสียดังกล่าวนี้ น่ากลัวเกินไป ได้ก้าแกงเมืองอานหยาง เต็มไปด้วยกองซากศพ และคูเมืองก็กลายเป็นสีแดงโลหิต

ฝูงนกแร้งบินอยู่เต็มท้องฟ้า รอโอกาสที่จะมาจิกกินอาหาร

หลังจากที่ฟ้ามืดลง ฝูงนกแร้งก็จะโฉบลงมา แล้วพวกมันจะจิกกินซากศพของทหารที่ตายคุดอยู่ในงานเลี้ยง

บนกำแพงเมือง ธงดินแดนขานให้ยังคงโบกสะบัดตามสายลม แต่มันดูเหมือนจะน่าเกรงขามมากยิ่งขึ้น

ในการสู้รบครั้งนี้ กองกำลังของตระกูลชั้นสูงสูญเสียเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

พวกเขายังคงเหลืออยู่ถึง 1,400 นาย

ขณะที่กองกำลังชั้นสูงของไป๋ฮัวและเฟิงจิ่วหวงสูญเสียชีวิตอย่างหนัก เมื่อเทียบกับองครักษ์ราชวังแล้ว พวกเขายังคงอ่อนแอกว่า และมันไม่เพียงแค่พลังต่อสู้เท่านั้น แต่ขวัญกำลังใจและจิตสังหารของพวกเขาก็อ่อนด้อยกว่าด้วย

องครักษ์ราชวัง 3,000 นาย ในตอนนี้ พวกเขามีจิตวิญญาณกองทัพร่วมกัน ร่างกายของลอร์ดคือจิตวิญญาณของพวกเขานับแต่นี้ไป พวกเขาทุกคนายเต็มใจที่จะเสียสละชีวิตเพื่อลอร์ดของพวกเขา

พวกเขาไม่เสียใจใดๆ แม้ว่าจะตายเพื่อเขา

ในวันนี้ มืองครักรัราชวัง 500 นาย ที่ต้องจากโลกนี้ไปตลอดกาล

เมื่อพระอาทิตย์ตก แสงสีแดงบนท้องฟ้าก็หายไป และคำกั้นก็มาถึง

เหลียนหอดอนหายใจยาม “บอกกองกำลังของพวกเราให้ถอยกลับมา!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ท่ามกลางเสียงสัญญาณที่ดังกึกก้อง ทหารที่ปิดล้อมเมืองอยู่ก็ถอยกลับไป เมื่อพวกเขาเดินผ่านกองซากศพของเพื่อนทหารที่ตาย พวกเขาก็รู้สึกโศกเศร้าในหัวใจของพวกเขา การบุกโจมตีอย่างต่อเนื่อง ทำให้พวกเขาเหนื่อยล้าเป็นอย่างมาก

พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า เหตุใด ศัตรูที่อยู่บนกำแพงเมืองถึงดูเหมือนจะมีพลังงานไร้ขีดจำกัด

เหลียนผอมลงไปที่กำแพงเมืองเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่เขาจะหันหลังและกลับค่าย

พุ่มนี้เข้า ไม่ว่าจะต้องสูญเสียมากเพียงใด เขาจะดื้อยึกเมืองฮั่นฮยาไว้ให้ได้

ในดวงตาของเขา จิตสังหารกำลังเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ

ณ เมืองฮั่นฮยา, ศาลาว่าการ

โอหยางโชวที่ทหารเต็มไปด้วยความเคารพบูชา ได้ทรุดตัวลงทันทีที่ไปถึงศาลาว่าการ กลืนอาหรอบๆตัวเขาได้หายไปจดหมดสิ้นแล้ว

ไปฮัวและเฟิงฉิวฮวงช่วยทำแผลให้กับเขาอย่างระมัดระวัง ทั้งสองเต็มไปด้วยความปวดใจ

“ฮ้าก!”

ในขณะที่เฟิงฉิวฮวงแตะที่บาดแผลของเขา มันทำให้โอหยางโชวร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

“ท่านเจ็บหรือ?” เฟิงฉิวฮวงถึงกับร้องไห้ออกมา

หญิงงามผู้นี้ใส่ใจกับความสัมพันธของพวกเขาอย่างมาก

ชายหนุ่มถอนหายใจเมื่อเขาเห็นเช่นนั้น เขารู้ว่า มันเป็นน้ำตาแห่งความเสียใจ

แม้แต่ไปฮัวก็บ่น โอหยางโชว

“หุอิ ท่านต้องรู้ว่า ทั้งดินแดนซานไห่, พันธมิตรซานไห่ และแม้แต่ฝ่ายราชวงศ์จิน ทั้งหมดนี้ ท่านมีความสำคัญกับพวกเขาอย่างไร? ลอร์ดไม่ควรจะเข้าร่วมสงครามและทำให้ตนเองตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ ท่านไม่รู้จักทฤษฎีนี้เลยหรือ?”

“ข้าเข้าใจ แต่...”

“ไม่มีแต่ อย่างมากพวกเราที่แค่สูญเสียเมืองอันหยาง ตั้งแต่ที่สงครามเริ่มต้นจนถึงบัดนี้ พวกเรายังคงได้เปรียบอยู่มาก พวกเราจึงไม่จำเป็นต้องเล่นพนัน จนทำให้ตัวเองต้องตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้”

“ถูกต้อง!”

เฟิงฉิวสังเกตเห็นด้วย การแสดงออกของเธอ เต็มไปด้วยความทุกข์

โอหยางໂ໑ส่ายหัว “ในทางทฤษฎีก็ใช่ แต่พวกเขาก็รู้ว่า ถ้าพวกเราพลาดโอกาสนี้ ไปอีทีก็จะต้องวางแผนการสำหรับกลยุทธ์ใหม่ทั้งหมด ซึ่งมันจะต้องใช้เวลานานมาก ในช่วงเวลานั้น จะมีคนอีกมากเพียงใดทีจะต้องตาย?”

เจียบ พวกเธอเจียบไปในทันที

มันไม่ใช่ว่า เขาเป็นวีรบุรุษหรือรู้สึก ไม่ชอบธรรมชาติกับเหล่าทหาร

มันเพียงแต่ในหมู่ทหารที่ตายเหล่านั้น มันเป็นทหารของเขาและยังมีจำนวนมากอีกด้วย

สงครามเป็นเรื่องที่โหดร้ายอย่างมาก

หลังจากนั้น โอหยางໂ໑ก็กล่าวว่า “การโจมตีในครั้งนี้ จะต้องมียางคนที่อยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน นั่นเป็นเหตุผลที่พวกเราให้เงินทำสำเร็จไม่ได้ ไม่อย่างนั้น คงไม่มีใครรู้ว่าสุดท้ายแล้วใครจะเป็นฝ่ายชนะอย่างแท้จริง”

“คนที่อยู่เบื้องหลังหรือ?”

“ถูกต้อง แผนการของໂ໑ก็ยังไม่ได้แสดงผลออกมาอย่างชัดเจน แต่คนผู้นั้นก็ยังคงเห็นมัน”

“ใครกัน?”

“ลองคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดูซิ ในฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน มีใครที่มีความสามารถ พอยจะเทียบกับໂ໑ได้บ้าง?”

“หวู่?”

“ไม่ใช่” โอหยางໂ໑ส่ายหัว “ถ้าเป็นหวู่ คนที่มากงจะเป็นซืออ้งป้า ไม่ใช่ดีเจิน”

“หรือว่าจะเป็นเขา?” ทันใดนั้น โปฮัวและเฟิงฉิวสวก็ร้องออกมาอย่างตกใจ

ทั้งสองอาจได้รับพิจารณาว่า เป็นผู้มีความรู้ อย่งไรก็ตาม ในฐานะลอร์ด พวกเธอยังต้องเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อีกมาก

โอหยางໂ໑พยักหน้า “ถูกต้อง คนผู้นั้นควรจะเป็นหานลิน”

เฟิงฉิวสวไม่มั่นใจเดินร้อย “เหตุใดท่านถึงได้มั่นใจมากเช่นนั้นว่าเป็นเขา?”

“เพราะคนที่มาก็คือดีเจิน ในฐานะตัวแทนผู้เล่น คงมีเพียงเขาเท่านั้น ที่มีโอกาสได้พบกับหานลิน”

โอหยางໂ໑เป็นตัวแทนผู้เล่นมาแล้ว 4 ครั้ง เขาจึงคุ้นเคยกับอำนาจของมันเป็นดี

“เหตุใดท่านถึงไม่คิดว่าจะเป็นเหยียนผอล่ะ?”

“เหยียนผอ? ถ้าเขาเป็นคนคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาคงจะไม่มาซ้ำเช่นนี้”

แม้ว่าเหยียนผอและไป่ฉี จะเป็น 1 ใน 4 บุคคลที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคเลียดก๊กเช่นกัน แต่พวกเขาก็ยังคงมีช่องว่างของระดับทักษะที่ห่างกัน

“นั่นก็จริง”

“หานสินเป็นผู้ที่มีความสามารถอย่างแท้จริง” แม้แต่โอหยางโหลว ก็มีความอิจฉาอยู่เต็มดวงตาของเขา “ถ้าเขาเผชิญหน้ากับไป่ฉี ใครจะรู้ว่าสงครามครั้งนี้จะกินเวลา มากเพียงใดและมีความสูญเสียมากเพียงใด?”

“วันพ่ຸงนี้ พวกเราจำเป็นต้องตั้งมั่นที่นี่ จนกว่ากองกำลังของหวังหลิงจะมาถึง” โอหยางโหลวกล่าวอย่างหนักแน่น

ไป่ฮั่วและเฟิงฉิวสวมมงไป่ที่กันและกัน พวกเขาไม่สามารถจะกล่าวอะไรออกมาได้อีก

“หวู่ชี่ มีอะไรที่พวกเราจะช่วยท่านได้หรือไม่?”

“มี!”

ถ้ำกล่าวของโอหยางโหลวทำให้พวกเขาประหลาดใจ

“พวกเจ้าลืมไปแล้วหรือว่า พวกเรายังมีขุนพลที่แข็งแกร่งอีก 3 นาย” โอหยางโหลวยิ้ม “ถ้าพวกเขาอินดีที่จะช่วย โอกาสในการชนะของพวกเราก็จะเพิ่มขึ้นอย่างมาก”

“จริงด้วย นี่พวกเราลืมโจวปอและคนอื่นๆไปได้อย่างไรกัน!”

“เมื่อมีพวกเขา พวกเราก็จะเป็นกับเสียดคิปิด ถูกต้องหรือไม่?”

“อย่าเพิ่งรีบมีความสุข” โอหยางโหลวส่ายหัว “ไม่ใช่เรื่องง่ายๆเลย ที่จะทำให้พวกเขายอมช่วยพวกเรา”

“ไม่ต้องกังวล ปล่อยให้เป็นที่หน้าของพวกเขาเอง!”

เฟิงฉิวสวมั่นใจเป็นอย่างมาก แม้ว่าเธอจะไม่สามารถต่อสู้บนกำแพงได้ แต่เธอสามารถจัดการเรื่องเช่นนี้ได้เป็นอย่างดี

“แล้วข้าจะรอดู”

“หึ!”

เฟิงฉิวสวมั่นหน้าหนี ก่อนจะดึงไป่ฮั่วเดินออกไปพร้อมกัน

หลังจากที่ทั้งคู่ออกไป ทหารหนุ่มก็เดินเข้ามา

“ท่านลอร์ด!”

เขาเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวกรองที่ติดตามมาด้วย ขณะที่เขามองไปยังลอร์ดของเขา ความเคารพบูชาเต็มอยู่ในดวงตาของเขา การกระทำของลอร์ดในบายนี ได้เผยแพร่ออกไปทั่วทั้งกองทัพแล้ว

“หวังห้ตอบมาแล้วหรือไม่?”

“ตอบมาแล้วขอรับ!”

เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง ส่งจดหมายตอบกลับให้อิโหยงโซว

เมื่ออิโหยงโซวเปิดจดหมาย คิ้วที่ขมวดแน่นของเขาก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

หวังห้กำลังเร่งเคลื่อนพลมาแล้ว พวกเขาจะมาถึงในช่วงบ่ายวันพรุ่งนี้

“เจ้าออกไปได้แล้ว!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่เจ้าหน้าที่ข่าวกรองกลับออกไป ความกังวลก็ปรากฏอยู่บนใบหน้าของอิโหยงโซวอีกครั้ง แม้ว่าพวกเขาจะชนะในวันนี้ มันก็เป็นชัยชนะที่ยากลำบาก และแม้ว่าพวกเขาจะตั้งมั่นอยู่ได้ในวันพรุ่งนี้ องค์กรชั่วร้ายก็คงจะสูญเสียอย่างมาก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาถูกเปิดเผยต่อฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน อิโหยงโซวไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า มันจะเป็นอย่างไร หากกองกำลังนับแสนบุกเข้าโจมตีเมืองอ๋านหยาง

ถ้าเป็นเช่นนั้น เขาจะต้องยอมแพ้และหลบหนีไป ไม่อย่างนั้น ถ้าเขาถูกจับตัวได้ พวกเขาจะสูญเสียอย่างหนัก

ช่างยากลำบากยิ่งนัก

ในสถานการณ์เช่นนี้ เขาทำอะไรได้บ้าง?

จะไปสนใจทำไมกัน เขาจะยกเรื่องนี้ให้ไป่ฉีจัดการ งานของเขาในตอนนี้ก็คือ การปกป้องเมืองเท่านั้น

คิดเกี่ยวกับมัน อิโหยงโซวก็เขียนจดหมายถึงไป่ฉี ในจดหมาย อิโหยงโซวได้อธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวมถึงความเคลื่อนไหวของหวังห้

ในจดหมายของเขา เขามอบอย่างชัดเจนว่า เขาจะอยู่ปกป้องเมืองอ๋านหยาง จนกว่ากำลังเสริมจะมาถึง สำหรับการรับมือกองทัพที่นำโดยเสียนหฺยู ไป่ฉีจะรับผิดชอบในเรื่องนี้

แน่นอนว่า ไป่ฉีจะค้นหาทางออกได้

อิโหยงโซวเพียงต้องการให้ไป่ฉี ใช้อเวลาให้เขาเพียงครั้งวันเท่านั้น

ภายใต้ท้องฟ้าที่มีมืดมิด เมืองอ๋านหยางกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกปกปิดโดยความมืดมิดนี้

นอกเมืองอานหยาง, ณ เติ่นท์ของตี้เจิน

ตี้เจินนั่งอยู่บนเตียงภายในเต็นท์ขณะที่ดื่ม

ความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ มาพร้อมกับความรู้สึกโมโห ที่ลุกลามขึ้นในหัวใจของเขา

ตี้เจิน ไม่คาดหวังเลยว่า ทัพลับของดินแดนซานไห่ จะแข็งแกร่งมากขนาดนี้ เมื่อเทียบกับกองกำลังชั้นสูงที่เขาภูมิใจแล้ว พวกเขาดูเหมือนกับสุนัขเท่านั้น

สิ่งที่น่าหดหู่ที่สุดไม่ใช่ความพ่ายแพ้ต่อศัตรู มันเหมือนกับถูกกำลังข้ามภูเขา แล้วคิดว่าตัวเองกำลังติดอยู่ ในขณะที่เขวี้ยงกันก็พบว่า ศัตรูปีนขึ้นไปสูงกว่าคุณอีกชั้นหนึ่งแล้ว

‘ไม่!’

ความชั่วร้ายเต็มอยู่ในดวงตาของเขา

ภายใต้การสังเกตการณ์ของเขา จากสถานการณ์ในปัจจุบัน แม้ว่าพຽ່งนี้พวกเขาจะโจมตีอย่างหนัก พวกเขาก็คงจะไม่สามารถยึดเมืองอานหยางได้

ตี้เจินจึงไม่กล้าเสี่ยงพ่นอีกต่อไป

‘ฉีเยว่หฺวู่! เมื่อเจ้านั้นใจมากนัก พຽ່งนี้ เจ้าก็รื้อพบกับกองกำลังขนาดใหญ่ได้เลย!’

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ตี้เจินก็สงบลง และเขียนจดหมายขึ้นทันที 2 ฉบับ

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ส่งจดหมายนี้ให้กับท่านขุนพลเสี้ยงหู บอกเขาว่า มันเป็นข่าวกรองที่สำคัญเป็นอย่างมาก”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ตี้เจินหยิบจดหมายฉบับที่สองขึ้นมา และกล่าวว่า “ส่งจดหมายฉบับนี้ให้กับท่านขุนพลหาน”

“เข้าใจแล้วขอรับ!”

องครักษ์ผู้หนึ่งเป็นคั้งมือขาของตี้เจิน ดังนั้น เขาจึงรู้ถึงการดำรงอยู่ของหานสิน

“ไปได้แล้ว!”

ตี้เจิน โบกมือให้เขาออกไป มีความรู้สึกแปลกประหลาดอยู่บนใบหน้าของเขา

พຽ່งนี้ จะเป็นการสู้รบที่สำคัญที่สุดของสงครามครั้งนี้

TWO Chapter 421 เจ้าโลก เจ้ายาจะต่อสู้หรือ?

คืนนี้ยาวนานเป็นพิเศษ

ณ เมืองจี๋หยวน, ศาลาว่าการ

จดหมายของโอหยาง ไชว มาถึงมือของไป่ฉีในเวลาไม่ถึง 2 ชั่วโมง

ไป่ฉีเปิดอ่าน จากนั้น เขาก็พิมพ์ว่า “หานสินหรือ? น่าสนใจจริงๆ”

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“เรียกประชุมเหล่าขุนพล!”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

ทหารองครักษ์ตอบรับอย่างเคร่งขรึม และแจ้งให้เหล่าขุนพลทราบในทันที แม้ว่ามันจะศึกมากแล้ว แต่ก็ไม่มีใครบนเกี่ยวกับเรื่องนี้

การประชุมทางทหารอย่างเร่งด่วนในช่วงเวลากลางคืน เป็นเรื่องปกติทั่วไป

ในเวลาไม่ถึง 15 นาที จางหาน, เอ้อหลาย, จางเลี้ยว, ฉินฉีอ๋อง, หวังเหอ, หลินอี และคนอื่นๆ ทั้งหมด มารวมตัวกันที่ห้องโถงประชุม

“ในวันพรุ่งนี้ มีใครต้องการตอบรับการต่อสู้กับเสียดงหยูหรือไม่?”

ขณะกำลังจะออกไป เหล่าขุนพลก็ตกใจ และไม่สามารถจะตอบสนองได้ ผู้บัญชาการไม่เห็นด้วยกับการเผชิญหน้ากับเสียดงหยูไม่ใช่หรือ? เหตุใดเขาถึงเปลี่ยนความคิด?

“ท่านผู้บัญชาการ ข้าอินดี!”

เอ้อหลายเป็นคนแรกที่ก้าวออกมา เขาไม่ใช่คนที่ให้ความสำคัญกับเหตุผลเบื้องหลังมากนัก ในช่วงไม่กี่วันมานี้ การช่วยเหลือของเสียดงหยูทำให้เขาโกรธเป็นอย่างมาก

“ขอเดชะ!”

ไป่ฉีพยักหน้า เขาคาดหวังกับขุนพลภายใต้การบังคับบัญชาของเขาผู้นี้เป็นอย่างมาก

“มีใครอีกหรือไม่?”

“ขออินดีเช่นกัน!” จางเลี้ยว, ฉินฉีอ๋อง, หวังเหอ และคนอื่นๆ อีกบางคนเสนอตัวออกมา

ขุนพลเหล่านี้ไม่สามารถอดทนกับการช่วยเหลือของเสียดงหยูได้อีกต่อไป

“ขอเดชะ!” ไป่ฉีมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “เช้าวันพรุ่งนี้ ขุนพลเอ้อหลาย, ขุนพลจางเลี้ยว, ขุนพลฉินฉีอ๋อง และขุนพลหวังเหอ จะออกไปเผชิญหน้ากับเสียดงหยู”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

ขุนพลที่ถูกเอ่ยชื่อออกมา รู้สึกยินดีเป็นอย่างมาก สำหรับคนที่ไม่ถูกเอ่ยชื่ออย่างหลินอี พวกเขาารู้สึกหดหู่และผิดหวัง

เมื่อเหล่าขุนพลกลับออกไป ไป่ฉีก็เรียกหลินอีมาพูดคุยเรื่องบางอย่าง

หลังจากนั้นไม่นาน หลินอีก็รีบกลับออกไป

โดยใช้ความมืดขามกำแพง กองพลทหารองครักษ์ได้ลอบออกจากเมืองและหายตัวไปในความมืด ต้องขอบคุณการฝึกอบรมกองกำลังพิเศษเฉพาะของพวกเขา มันทำให้พวกเขามีความมั่นใจในการเดินทางตอนกลางคืน

ณ เมืองฮ้านหยาง

นอกเหนือจากส่งจดหมายให้กับไป่ฉีแล้ว โอหยาง ไชวก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉย

หลังจากที่การสู้รบจบลง ไป่ฮั่วและเฟิงฉิวสง ก็พาชาวเมืองไปทำความสะอาดสนามรบ พวกเขาย้ายศพออกจากกำแพงเมือง เพื่อเตรียมพื้นที่สำหรับทหาร

ที่สำคัญที่สุดก็คือ พวกเขาออกไปหาหินอัคนีและไม้กลิ้งที่พวกเขาโยนออกมา และย้ายพวกมันทั้งหมดกลับเข้าสู่กำแพงเมือง

พวกเขาไม่มีทางเลือก เนื่องจากพวกเขามีทรัพยากรเพียงเล็กน้อย พวกเขาจึงต้องทำเช่นนั้น

สำหรับการเปิดคูน้ำป้องกันเมือง ชาวเมืองไม่มีทักษะที่จะจัดการกับมัน และมันยังอาจจะแข็งแกร่งอีกด้วย

นอกจากนี้ ผู้ที่สั่งการพวกเขายังเป็นเพียงหญิงสาว 2 คนด้วย

ในระหว่างวัน นอกเหนือจากเรื่องอาหารแล้ว พวกเขายังจะช่วยจัดการเรื่องต่างๆที่สำคัญอีกด้วย

มีชาวเมืองหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย มันจึงมีบ้านที่ว่างเปล่าอยู่เป็นจำนวนมาก

ทั้งสองจึงสั่งให้รื้อบ้านเหล่านั้น เพื่อเพิ่มจำนวนหินชกซ์และไม้กลิ้ง ในหนึ่งวันมานี้ พวกเขารื้อบ้านได้นับร้อยๆหลัง

ในช่วงเวลาช่วงค่ำ พวกเขานำทรัพยากรเหล่านั้นไปไว้บนกำแพงเมือง

ด้วยวิธีนี้ พวกเขจะมีทรัพยากรป้องกันมากขึ้นในวันพรุ่งนี้

โอหยางໂວ໊งชื่นชมความฉลาดของพวกเธอเป็นอย่างมาก

หลังจากที่ยุ่งุ่นวายมาเกือบตลอดทั้งวัน ในที่สุด เมืองฮั่นหยางก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ

ชาวเมืองที่อยู่ในเมือง ไม่สามารถจะหลับนอนได้ คราวที่พวกเขาไม่ได้นอน พวกเขามุ่งมั่นซ้อมรู้ตัว การสู้รบที่ยากลำบากกำลังรอพวกเขาอยู่ในวันพรุ่งนี้

ไม่ว่าฝ่ายใดจะเข้ายึดเมืองฮั่นหยาง ชาวเมืองที่เป็นเพียงประชาชนธรรมดา จะต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก

ถ้าพวกเขาชนะ ชาวเมืองก็จะมีชีวิตที่ยากลำบาก

ถ้าพวกเขาพ่ายแพ้ ชาวเมืองก็ยังคงจะมีชีวิตที่ยากลำบาก

มันมักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ

ณ ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน, ท่ากองทัพบกวันฉู่

ขณะที่คนส่งสารของฉีเดินมาถึงค่าย มันก็เป็นช่วงเวลากลางวันแล้ว ท่าจึงถอนข้างเจียบ

“นั่นใคร?”

ก่อนที่คนส่งสารจะเข้ามาถึงค่าย ขามก็หยุดเขาไว้

“ข้าเป็นผู้ส่งสารของตัวแทนผู้ลี้ภัย ฉีฉิน ข้ามีข่าวกรองสำคัญเร่งด่วนสำหรับท่านขุนพลเสี่ยวหู”

หัวหน้ายามถามเพื่อความแน่ใจ “เจ้าคือผู้ส่งสารของฉีฉินหรือ?”

“ถูกต้อง!”

ผู้ส่งสารตอบอย่างสงบ ในฐานะตัวแทนผู้ลี้ภัย ฉีฉินมีตำแหน่งในฝ่ายก่อนข้างสูง

อย่างไรก็ตาม ผู้ส่งสารไม่ทันได้คาดการณ์ว่า จะมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น

“หึ บังอานัก!” ใบหน้าของหัวหน้าทหารยามเปลี่ยนไป ก่อนที่เขาจะตะโกนออกมา “จับมัน!”

“ขอรับ!”

ทหารยาม 4 นาย ปรากฏตัวออกมา และจับเขาได้ในเวลาเพียงชั่วครู่

“พวกเจ้าคิดจะทำอะไร?” ผู้ส่งสารตื่นตระหนก ขณะที่พยายามดิ้นรน “พวกเจ้ากำลังทำให้ข่าวกรองทางทหารล่าช้า พวกเจ้าอยากตายหรือ?”

“หึ” หัวหน้ายามกัดฟัน “ท่านขุนพลมีคำสั่ง ฉีฉินละทิ้งหน้าที่และสมควรตาย คราวนี้ ใครกันแน่ที่อยากตาย?”

เมื่อคนส่งสารได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยอมออกมาอย่างขมขื่น

แม้พวกเขาจะพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่ดูเหมือนว่า พวกเขายังคาดเดาลักษณะนิสัยของเสี่ยวหูไม่ถูกต้อง

เสี่ยวหูเป็นใคร? เขาอึ้งหอยงเพียงใด?

ทำไมเขาถึงต้องปล่อยคนที่กล้าท้าทายศักดิ์ศรีของเขาไป?

ฉีฉินกล้าฝ่าฝืนคำสั่งของเขา จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะสั่งจับฉีฉิน

อย่างช่วยไม่ได้ ผู้ส่งสารพยายามกล่าวอย่างสุภาพ “พี่ชายยาม ข้ามีเรื่องสำคัญต้องรายงานต่อท่านขุนพลเสี่ยวหูจริงๆ”

“ไม่ ท่านขุนพลนอนแล้ว ไม่มีใครสามารถรบกวนเขาได้!”

หัวหน้ายามไม่สนใจ

“พี่ชายยาม บอกเกี่ยวกับเรื่องนี้ และส่งจดหมายฉบับนี้ให้เขา”

ผู้ส่งสารทำได้เพียงขอร้องอ่อนน้อนเท่านั้น

หัวหน้ายามเพียงพยักหน้าเล็กน้อย เขารับจดหมายมาและโบกมือ “เอาตัวมันไป!”

“ขอรับ!”

“พี่ชายยาม ท่านต้องส่งมันให้กับท่านขุนพลเสี้ยงหู มันเป็นเรื่องเร่งด่วนที่สำคัญเป็นอย่างมาก”

ขณะที่ผู้ส่งสารถูกลากออกไป เขาไม่ลืมที่จะชี้เตือนหัวหน้ายาม สำหรับจดหมาย มันขึ้นอยู่กับสวรรค์เท่านั้น

หัวหน้ายามเก็บจดหมายไว้และวาดตระเวนต่อไป

ในเวลานี้ เขาจะกลักรับกวนเสี้ยงหูได้อย่างไร?

เช้าวันรุ่งขึ้น จดหมายก็ถูกส่งให้กับเสี้ยงหู

หลังจากที่เสี้ยงหูเปิดอ่าน เขาก็เงยไป

“หานสิน หี!”

เสี้ยงหูไม่ใช่คนโง่ เขาคาดเดาได้ว่า ใครเป็นคนวางแผนนี้

นี่เป็นการคบหน้าเขา เขาสื่อถึงการคาดเดาของหานสิน และผลก็พิสูจน์ออกมาว่าเขาคิดผิด

“ข้าจะลงโทษเจ้า หลังจากที่นี้จบลงแล้ว”

เสี้ยงหูโกรธเป็นอย่างมาก แต่ในฐานะผู้บัญชาการ เขายังคงให้ความสำคัญกับสถานการณ์ทั้งหมด นอกจากนี้ เขายังรู้ดีว่า ถ้าศัตรูโจมตีปิดล้อม พวกเขาจะพ่ายแพ้ในทันที

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“เรียกหิงปูมา!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ไม่นานจากนั้น หิงปูก็เดินเข้ามาในเต็นท์

หิงปูหรือบางคนก็เรียกเขาอย่างเขาเขี้ยวว่า จิงปู เดิมเขาอยู่ภายใต้เสียงเหี้ยง ก่อนจะกลายมาเป็น 1 ในขุนพลของเสี้ยงหู หลังจากราชวงศ์อันถูกก่อตั้งขึ้น เขาได้รับฉายาว่า ราชาแห่งแดนใต้ และเป็น 1 ใน 3 ขุนพลที่มีชื่อเสียงที่สุดพร้อมกับหานสินและผิงเยว่

“ท่านขุนพล!”

เสี้ยงหูอธิบายสถานการณ์ของเมืองอันหยางง่าฯให้เขาฟัง ก่อนจะออกคำสั่ง “เจ้าจงนำทหาร 50,000 นาย ไปยึดเมืองอันหยางให้ได้ ก่อนที่กองทัพราชวงศ์ฉินจะไปถึงที่นั่น”

“ท่านขุนพลอย่าได้กังวล ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

หิงปูเป็นยอดขุนพล จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะมั่นใจมาก

ถ้าเขาไม่สามารถยึดเมืองเล็ก ๆ อย่างเมืองอันหยางด้วยกำลังพลถึง 50,000 นายได้ เขาก็ควรจะโชกศิระจนตายไป

ในขณะนั้นเอง ทหารได้มารายงานต่อเสี้ยงหู

“ว่ามา!”

“เรียนท่านขุนพล กองทัพราชวงศ์ฉิน ตอบรับการต่อสู้กับท่านขุนพลขอรับ!”

“ดี” เสี้ยงหูรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง “ในที่สุด กลุ่มคนชั่วเลวก็กล้าแสดงตัวออกมาเสียที”

“ทหาร! ไปนำชุดเกราะของข้ามา!”

เสี้ยงหูตื่นเต้นเป็นอย่างมาก เขาต้องการจะสวมชุดเกราะในทันที เพื่อรีบออกไปยังสนามรบ

เมื่อหิงปูได้อินรายงานนี้ เขาก็ขมวดคิ้วและกล่าวว่า “ท่านขุนพล!”

“หืม?”

“ในขณะที่ข้าถูกส่งไปยังเมืองอันหยาง มันก็บังเอิญที่กองทัพราชวงศ์ฉินยอมรับคำท้าของท่าน มันจะมีแผนการซ่อนอยู่เบื้องหลังหรือไม่?”

หิองปูกล่าวอย่างระมัดระวัง เขากลัวว่าเสียงหุจะเข้าใจผิด

“เหอะ!” เสียงหุหัวเราะ “กองทัพราชวงศ์ฉินคงต้องการหยุดเจ้าไว้ เพื่อไม่ให้พวกเราไปโจมตีเมืองอ้านหยางได้ทันทั่วทั้งที่ แผนการง่ายเช่นนี้ จะประสบความสำเร็จได้อย่างไร?” “ไม่ว่าพวกเขาจะส่งขุนพลผู้ใดมา ข้าก็จะสังหารให้หมด” เสียงหุเป็นคนที่หิ่งห้อยเป็นอย่างมาก “ไปได้แล้ว トラบเท่าที่ข้ายังอยู่ จะไม่มีอะไรผิดพลาดอย่างแน่นอน”

หลังจากที่เสียงหุกล่าวเช่นนั้น หิองปูก็ไม่สามารถกล่าอะไรได้อีก

หลังจากนั้น กองกำลัง 50,000 นาย ก็เดินทางไปยังเมืองอ้านหยาง ภายใต้การนำของหิองปู เนื่องจากพวกเขาจะต้องปิดล้อมเมือง หิองปูจึงนำอาวุธปิดล้อมไปด้วยเป็นจำนวนมาก

ดังนั้น กองกำลังของหิองปูจึงไม่ได้เคลื่อนที่เร็วเท่ากับกองกำลังของตีเจิน

วันรุ่งขึ้น ภายใต้แสงแดดที่ส่องลงมายังเมืองอ้านหยาง トラบเล็ดลอดจากการสู้รบเมื่อวานนี้ ยังเลื่อมอยู่บนกำแพงเมือง

ในอนาคต เมืองอ้านหยางแห่งนี้ จะถูกจดจำว่าเป็นสนามที่สำคัญของสงครามครั้งนี้

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นแล้ว เหลียนผอก็นำกองกำลัง เข้าโจมตีเมืองอ้านหยางอีกครั้ง

แม้ว่าตีเจินจะขอความช่วยเหลือจากเสียงหุแล้ว แต่เขายังคงหวังอยู่เล็กน้อยว่า เขาจะสามารถยึดเมืองอ้านหยางได้ ก่อนที่กองกำลังเสริมจะมาถึง

ในครั้งนี้ เหลียนผอได้เปลี่ยนกลยุทธ์ในการ โจมตีของเขา

เนื่องจากพวกเขาขาดอาวุธปิดล้อม มันจึงเป็นเรื่องยาก ที่พวกเขาจะทะลวงกำแพงเมืองเข้าไปได้

เหลียนผอจึงเล็งไปที่ประตูเมือง ถ้าพวกเขาทะลวงเข้าไปได้ พวกเขาที่จะยึดเมืองได้ ปัญหาเดียวก็คือ พวกเขาจะต้องซ่อมแซมประตูเมืองในช่วงระยะเวลาสั้นๆ

เพราะหลังจากที่พวกเขายึดเมืองได้แล้ว พวกเขาก็จะเผชิญหน้ากับการ โจมตีจากกองทัพราชวงศ์ฉิน

อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะยึดเมือง เหลียนผอมองข้ามปัญหานี้ไปในทันที

ประตูเมืองมีขนาดเล็กและแคบ คงมีกองกำลังไม่มากนักที่ถูกส่งไปประจำการที่นั่น เหลียนผอจึงส่งกองกำลังชั้นสูง ที่แข็งแกร่งมากที่สุดไปที่นั่น

เป้าหมายหลักของการ โจมตีครั้งนี้ก็คือ ประตูเมืองด้านทิศตะวันตก

สำหรับประตูเมืองอื่นๆ เหลียนผอไม่ได้สนใจพวกมันมากนัก

มีคูน้ำป้องกันเมือง ล้อมรอบเมืองอ้ายหยางอยู่ เพื่อที่จะโจมตีประตูเมืองอื่นๆ พวกเขาจะต้องเสี่ยงไปถมคูน้ำป้องกันเมือง ด้วยกำลังพลในปัจจุบันของพวกเขา มันเป็นไปได้เลย

ดังนั้น เหลียนผอจึงพุ่งเป้าไปที่ประตูเมืองทางทิศตะวันตกเท่านั้น

โอหยาง ไชวสวมฝักลุมสีแดง ที่เป็นสัญลักษณ์ของเขา ขณะที่เขาเดินมาที่กำแพงเมือง

หลังจากที่เมื่อคืนได้พักผ่อนและรักษาบาดแผลด้วยยาของเปียนเฉว่ บาดแผลของโอหยาง ไชวก็ดีขึ้นมาก เฉพาะพิษในร่างของเขาเท่านั้น ที่เคลื่อนไหวเล็กน้อย และมันส่งผลกระทบต่อเขา

ด้านหลังของเขามีขุนพลอีก 3 นาย นั่นก็คือ เซาซาน, โจวปอ และเสียโหวหิอง

โอหยาง ไชวไม่รู้ว่่า หญิงสาวทั้งสอง ทำอย่างไรให้ทั้ง 4 ยอมออกมาช่วยเขา

ในปัจจุบัน เสี่ยวเหอคูแลด้านโลจิสติกส์ในเมือง

เปลวเพลิงแห่งการสู้รบได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งแล้ว

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 422 ความใจกว้างของดีเดิน

ติง! ติง! ติง!

พร้อมกับจังหวะกลอง การโจมตีได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ขบวนทัพขนาดใหญ่ ค่อยๆผลักดันไปข้างหน้าช้าๆ พวกเขาดูราวกับเป็นภูเขขนาดใหญ่ที่กำลังพุ่งตรงไปข้างหน้า เมื่อพวกเขามาถึงคูน้ำป้องกันเมือง

ขบวนทัพก็หดเล็กลงอย่างฉับพลัน ขณะที่พวกเขาข้ามคูน้ำป้องกันเมือง ผ่านสะพานกระสอบทราย ที่พวกเขาสร้างขึ้นเมื่อวานนี้

หลังจากข้ามมาแล้ว ขบวนทัพก็แตกออกไปอีกครั้ง ในทันที กองกำลังปกคลุมไปทั่วทั้งประมืองด้านทิศตะวันตก โดยไม่เหลือที่ว่างแม้แต่เน้อย

กระบวนการทั้งหมดนี้ เป็นเหมือนกับการไหลของน้ำ

ผู้ที่เห็นสามารถบอกได้ว่า ความสามารถในการบัญชาการของเหลียนผอนั้นเป็นของจริง

เพื่อที่จะสามารถบัญชาการกองทัพได้อย่างเป็นระบบในระดับนี้ มาตรฐานของกองทัพจะต้องสูงกว่าทั่วไปมาก จากบรรดาขุนพลทั้งหมด มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถจะทำเช่นนี้ได้

กองกำลังชั้นสูงของดินแดนห่านตาน ซ่อนอยู่ในขบวนทัพนี้ พวกเขาแบกท่อนไม้ขนาดใหญ่ ขณะที่พุ่งไปที่ประตูเมือง

โอหยาง ไชวอินมองอยู่บนกำแพงเมือง เขาหัวเราะอย่างเย็นชาเมื่อได้เห็นการกระทำนั้น เขาคาดเดาไว้แล้วว่าจะเป็นเช่นนี้

ด้านบนกำแพงที่ตั้งตำแหน่งประตูเมือง มีกองหินขนาดใหญ่ ที่ดูราวกับภูเขาลูกๆอยู่ นอกจากนั้น ยังมีเมืองครักษราชวังอีก 1 กองร้อย อยู่ที่นี่ พวกเขามีหน้าที่ปกป้องประตูเมือง

ขณะที่ศัตรูพุ่งเข้ามา พวกเขาถือธงฝนลูกศรและโยนหินยักษ์จำนวนมากลงไป

ฝนลูกศรไม่ได้เป็นปัญหามากนัก โลสามารถป้องกันพวกมันส่วนใหญ่ได้ นอกจากนั้น ทหารเพียง 1 กองร้อย ก็ไม่สามารถสร้างความเสียหายได้มากนัก

ส่วนที่อันตรายมากที่สุดก็คือ หินยักษ์ที่ถูกโยนลงมา

เมื่อหินยักษ์เริ่มถูกโยนลงมาจากบนกำแพงเมือง ขณะที่มันกระแทกเข้ากับโล มันได้บดขยี้ทั้งโลและทหารที่ถือโลไว้

แต้!

ทหารพันเล็ดออกมา และพวกเขาไม่สามารถจะต่อสู้ได้อีกต่อไป

มีหินยักษ์จำนวนมาก ถูกโยนลงมาอย่างต่อเนื่อง ราวกับมันเป็นฝนหินยักษ์ สร้างเป็นเสียงคำ ที่ดังไปทั่วทั้งด้านหน้าประตูเมือง

หากโยนดีๆ หินแต่ละก้อนสามารถจะสังหารศัตรูได้ องค์กรภักษราชวัง ไม่ใช่ทหารธรรมดา พวกเขาแต่ละนายมีกำลังมหาศาล และพวกเขาก็ควบคุมการโยนหินได้อย่างแม่นยำ

ก้อนหินแต่ละก้อนที่ถูกโยนลงไป จึงพุ่งเข้าหาศัตรูอย่างแม่นยำ

ทหารชั้นสูงของดินแดนห่านตาน อาจจะกล่าวได้ว่าแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ไม่มีใครในหมู่พวกเขาที่เกรี้ยวหรือส่งเสียงใดๆออกมา

พวกเขาแหงนไปเผชิญกับฝนหินยักษ์อย่างกล้าหาญ และพยายามที่จะ โจมตีประตูเมืองอย่างต่อเนื่อง

แต่น่าเสียดาย ก่อนที่พวกเขาจะพังประตูเมืองได้ พวกเขาได้สูญเสียอย่างหนักไปแล้ว พวกเขาแทบจะไม่สามารถยกท่อนไม้ยักษ์ขึ้นมาได้อีก การโจมตีของพวกเขาในตอนนี จึงกลายเป็นเพียงการส่ายรอยขีดข่วนเท่านั้น

ด้านหน้าประตูเมืองดูราวกับเป็นเครื่องบดเนื้อ

เป้ง!

เป้ง!

เป้ง!

หินยักษ์ที่ถูกโยนลงมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทำให้พวกเขาเริ่มรู้สึกสิ้นหวัง

ที่ดินที่มองจากระยะไกลกลายเป็นแข็งทื่อ กองกำลังชั้นสูงเหล่านี้ เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการฝึกอบรมขึ้นมา

เหลียนผอยังคงนั่งเฉย เขาส่งกองกำลังใหม่ออกไป เพื่อทำหน้าที่แทนกองกำลังก่อนหน้าที่พังทลายลงแล้ว

ในระหว่างการปิดล้อมเมื่อวานนี้ เหลียนผอสังเกตเห็นว่า ในช่วงครึ่งหลังของการสู้รบ ศัตรูไม่ได้โยนหินยักษ์ลงมาจากบนกำแพงเมืองเลย มันแสดงให้เห็นว่า ศัตรูมีทรัพยากรจำกัด

น่าเสียดายที่เขาถูกลิดใจให้เสียใจกับการตัดสินใจเช่นนี้

ไม่ว่าเขาจะส่งกองกำลังใหม่ออกไปมากเพียงใดก็ตาม มันก็ยังคงไร้ประโยชน์

ครึ่งชั่วโมงต่อมา หินยักษ์จำนวนมากได้กองรวมกันขวางกั้นด้านหน้าประตูเมือง จนมันดูเหมือนกับภูเขาหินขนาดเล็ก ระหว่างก้อนหิน เป็นเลือดและเนื้อของกองกำลังชั้นสูงของดินแดนห่านตาน

เพื่อที่จะโจมตีประตูเมือง พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับหินยักษ์เหล่านี้ มันดูเป็นงานที่เป็นไปไม่ได้เลย

ไม่ว่ากองกำลังชั้นสูงจะกล้าหาญมากเพียงใดก็ตาม พวกเขาก็ไม่ต้องการที่จะถูกส่งออกไปตายเช่นนี้

แผนการปิดล้อมของเหลียนผอจึงล้มเหลวโดยสิ้นเชิง

ในการออกแบบเมืองสมัยโบราณ มันมีการให้ความสำคัญกับการป้องกันเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประตูเมือง ที่เป็นจุดอ่อนที่สุด

เพราะหากประตูเมืองถูกทำลายอย่างง่ายดาย กองทัพที่ปิดล้อมก็จะไม่จำเป็นต้องใช้บันไดกำแพง

ในสงครามปิดล้อม เครื่องกระทุ้งจึงมักจะถูกใช้ทะลวงกำแพงเมืองมากกว่าประตูเมือง

เหตุผลก็คือ กองกำลังป้องกันเมืองจะมีการป้องกันประตูเมืองเป็นพิเศษ ไม่เพียงเท่านั้น มันยังมีทรัพยากรป้องกัน ที่สามารถปิดกั้นประตูเมืองได้อีกด้วย

เหลียนผอไม่รู้ชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตามการคำนวณของเขา ศัตรูทรัพยากรป้องกันจำกัด ใครจะรู้ว่าพวกเขาได้รื้อบ้านจำนวนมาก?

เมื่อเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามที่ดื้อดึงเช่นนี้ เหลียนผอก็ปวดหัวเป็นอย่างมาก ถึงกระนั้น เขาก็ยังคงไม่ได้แสดงอาการใดๆออกมา ในฐานะผู้บัญชาการ เขาจะต้องมั่นคงดุจเหล็กกล้า

เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถพังประตูเมืองได้ เหลียนผอจึงสั่งให้โจมตีกำแพงเมืองแทน คราวเท่าที่พวกเขาไม่สนใจผลที่ตามมา เขาเชื่อว่า พวกเขาสามารถยึดเมืองได้อย่างแน่นอน

ที่ดินยังคงมีความอดทนสูง ในขณะนี้ เขายังไม่ได้เข้าไปแทรกแซงใดๆ เขารู้ว่า ถ้าเขาทำอะไร มันจะส่งผลให้เกิดความสับสนวุ่นวายในกองกำลังของเขาทั้งหมด

ในช่วงเวลาสงคราม เขาเลือกที่จะเชื่อมั่นใจเหลียนผอ

กองทัพดินแดนซานไห่ได้สูญเสียไปมากแล้ว ดังนั้น เขาจึงเชื่อว่า การป้องกันของพวกเขาจะลดต่ำลง

แม้ว่าที่ดินจะสูญเสียมากกว่า แต่การโจมตีของพวกเขาไม่ได้อ่อนแอลงเลย มีเพียงจำนวนกองกำลังที่หนุ่เนื่องเข้าไปลดลงก็เท่านั้น

เหลียนผอยังคงใจหิน เขาผลักดันกองกำลังเข้าไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ศัตรูได้มีเวลาพัก

คราวเท่าที่ผู้บัญชาการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว กองทัพก็จะไม่มีวันพ่ายแพ้

ภายใต้การบัญชาการของเหลียนผอ เหล่าทหารบุกเข้าไปโจมตีเมืองอย่างต่อเนื่อง

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่องของพวกเขาี้ ดูเหมือนว่ากองกำลังฝ่ายป้องกันเมืองอันหยางจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่รู้เลยว่า ยังมีขุนพลอีก 3 นาย ยืนอยู่บนกำแพงเมือง

ข้อมูลข่าวกรองที่ผิดพลาดนี้ ได้ส่งผลร้ายแรงต่อพวกเขา

เมื่อวานนี้ มีเพียงโอหยางโหวเท่านั้นที่เป็นแกนหลักของกองกำลัง

แต่ตอนนี้ มันแตกต่างออกไป โอหยางโหวพร้อมด้วยโจวป้อและคนอื่นๆ พวกเขากระจายกันป้องกันในแต่ละพื้นที่ สร้างเป็นแนวป้องกันที่แข็งแกร่ง

4 จุดที่พวกเขาขึ้นอยู่กับนั้นมันคงมาก

ในการป้องกันเมือง ขุนพบบีบักลั้งไม่สามารถมองข้ามได้ เมื่อมีโจวปอและคนอื่นๆอยู่ ภายในรัศมี 5 เมตร ของพวกเขา ไม่มีใครสามารถปีนขึ้นมามบนกำแพงได้

ความแข็งแกร่งของขุนพล เป็นแรงกระตุ้นที่ดีสำหรับทหาร

องค์กรราชวังจึงแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆขณะที่พวกเขาต่อสู้

แต่ละนายสังหารศัตรูที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาอย่างเลือดเย็น พวกเขาไม่สนใจเกี่ยวกับศัตรูที่กำลังดาหน้าเข้ามาเลยแม้แต่น้อย

กำแพงเมืองอันหยาง จึงกลายเป็นเหมือนหลุมลึก ที่กลืนกินเหล่าศัตรู

ไม่เพียงเท่านั้น ภายหลังการจัดการของเสี่ยวเหอ ชาวเมืองยังคงชนหินยักษ์และไม่กล้าจำนวนมากขึ้น ไปบนกำแพงเมือง

เสี่ยวเหอได้ประกาศบางอย่างภายในเมือง พวกเขากล่าวกับชาวเมืองว่า ศัตรูตรงหน้านั้น จะสังหารทุกคนเมื่อพวกเขาเข้าเมืองมาได้ คำกล่าวของเขาได้สร้างความหวาดกลัวให้กับชาวเมืองทั้งหมด พวกเขาจึงยินดีที่จะช่วยเหลืออย่างเต็มที่

ไปฮัวและเฟิงจิ่ววงทั้ง

‘นี่คือมืออาชีพนะ!’

การเปลี่ยนแปลงที่ดูเหมือนจะเพียงเล็กน้อยนี้ ทำให้การป้องกันเมือง แข็งแกร่งกว่าวันก่อนมาก

เมื่อเวลาผ่านไป เหลียนผอกก็ไม่สามารถรักษาความสงบของเขาได้อีกต่อไป

นี่เขากำลังเผชิญหน้ากับกองกำลังอะไรกัน? เหตุใดพวกเขาถึงได้คือสิ่งเช่นนี้?

ใบหน้าของตี้เงินกลายเป็นมีดลง

ในขณะที่พันธมิตรของตี้เงินไม่สามารถจะทนได้อีกต่อไป พวกเขาสูญเสียทหารไปกว่า 2,000 นาย โดยแทบจะไม่ได้รับอะไรเลย มีเพียงคะแนนคุณูปการสงครามเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ที่พวกเขาได้รับกลับมา

การลงทุนในครั้งนี้นี้ พวกเขาขาดทุนเป็นอย่างมาก

“ผู้นำพันธมิตรี้ ข้าคิดว่าพวกเราต้องการคำอธิบาย”

ลอร์ดคนหนึ่งไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เขาเริ่มสงสัยในตัวตี้เงิน จากกำลังพลที่เขานำมาด้วย 3,000 นาย ตอนนี้เหลือเพียง 1,000 นายเท่านั้น

“ถูกต้อง พวกเราเชื่อถือท่าน และออกมาพร้อมกับท่าน แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้? พวกเราไม่มีโอกาสชนะเลย”

เมื่อเผชิญกับความสงสัยของพวกเขา ตี๋เงินถึงกับพูดไม่ออก

เกี่ยวกับเรื่องนี้ สมาชิกในพันธมิตรหมดความอดทนอย่างแท้จริง พวกเขาจึงเริ่มกล่าวขึ้น

“ทุกคน!” ตี๋เงินกล่าวอย่างเคร่งขรึม “ความล้มเหลวและความพ่ายแพ้ในครั้งนี้ ข้าจะชดใช้ให้ทุกคนหลังจากที่สงครามสิ้นสุดลง”

“นี่...” ลอร์ดคนอื่นๆมองหน้ากันและกัน

ต้องกล่าวว่า ตี๋เงินเป็นคนที่ใจกว้างอย่างมาก ในการจัดการกับสิ่งต่างๆเช่นนี้

ในทางทฤษฎี พวกเขามาพร้อมกับตี้เงินด้วยการตัดสินใจของตัวเอง และสงครามก็มีทั้งชัยชนะและพ่ายแพ้ พวกเขาไม่สามารถจะตำหนิใครได้ แม้กระนั้น ตี๋เงินก็ไม่ได้ผลึกความรับผิดชอบออกไป มันแสดงให้เห็นถึงเกียรติและศักดิ์ศรีของทายาทตระกูลชั้นสูง

เขาจัดการ ได้อย่างสวยงามจริงๆ

หลังจากที่สมาชิกพันธมิตรสงบลงแล้ว ตี๋เงินก็ให้ทหารไปเรียกเหลียนผอมาพบ

“ท่านลอร์ด!” ขณะที่เขาเข้ามาพบตี้เงิน เหลียนผอเต็มไปด้วยความอับอาย

ตี้เงิน โบกมือให้เขา “ท่านไม่ควรจะตำหนิตัวเอง ศัตรูแข็งแกร่งเกินไปจริงๆ”

การแสดงความกบฏใบหน้าของเขา ผ่อนคลายลงเล็กน้อย และเขารู้สึกผิดภายในใจ เดิมเขาคิดว่าจะถูกลงโทษอย่างแน่นอนสำหรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น หลังจากจบเรื่องนี้ เขาคิดว่าจะส่งมอบอำนาจทางทหารทั้งหมดของเขาคืนให้กับลอร์ด

เขาไม่คิดว่าตีเงินจะกล่าวออกมาเช่นนี้

“เรียกทหารทั้งหมดกลับมา!”

หลังจากที่กล่าวออกไป ตีเงินก็รู้สึกเหมือน ได้ยกภูเขาออกจากอก

“ให้พวกเราอมแพ้และหยุดคืนรบ?”

“ท่านลอร์ด?” เหลียนผอดอกใจ

“เรียกพวกเขากลับมา!”

ตีเงินกล่าวอีกครั้ง เสียงของเขาเต็มไปด้วยความโกรธ

เมื่อเหลียนผอดอกใจเห็นเช่นนั้น เขาก็แสดงออกอย่างซับซ้อนบนใบหน้าของเขา นอกจากนี้ เขาก็รู้ว่า ไม่ว่าพวกเขาจะทุ่มมากเพียงใด พวกเขาจะไม่สามารถยึดเมืองอ๋านหยางได้ แล้วเหตุใดพวกเขาไม่ถอยกลับมา เพื่อลดจำนวนการสูญเสีย?

ไม่ใช่ทุกคนที่มีความสามารถและกล้าหาญพอจะเผชิญหน้ากับการต่อสู้ที่สิ้นหวังได้

ความพ่ายแพ้ของพวกเขาในครั้งนี้ เกิดจากความผิดพลาดของข้อมูลข่าวกรอง

พวกเขาไม่ได้คาดหวังว่า เมืองอ๋านหยางจะมีกองกำลังของกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินประจำการอยู่ พวกเขาจึงไม่ได้นำเอาอาวุธปิดล้อมมาด้วย ไม่อย่างนั้น ด้วยความแข็งแกร่งของพวกเขา กองกำลังเล็ก ๆ นี้จะไม่สามารถปกป้องเมืองอ๋านหยางได้อย่างแน่นอน

ภายใต้เสียงกลองศึก กองทัพพันธมิตรหานตานได้ล่าถอยกลับมาอีกครั้ง

และมีเสียงโห่ร้องดังขึ้นจากทางเมืองอ๋านหยาง

แต่ในขณะที่ตนเอง ได้มีเสียงหือม้า ดังมาจากขอบฟ้า เมื่อเพ่งมองเข้าไป จะเห็นคลื่นสีดำขนาดใหญ่ กำลังมุ่งหน้ามายังเมืองอ๋านหยาง

เสียงโห่ร้องบนกำแพงเมืองจึงหยุดลงทันที

“โอ้พระเจ้า! นั่นคือกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน?”

การปรากฏตัวขึ้นของกองกำลังอื่นๆ ในช่วงเวลาดังกล่าว อาจจะกลายเป็นภัยพิบัติขนาดใหญ่สำหรับเมืองอ๋านหยาง

แม้แต่ไอหยาง ไชวก็ช่วยไม่ได้ที่จะสั่นสะท้าน

เขาเงยหน้า มองไปบนท้องฟ้า คงอีก 1-2 ชั่วโมง ก่อนที่จะถึง เว้นแต่หมายความว่า กองกำลังแนวหน้าของหวังหลี่ จะต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อย 1 ชั่วโมง ก่อนที่พวกเขาจะมาถึง

พวกเขาเหลือทหารเพียงไม่กี่พันในตอนนี้ แล้วพวกเขาจะหยุดยั้งศัตรูใหม่เหล่านี้ได้ถึง 1 ชั่วโมงหรือไม่?

การแสดงออกเช่นนี้ของไอหยาง ไชวไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อน

ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็มองไปข้างหน้าและเตรียมการสู้รบอีกครั้ง

อีกด้านหนึ่ง ตีเงินและคนของเขากลายเป็นตื่นตระหนก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตีเงิน

จากการคาดการณ์ของเขา ถ้ากำลังเสริมรีบมาที่นี่ พวกเขาควรจะปรากฏตัวขึ้นได้แล้ว

“สวรรค์ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเรา!”

ตีเงินถอนหายใจยาว เขารู้สึกว่าตัวเอง โชคดีเป็นอย่างมาก เขาโชคดีจริงๆ ที่ไม่ทำตัวหยิ่งผยองเกินไป และขอความช่วยเหลือจากเสี่ยวหยู ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงจะกลายเป็นตัวตลกที่โดนหัวเราะเยาะเย้ย

กองกำลังขนาดใหญ่ที่พุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว และตรงมาที่พวกเขา

TWO Chapter 423 หัวใจของเสื้อเหอ

เสื้อเหอมาถึงเข้ามา และกองกำลังนั้นเริ่มเปิดเผยตัว พวกเขาไม่ใช่กำลังเสริมจากกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน แต่เป็นกองพลทหารองครักษ์ ที่นำโดยหลินอี้

เมื่อคืน กองพลทหารองครักษ์ได้ลอบออกจากเมือง พวกเขาได้ใช้เส้นทางเล็ก ๆ บนภูเขา เพื่อหลบเลี่ยงค่ายของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ก่อนจะรีบตรงมาที่เมืองอ๋านหยาง ทำให้พวกเขานำหน้ากองกำลังของหิงปู้อยู่

เมื่อหลินอี้เห็นธงของลอร์ดแห่งซานไ้บนกำแพงเมืองอ๋านหยาง เขาก็ถอนหายใจยาวออกมา

เขายังมาทันเวลา

ถ้าลอร์ดถูกจับ หลินอี้คงจะชดใช้ความผิดได้ด้วยความตายของเขาเท่านั้น

“ทหาร โจมตี!”

หลินอี้ยกหอกขึ้น แล้วชี้ไปที่ศัตรู

“มา!!!”

อย่างเป็นระบบ เหล่าทหารยกทวนบนหลังม้าของพวกเขาขึ้น และมันสะท้อนแสงออกมาอย่างสวยงาม

ขณะที่พวกเขาพุ่งมา ฝุ่นได้ตะลบอบอวนไปทั่วท้องฟ้า

ในปัจจุบัน กองกำลังของตี้เจิน เพิ่งจะถอยกลับออกมาจากกำแพงเมืองและฟ่อนคล้าย แล้วพวกเขาก็คิดว่ามีศัตรูที่มาจากด้านนอกเมืองได้อย่างไร? พวกเขาไม่รู้เลยว่า กองกำลังที่มาถึงนี้ไม่ใช่กำลังเสริม แต่เป็นศัตรู

ทุกอย่างสาบสูญไปแล้ว

กองพลทหารองครักษ์เข้าใกล้พวกเขาเหลือ 1-2 กิโลเมตรอย่างรวดเร็ว

แม้จะมีความสามารถของเหลียนผอ เขาก็ไม่สามารถจัดขบวนทัพได้ในเวลาอันสั้นนั้น ขณะที่เขาเห็นว่าเป็นกองพลทหารองครักษ์ เหลียนผอก็รู้ว่าทุกอย่างจบสิ้นแล้ว เขารู้ว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้ว

เหลียนผอรีบมาที่ด้านข้างของตี้เจิน แล้วกล่าวว่า “ท่านลอร์ด รีบไปกันเถอะ ก่อนที่ทุกอย่างจะสาบสูญไป!” กองกำลังของพวกเขาสับสนวุ่นวายไปแล้ว ถ้าพวกเขายังอยู่ พวกเขาจะต้องตายอย่างแน่นอน

ในขณะที่ตี้เจินเห็นกองพลทหารองครักษ์ เขาก็กลายเป็นแข็งค้าง เขาไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดกองกำลังของกองทัพซานไ้ถึงได้มาปรากฏตัวขึ้นที่นี่ พวกเขาควรจะอยู่ภายในเมืองจี้หยวนไม่ใช่หรือ?

มันเป็นไปได้อย่างไร? พวกเขาออกมาจากวงล้อมของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินได้อย่างไร?

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน?”

ตี้เจินไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง สิ่งต่างๆเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว มันทำให้เขารู้สึกไม่มั่นคง

“หนี? หนีไปไหนล่ะ?”

ตี้เจินทอดก มั่นแรวกับว่าเขาได้สูญเสียจิตวิญญาณไปแล้ว

ภายใต้สภาวะทางจิตใจเช่นนี้ ตี้เจินกำลังจะพังทลายลง

ตี้เจิน โกรธ เขาต้องการจะระบายความขุ่นมัวในหัวใจของเขา

เมื่อเหลียนผอเห็นเช่นนั้น เขาก็พยายามโน้มตัวตี้เจิน “คราวที่พวกเราอยู่รอด พวกเราก็สามารถหาทางกลับมาได้”

“เหอะๆ!” ตี้เจินหัวเราะอย่างเย็นชา เขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับเหลียนผอ

“เร็วเข้า! พาท่านลอร์ดหนีไป!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

เมื่อทหารองครักษ์ได้รับคำสั่ง พวกเขาที่รีบพาดีเงินหนีไปทันที

ลอร์ดคนอื่นๆ ได้หนีไปแล้วเช่นกัน ภายใต้การปกป้องขององครักษ์ส่วนตัวของพวกเขา

ฉากนี้น่าตกตะลึงอย่างมาก

ณ กำแพงเมืองอันหยาง

“ท่านลอร์ด คูซิชอร์บ นั้นเป็นกองพลทหารองครักษ์”

หวังเฟิงรีบมาที่ด้านข้างของโอหยาง ไชว และชี้ไปที่กองกำลังด้านนอกอย่างปิดอีนดี

ในช่วงเวลาสั้นๆ องครักษ์ราชวงศ์รู้สึกเหมือนกับล่องหนจากสวรรค์ลงสู่ขุนมรก ก่อนที่พวกเขาจะกลับขึ้นมาอีกครั้ง มันทำให้พวกเขาต่างก็ปิดอีนดีเป็นอย่างมาก

โอหยาง ไชวพยักหน้า “ไปเถิดเป็นคนที่เชื่อถือได้จริงๆ

“ท่านลอร์ด พวกเราควรจะออกไปนอกเมือง เพื่อสังหารศัตรูหรือไม่?”

“ไม่!”

โอหยาง ไชวส่ายหัวและกล่าวว่า “คอยปกป้องเมืองไว้ อย่าได้ประมาท ปล่อยศัตรูให้กองพลทหารองครักษ์จัดการไป”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

จากปฏิกิริยาของฝ่ายตรงข้าม โอหยาง ไชวคาดเดาได้ว่า ดีเงินได้ขอกำลังเสริมแล้ว

โชคดีที่กองพลทหารองครักษ์มาถึงก่อนพวกเขา

ในปัจจุบัน เป็นธรรมดาที่โอหยาง ไชวจะยังคงรักษาความสงบของเขาไว้

สำหรับการสู้รบที่นอกเมือง? มันเป็นเรื่องการสังหารหมู่เท่านั้น

การพุ่งเข้าไปโจมตีของกองพลทหารองครักษ์น่ากลัวเกินไป พวกเขาเหมือนฝูงหมาป่าหิวกระหายที่ได้พบกับฝูงแกะ ขณะที่เหล่าแกะกำลังตกใจและทำให้เพียงวิ่งไปรอบๆ

กองกำลังของดีเงินอาจได้รับการพิจารณาว่า เป็นกองกำลังชั้นสูง น่าเสียดายที่การสู้รบอย่างต่อเนื่องก่อนหน้านี้ ได้ทำให้พวกเขาอ่อนแอลง และยังได้เห็นการหลบหนีของลอร์ด มันทำให้พวกเขามองกังวลใจที่จะต่อสู้

เหลียนผอรีบนำกองกำลังทหารม้าหลบหนีออกไปจากสนามรบ

ทหารที่เหลือจึงถูกสังหารราบกับลูกแกะที่อ่อนแอ

การสังหารของกองพลทหารองครักษ์เองก็ทรงพลังเป็นอย่างมาก

โอหยาง ไชวยืนอยู่บนกำแพงเมือง ขณะที่มองไปยังหน้าด่านของเขาคะแนนการสูญเสียการสงครามของเขาพุ่งสูงขึ้น และค่าประสบการณ์ของเขาก็พุ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

หลังจากอัปเดตครั้งที่ 2 แผนที่สมรภูมิได้รับการแก้ไข มันได้ยกเลิกกฎที่ผู้เล่นไม่ได้รับค่าประสบการณ์จากแผนที่สมรภูมิออกไปแล้ว

หลังจากผ่านการสู้รบขนาดใหญ่ เเลเวลของโอหยาง ไชวก็ขยับขึ้นอีกหลายระดับ

เมื่อผู้เล่นมีเลเวลถึง 60 ผู้เล่นนักผจญภัยจะต้องใช้เวลาถึงครึ่งเดือน ก่อนที่พวกเขาจะอัปเดตเลเวลถัดไปได้ ดังนั้น ถ้าโอหยาง ไชวไม่ได้เข้าร่วมแผนที่สมรภูมิ การเพิ่มเลเวลของเขาอาจจะช้าราวกับหอยทาก

โอหยาง ไชวตรวจสอบคะแนนการสูญเสียการสงครามของเขา ตอนนี้ เขาได้รับแล้วถึง 458,530 แคม มันมากเกินไปกว่าคะแนนการสงครามรวมของสงครามข้างฝั่งที่เขาเคยได้รับไปแล้ว และไม่มีใครในลิสต์เคอร์บอร์ด์ ที่สามารถจะแตะต้องตำแหน่งของเขาได้เลย

เมื่อพิจารณาทุกอย่างแล้ว มันเหมือนกับว่า ทหารทั้งหมดในกองทัพซานไห่ ได้สังหารทหารศัตรูเฉลี่ยแล้วคนละ 2 นาย

คะแนนการสูญเสียการสงครามเหล่านี้ ได้รับมาจากองครักษ์ราชวงศ์, กองพลทหารองครักษ์ และกรมทหารราบเกราะหนัก ตั้งแต่เริ่มต้นสงคราม

การสู้รบขององค์กรรักษาราชวัง เกินกว่าทหารหน่วยอื่นๆมาก พวกเขาจะมีได้รับคะแนนคุณูปการมาราวๆ 70,000-80,000 แต้ม

การสังหารหมู่ที่เมืองอ้านหยางยิ่งน่ากลัว

เมื่อได้เห็นคะแนนคุณูปการสงครามจำนวนมาก โอหยางโจวก็เริ่มหันไปมองร้านค้าของแผนที่สมรภูมิ

จนถึงตอนนี้ เขายังไม่ได้แลกเปลี่ยนแม้แต่รายการเดียว

คู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะกวางเหยา ราคา 40,000 คะแนนคุณูปการสงคราม

ซื้อ!

ชุดเกราะกวางเหยา คล้ายกับชุดเกราะหมีกวาง เพราะพวกมันต่างก็เป็นชุดเกราะของราชวงศ์ถัง

โอหยางโจวนำชุดเกราะกวางเหยามาเพื่อเพิ่มความหลากหลายของชุดเกราะในดินแดน ราชวงศ์ถังมีชุดเกราะที่แตกต่างกันมากถึง 13 ประเภท เมื่อเปรียบเทียบกับกลฝ่ายคลังอาวุธแล้ว พวกเขามีชุดเกราะเพียงไม่กี่ประเภทเท่านั้น

ด้วยประสบการณ์ในการสร้างชุดเกราะหมีกวาง ฝ่ายคลังอาวุธจะสร้างชุดเกราะกวางเหยาได้ไม่ยาก

คู่มือเทคโนโลยีเคลื่อนมือการเกษตร โบราณ ราคา 100,000 คะแนนคุณูปการสงคราม

ซื้อ!

แม้ว่าเครื่องมือการเกษตรโบราณ ดูเหมือนจะไม่ได้ดีนัก แต่มันก็มีเครื่องมือถึง 30-40 ประเภท โดยแต่ละประเภทจะส่งผลต่อพื้นที่การเกษตรที่แตกต่างกันออกไป

ตัวอย่างง่ายๆ

คันไถขวนหยวน : เครื่องมือประเภทไถพรวนที่เร็วที่สุด ซึ่งปรากฏขึ้นในพื้นที่ดงเจี้ยนสมัยราชวงศ์ถัง

กังหันน้ำกงหมิง : เครื่องมือท่อน้ำที่ปรากฏขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก และสมบูรณ์แบบในสมัยสามก๊ก

คนไถสัตว์ลากจูง : ปรากฏขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก

จีนเป็นประเทศเกษตรกรรมตั้งแต่สมัยโบราณ เครื่องมือทางการเกษตรของพวกเขา จึงมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา คู่มือนี้ คือ ความรู้ทางการเกษตรทั้งหมดของสมัยโบราณ

สำหรับราคา 100,000 คะแนนคุณูปการสงคราม มันถือว่าไม่แพงเลย

ด้วยคู่มือนี้ พื้นที่การเกษตรของดินแดนซานไห่ จะเก็บเกี่ยวผลผลิตได้เพิ่มขึ้นอีกอย่างมาก

เมื่อการผลิตเสบียงอาหารเพิ่มสูงขึ้น การขาดแคลนเสบียงอาหารก็จะน้อยลง

การเกษตรยังคงมีความสำคัญอยู่เสมอ

สำหรับรายการอื่นๆ โอหยางโจวไม่ได้สนใจมากนัก

สิ่งที่เขาสนใจมากที่สุดคือเพลงกระบี่ แต่น่าเสียดาย ที่มีอยู่ในร้านค้า มีเพียงระดับทองเท่านั้น จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโจวจะไม่สนใจพวกมัน

โดยไม่ต้องกล่าวถึงระดับทอง โอหยางโจวสนใจเพียงระดับกษัตริย์ขึ้นไปเท่านั้น

หลังจากที่ซื้อสินค้าที่เขาต้องการหมดแล้ว โอหยางโจวก็ปิดหน้าต่างร้านค้าลง

นอกเมืองอ้านหยาง การสังหารหมู่ยังคงดำเนินต่อไป

หลังจากผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง นอกเหนือจากทหารม้า 5,000 นาย ที่หนีไปแล้ว กองพลทหารองครักษ์ได้สังหารทหารศัตรูที่ยังเหลืออยู่ทั้งหมด

โอหยางโจวยืนอยู่บนกำแพงเมือง นึกหน้าและกล่าวว่า “เปิดประตูเมือง!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่วิ่งออกไปได้ไม่นาน หวังเฟิงก็วิ่งกลับมา

“หึน?”

“เรียนท่านลอร์ด กองหินได้ปิดกั้นประตูเมืองด้านตะวันตกไว้ ดังนั้น พวกเราจึงไม่สามารถจะเปิดมันได้ครับ”

“...” โอหยางโหวงแข็งค้ำ

“ส่งข้อความไปบอกกองพลทหารองครักษ์ ให้พวกเขาเข้าเมืองทางประตูด้านทิศใต้”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่หวังเฟิงออกไป โอหยางโหวงก็เดินออกไป เขาต้องการจะไปที่ประตูด้านทิศใต้ เพื่อต้อนรับหลินอี้และกองกำลังของเขา ก่อนที่เขาจะไป เขาเรียกโจวปอ, เชาซาน และเสียวโหวงให้ติดตามไปด้วย

ขุนพลทั้ง 3 ทำได้ดีในการสู้รบครั้งนี้

เมื่อพวกเขาได้เห็นถึงความแข็งแกร่งและความกล้าหาญของกองพลทหารองครักษ์ มันทำให้พวกเขารู้สึกโชคดีและมีความสุข

กองกำลังชั้นสูงนั้นช่างน่าทึ่งจริงๆ

ประสิทธิภาพขององครักษ์ราชวังนั้น แข็งแกร่งจนน่าตกใจ อย่างไรก็ตาม จำนวนของพวกเขามีน้อยเกินไป โจวปอและคนอื่นๆ ไม่ได้คาดหวังว่า ทหารหน่วยอื่นๆ ของกองทัพอานไ่ จะแข็งแกร่งเช่นกัน

โจวปอมองไปที่เสียวโหวงด้วยความอิจฉา

เสียวโหวงเอามือกุมที่หน้าอกของเขา เมื่อเขามองไปที่ลอร์ดด้านหน้าเขา เขาไม่มีรู้สึกสงสัยใดๆอีก

การกระทำของโอหยางโหวงเมื่อวานี้ ได้ชนะใจเสี่ยวเหอและเสียวโหวงโดยสิ้นเชิง ลอร์ดสามารถเป็นแบบอย่างและนำคนของเขาได้ เขามีทั้งสมองและความแข็งแกร่ง แล้วจะขออะไรอีก?

แม้แต่หลิวปิงก็อาจจะไม่สามารถทำอย่างโอหยางโหวงได้

โดยเฉพาะเสี่ยวเหอ ที่สังเกตสิ่งต่างๆอย่างใกล้ชิด และเขาดูเหมือนจะอยู่ในใจเสมอ การที่เขาขอความช่วยเหลือ นอกเหนือจากการชักชวนของทั้ง 2 สาวแล้ว ประสิทธิภาพของโอหยางโหวง ยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญ

ณ ประตูด้านทิศใต้

หลินยี่นำกองกำลังของเขาไปที่ประตูเมือง

เมื่อเห็นลอร์ด เขาก็รีบลงจากหลังม้า และคำนับทันที

“คำนับท่านลอร์ด!”

ในขณะที่เดียวกัน ทหารนับหมื่นก็ลงจากหลังม้า และคำนับเขาอย่างพร้อมเพรียงกัน มันเป็นฉากที่น่าตกใจอย่างมาก เสียวโหวงและคนอื่นๆที่เดินตามหลังมาถึงกับแข็งค้ำ

โอหยางโหวงยกหน้า

หลังจากที่ต้อนรับอย่างเรียบง่ายแล้ว โอหยางโหวงก็พาหลินยี่ไปยังศาลาว่าการ

ภายใต้การจัดการของหวังเฟิง กองพลทหารองครักษ์ได้ย้ายเข้ามาในเมือง และเตรียมความพร้อม กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จินสามารถมาถึงได้ทุกเมื่อ ดังนั้น พวกเขายังไม่สามารถผ่อนคลายได้

ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ เมื่อกองพลทหารองครักษ์มาถึงแล้ว โอหยางโหวงก็ไม่จำเป็นต้องออกไปต่อสู้ด้วยตัวเองอีกต่อไป

การต่อสู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้โอหยางโหวงรู้สึกได้ว่า พืชเกือบจะหลุดออกมาจากการควบคุมแล้ว ถ้าตรวจสอบโดยละเอียด จะเห็นเส้นสีเขียวจางๆ บนใบหน้าของเขา

ในขณะที่พืชกำเริบ โอหยางโหวงจะรู้สึกปวดที่กระเพาะของเขา ต่อหน้าเหล่าทหาร เขาทำได้เพียงอดทนไว้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เหว่เอ๋เม่ดโต ได้ผูกขึ้นบนหน้าผากของเขา

หลินี่มีความเจ็บคมอย่างมาก เขาสังเกตเห็นบางอย่างแปลกๆเกี่ยวกับโอหยงโซว

“ท่านลอร์ด ท่าน?”

“ข้าสบายดี!” โอหยงโซวโบกมือให้เขานั่งลง “ว่ามา ผู้บัญชาการบอกอะไรก่อนที่เจ้าจะมาบ้าง”

“ขอรับ!”

หลินี่หยิบจดหมายออกมา แล้วส่งมันให้กับโอหยงโซว

โอหยงโซวเปิดออกอ่าน และเขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมา

สงครามดำเนินไปตามขั้นตอน ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะลากอวน

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 424 จิงปู ดาข!

หลังจากนั้นชั่วครู่ เสี่ยวเหอ, ไป๋ฮัว และเฟิงเจีวสว ก็เดินเข้าไปในห้องประชุม

“ก้านับท่านลอร์ด!” เสี่ยวเหอก้านับ โอหยางโฆ

เมื่อ โอหยางโฆเงยหน้าขึ้น และเห็นเสี่ยวเหอ เขาก็พยักหน้า หัวเราะออกมาและกล่าวว่า “เชิญนั่ง!”

ทุกคนมารวมตัวกันที่ห้องประชุม เพื่อหารือเกี่ยวกับเรื่องหลังจากจบการสู้รบ

ในขณะนั้นเอง ก็มีทหารมาเคาะประตูเพื่อรายงาน

“รายงาน!”

“เข้ามา!”

“เรียนท่านลอร์ด กองกำลังของหวังหลี่มาถึงนอกเมืองแล้วขอรับ!”

“ยอดเยี่ยม!”

โอหยางโฆรู้สึกปีติยินดี อย่างน้อย หวังหลี่ก็ยังคงมาตรงเวลา

ด้วยเหตุนี้ อันตรายของเมืองอ้านหยางจึงถูกขจัดออกไป

กองกำลังแนวหน้าของหวังหลี่ 50,000 นาย มาถึงในเวลา 11.00 น. โดยพวกเขาตั้งทัพรออยู่ที่นอกเมือง หลังหลี่นำองครักษ์ 2 นาย มาพบโอหยางโฆที่ศาลาว่าการ

เนื่องจากเขาเป็นขุนพลที่รับผิดชอบโดยตรง โอหยางโฆจึงไม่ได้กล่าวอะไรมากนัก และไม่ได้ตำหนิเขา

จากคำกล่าวของหวังหลี่ กองกำลังหลักอีก 100,000 นาย กำลังขนส่งเสบียงที่รวบรวมมาจากเหอเน่ย มาเก็บไว้ที่นี่ โดยคาดว่าพวกเขาจะมาถึงเมืองอ้านหยางในวันพรุ่งนี้

เมื่อปัญหาการขาดแคลนเสบียงได้รับการแก้ไข โอหยางโฆก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ถ้าไม่อย่างนั้น กองกำลังของเขาในเมืองอาจจะอดตายได้

จากนั้น โอหยางโฆก็อธิบายแผนการขั้นต่อไปให้เขาฟัง

การป้องกันโดยไม่โจมตี มันไม่ใช่สไตล์ของโอหยางโฆ

โอหยางโฆออกคำสั่งทันทีว่า ให้กองกำลังของหวังหลี่ไปซ่อนตัวอยู่ในป่าทางตะวันตกของเมือง เขาต้องการจะเตรียมของขวัญใหม่ สำหรับกำลังเสริมของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ลิน

หลังจากที่ทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้ว ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงต่อมา กองกำลังของหิงปูก็มาถึงด้านนอกเมืองอ้านหยาง

‘แปลกมาก!’

เมื่อหิงปูมาถึง และเห็นสถานการณ์เช่นนั้น เขาก็ขมวดคิ้ว

‘สถานการณ์ไม่ถูกต้อง!’

กองกำลังผู้ลี้ภัยไปไหน? จากข่าวกรอง ในเมืองอ้านหยางมีเพียงกองกำลังเล็กๆของกองทัพฝ่ายราชวงศ์ลิน ซึ่งไม่ควรจะทำลายพวกเขาได้

‘อย่าบอกนะว่ากำลังเสริมของกองทัพราชวงศ์ลินมาถึงแล้ว?’

หิงปูมองไปยังธงของลอร์ดที่อยู่บนกำแพงเมือง การแสดงออกของเขาเย็นชาและไม่มั่นคง

“ท่านขุนพล พวกเราควรจะทำเช่นไรต่อไป?”

“ปิดล้อมต่อไป!”

“ปิดล้อม? แต่สถานการณ์ไม่แน่ชัด การปิดล้อมจะไม่ถูกต้องนัก”

“เพราะว่าพวกเขาไม่มั่นใจ พวกเขาจึงต้องปิดล้อม”

“ข้าโจ้เขลา ท่านขุนพลโปรดอธิบายด้วย!”

หิองปูผ่อนคลาขี้เกียจ ก่อนจะกล่าวว่า “พวกเราจะทำการโจมตีทดสอบ เพื่อตรวจสอบความแข็งแกร่งของพวกเขาว่าเป็นจริงหรือลวง”

“ท่านขุนพลคิดยังไง?”

หิองปูไม่ได้สนใจคำสรรเสริญ เขากล่าวว่า “ข้าได้รับเอากล้าสั่งมาจากท่านขุนพลเสียหยาแล้ว พวกเราไม่มีที่ให้ถอยกลับอีกต่อไป ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องยึดเมืองให้ได้”

“ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!”

กองกำลังขนาดใหญ่ ได้ผลักดันอาวุธปิดล้อมไปด้านหน้าขบวนทัพ

บนกำแพงเมือง กองพลทหารองครักษ์ ได้เข้ามาทำหน้าที่แทนองครักษ์ราชวังแล้ว

การแสดงเริ่มขึ้น หอธนูเคลื่อนที่, บนโดกำแพง และเครื่องยิงหิน เริ่มแสดงพลังของมัน ภายใต้การทำงานของอาวุธปิดล้อมเหล่านี้ หิองปูเริ่มการโจมตีทดสอบของพวกเขา

การโจมตีเป็นไปอย่างราบรื่น

ทหารจำนวนมากพุ่งขึ้นไปบนกำแพงเมือง และปะทะกับกองพลทหารองครักษ์

เมื่อหิองปูเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา

ตามที่คาดไว้ ก่อนหน้านั้น ศัตรูสูญเสียอย่างหนัก และแทบจะไม่เหลือทรัพยากรในการป้องกันเมืองแล้ว

“บุกเข้าไปให้หมด!”

เนื่องจากเขาได้รับคำตอบในใจแล้ว เขาจึงไม่ยอมให้ศัตรูมีโอกาสหายใจ

“ขอรับท่านขุนพล!”

กองกำลังขนาดใหญ่ พุ่งขึ้นไปบนกำแพงเมืองอย่างต่อเนื่องและรุนแรง

มันเป็นความจริงที่พวกเขาใช้ทรัพยากรป้องกันเมืองไปจนหมดแล้ว และกองพลทหารองครักษ์ก็เดินทางมาตลอดทั้งกลางวันกลางคืน ตอนนี้ เมื่อต้องเผชิญกับการสู้รบขนาดใหญ่ พลังต่อสู้ของพวกเขาจึงอ่อนแอลง

แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ หลินยี่สั่งให้ทหารล่ากองกำลังของศัตรูให้ขึ้นมาบนกำแพงเมือง

จากการกระทำของพวกเขา กองกำลังของหิองปูจึงดูเหมือนจะได้เปรียบ

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างรุนแรงบนกำแพงเมือง

หิองปูเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียง ขณะที่เขาสังเกตเห็นความอ่อนแอของศัตรู เขาได้สั่งให้โจมตีอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ศัตรูมีเวลาพักหายใจ

อย่างไรก็ตาม กองพลทหารองครักษ์ไม่ได้อ่อนแอจริงๆ พวกเขาตอบโต้ในทันที

เมื่อทั้งสองฝ่ายสู้รบติดพันกัน กองกำลังของหวังหลี่ที่ซ่อนตัวอยู่ก็เริ่มเคลื่อนไหว

กองกำลังของหวังหลี่เดินทางมาตลอดทั้งกลางวันกลางคืน กว่าเจ็ดหมื่นที่นี่ มันจึงทำให้พวกเขาเหนื่อยล้าเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้พักฟื้นในปาระยะหนึ่ง พวกเขาก็เริ่มกลับมาแข็งแรงอีกครั้ง กองกำลังนี้ประกอบไปด้วยทหารม้าเกราะเบา พวกเขาปรากฏตัวขึ้นและโจมตีที่ด้านหลังของศัตรูอย่างฉับพลัน

มากกว่าครึ่งของกองกำลังหิองปู อยู่ที่ด้านหลังของกำแพงเมือง

การลอบโจมตีของหวังหลี่จึงทำให้กองกำลังของหิองปูเกิดความสับสนวุ่นวาย

หิองปูไม่คิดเลยว่า จะมีกองกำลังของศัตรูโจมตีมาจากด้านหลังของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ได้เตรียมการป้องกันใดๆ

“ไม่นะ พวกเราคิดกับดักแล้ว!”

หิงปูตื่นตระหนก ใบหน้าของเขากลายเป็นซีดขาว เขาต้องการจะจัดขบวนทัพใหม่ แต่น่าเสียดาย มันสายเกินไปแล้ว

“จิงปู ดาย!”

ห้วงหลี่ฟู่ไปหาจิงปู พร้อมกับนำกองกำลังของเขาฟู่ไปข้างหน้า

เมื่อหิงปูได้ยินคำเรียกนั้น เขาก็โกรธเป็นอย่างมาก เขาเกลียดคนที่เรียกเขาว่า จิงปู

“เจ้าโง่ห้วงหลี่!”

ขุนพลทั้งสองต่อสู้กัน

ทั้งสองฝ่ายเป็นขุนพลที่บ้าคลั่ง พวกเขาจึงต่อสู้กันอย่างรุนแรง

ด้วยความสัตย์จริง กว่าจะตัดสินใจชนะและผู้แพ้ได้ พวกเขาจะต้องต่อสู้กันอย่างน้อย 100 กระบวนท่า

แต่น่าเสียดาย ที่พวกเขาไม่มีเวลามากขนาดนั้น

ในขณะที่ กองกำลังของหิงปูที่กำลังโจมตี ได้ถอยกลับมามากแล้ว เพื่อเข้าช่วยกองกำลังหลักของพวกเขา

การที่พวกเขาถอยกลับมามีผลช่วยกองกำลังหลักเช่นกัน มันทำให้สถานการณ์ยิ่งวุ่นวายมากขึ้น กองกำลังของห้วงหลี่จึงสามารถสังหารพวกเขาได้อย่างง่ายดาย เป้าหมายของพวกเขาก็คือ ทำให้แน่ใจว่า กองกำลังของหิงปู จะไม่สามารถรวมตัวกันเพื่อจัดขบวนทัพใหม่ได้

ในเวลานั้นเอง องค์รัชราชวังที่เตรียมพร้อมอยู่ประจัญบานได้ ก็พุ่งออกมาโจมตีกองกำลังของหิงปู

มันทำให้กองกำลังของหิงปูพังทลายลงทันที

ในระหว่างการสู้รบเช่นนี้ ถัดด้านหนึ่งวุ่นวาย พวกเขาที่จะไม่มีโอกาสที่จะรวมตัวกัน และจัดขบวนทัพของพวกเขาได้

สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือความตายเท่านั้น

ทหารวิ่งไปทั่วทุกทิศทุกทาง สนามรบเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง

ในตอนท้าย แม้แต่กองพลทหารองครักษ์ก็ออกมาสู้รบด้านนอกเมือง

แม้ว่ากองกำลังของหิงปูจะสับสนวุ่นวาย แต่กองกำลังของกองทัพฝ่ายราชวงศ์จีนไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

กองกำลังทหารม้าทั้ง 3 เคลื่อนทัพเข้าสู่สนามรบอย่างเป็นระบบ พวกเขาประสานงานร่วมกับกองกำลังอื่นๆ สังหารศัตรูได้อย่างง่ายดาย ผู้บัญชาการเขาซาน ยืนมองจากบนกำแพงเมือง

โดยใช้ระบบบัญชาการ เขาซานสามารถเคลื่อนย้ายกองกำลังทั้ง 3 ให้โจมตีกองกำลังของหิงปูได้อย่างเป็นระบบ

เมื่อหิงปูเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้ว่าพวกเขาประสบปัญหาแล้ว เขาจึงไม่สนใจหวังหลี่อีกต่อไป

เขาจะ โกงออกไป ขณะที่ปิดป้องการโจมตีของห้วงหลี่ แล้วพาคนของเขาหนีไปทางกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จีน

ห้วงหลี่นำกองกำลังของเขา ไล่ล่าไปไม่ไกลมากนัก ก่อนจะกลับมา

พวกเขากลับเข้าเมืองอ้านหยาง

ในการสู้รบครั้งนี้ จากกำลังพล 50,000 นาย ที่หิงปูนำมา มีเหลือรอดไปได้เพียง 10,000 นายเท่านั้น ส่วนที่เหลือทั้งหมด ได้ถูกสังหารแล้ว การสู้รบในครั้งนี้ ไม่มีเชลยแม้แต่คนเดียว

ถ้าพวกเขาหนีไปได้ พวกเขาก็ต้องตาย

เมื่อถึงจุดนี้ กลยุทธ์ของไป่ฉีก็เริ่มแสดงผลของมันออกมาแล้ว

เขาเพียงต้องรอให้กองกำลังหลักของห้วงหลี่ ขนเสบียงมาถึงเมืองอ้านหยางเท่านั้น

เมื่อถึงตอนนั้น เมืองอ้านหยางก็จะปลอดภัยอย่างแท้จริง

จากนั้น พวกเขาจะเริ่มแผนการขั้นต่อไปได้

หลังจากมีการสู้รบอย่างรุนแรงและต่อเนื่องมาตลอด 2 วัน ในที่สุด เมืองอ้านหยางก็สงบลง

ภายใต้การจัดการของเสี่ยวเหอ ชาวเมืองได้ออกมาเก็บกวาดซากศพ, อาวุธและอุปกรณ์, ไม้ศึก, อาวุธปิดล้อม, เสนิขอาหารและอื่นๆ

เมื่อได้เห็นกองภูเขาซากศพและทะเลโลหิตที่เบื้องหน้า เหล่าตระกูลชั้นสูงก็มองกองทัพฝ่ายราชวงศ์จินด้วยความหวาดกลัว ความคิดที่ไร้เดียงสาและโง่เขลาของพวกเขาหายไปทั้งหมด ตอนนี้ พวกเขาไม่กล้าจะคิดอะไรอีกต่อไป

หลังจากที่การสู้รบสิ้นสุดลง โอหยางโงวก็กลับไปพักผ่อนที่ห้องของเขาโดยไม่พบใคร

เขามอบเรื่องต่างๆ ในเมืองให้เสี่ยวเหอและทั้งสองสาวจัดการ

.....

ณ ด้านนอกเมืองจี๋หยวน

หลังจากที่หิงปูออกไป เสี่ยงหยูก็สวมชุดเกราะและคว้าอาวุธของเขา เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้

เสี่ยงหยูเป็นอัจฉริยะด้านศิลปะการต่อสู้ เขาสามารถใช้ได้ทั้ง ดาบ, กระบี่, ง้าว, หอก และอื่นๆ เขาใช้อาวุธได้ยอดเยี่ยมเกือบทุกชนิด หอกประจำตัวของเขาก็คือ หอกเจ้าโลกเค็ดพระจันทร์ กระบี่ประจำตัวเขาก็คือ กระบี่เล่ย์ถึง และง้าวประจำตัวเขาก็คือ ง้าวมังกรทำลายเมือง

นี่เป็นการต่อสู้กับขุนพลบนหลังม้า เสี่ยงหยูจึงเลือกหอก

ข่าวการต่อสู้นี้แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองทัพแล้ว

ด้านนอกเมืองมีพื้นที่ว่างเปล่าขนาดใหญ่

เอ้อหลาย, จางเสี่ยว, จินฉีอึ้ง และหวังเหอ ได้จัดเตรียมอาวุธและอุปกรณ์ของพวกเขาพร้อมแล้วเช่นกัน ขณะที่พวกเขาออกมาจากเมือง

ทั้ง 5 มาจากราชวงศ์ที่แตกต่างกัน ในช่วงเวลา 1,600 ปี

เอ้อหลายมาจากราชวงศ์ซาง, หวังเหอมาจากยุคเลียดก๊ก, เสี่ยงหยูมาจากราชวงศ์จิน, จางเสี่ยวมาจากราชวงศ์อันตะวันออกในยุคสามก๊ก, จินฉีอึ้งมาจากราชวงศ์สุ่ยและถัง

มันเป็นการต่อสู้แห่งยุค

ทหารของทั้งสองฝ่าย ยืนอยู่ที่ขบวนทัพของพวกเขา เพื่อคอยเชียร์ขุนพลของพวกเขา

นอกเหนือจากเสียงตะโกนแล้ว ทั้งสองฝ่ายยังได้นำกลองศึกออกมาตี เพื่อปลุกใจอีกด้วย

การต่อสู้เช่นนี้ เป็นการต่อสู้ที่กล้าหาญที่สุดสำหรับทหาร

จะมีใครบ้างที่ไม่ต้องการจะเป็นจุดสนใจของคนนับหมื่นนับแสน และสังหารศัตรู?

ก่อนที่การต่อสู้จะเริ่มขึ้น บรรดาภาศรอบๆ ได้เค็ดพล่านไปแล้ว

เสียงตะโกนของเหล่าทหาร ดังไปทั่วทั้งหุบเขา

ไป่ฉียืนอยู่บนกำแพงเมือง เขายังคงสงบอยู่

ด้านข้างทั้งสองฝั่งของเขา นั่งอยู่ด้วยจางหานและลอร์ดคนอื่นๆ

หลังจากนั้น ไม่นาน เสี่ยงหยูก็ขี่ม้าหุ้ซู่ไปยังพื้นที่ว่างเปล่า

ช่วงเวลาที่เขาปรากฏตัวออกมานั้น เสียงเชียร์ดังกึกก้องเป็นอย่างมาก

หลังจากที่การสู้รบผ่านไปได้ 10 วัน ศักดิ์ศรีและตำแหน่งของเขาในกองทัพก็ทะยานขึ้นไปสู่จุดสูงสุด

ในตอนเริ่มต้น สถานการณ์บังคับให้พันธมิตรของเขายอมให้เขาเป็นผู้นำ แต่ในตอนนี้ พวกเขาทั้งหมดยินดี ไม่มีตัวเลือกอื่นๆ อีก เสี่ยงหยูและนักรบเจียงคังที่เขาเป็นผู้นำ แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก

ภายใต้การนำของเสี่ยงหยู พวกเขาจะเป็นดั่งกองทัพเหล็กกล้า ที่อยู่ยงคงกระพัน

ในขณะที่ นักจบเจียงคง 3,000 นาย จัดขบวนทัพอยู่ที่ด้านหน้ากองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินในฐานะกองกำลังหลัก ในสายตาของพวกเขา เสี่ยงหยาเป็นคู่แข่งเทพสงคราม

ด้านตรงข้าม เอ้อหลายไม่พอใจที่เขาได้เห็นเสี่ยงหยาถูกเชิดชูอย่างมาก ขณะที่เขาปรากฏตัว

เบื้องหลังขุนพลทั้งสี่ เป็นกองกำลังชั้นสูงของพวกเขา โดยที่ด้านหลังเอ้อหลาย เป็นทหารคนเลือนภูเขาสามชุดเกราะหนัก เหล็กกล้าบนชุดเกราะของพวกเขา นี่ คิงดูดยาตายทุกครั้งในการสู้รบ

มีกระทั้งบางคนที่เรียกพวกเขาว่าเป็น กำแพงแห่งซานไห่

เมื่อพวกเขาจัดขบวนทัพ พวกเขาจะแข่งราวกับคืนที่ไม่มีวันแตก

แม้แต่นักรบเจียงคงก็ยังพ่ายแพ้พวกเขาขณะที่พวกเขากำลังป้องกันพื้นที่

กรมทหารคนเลือนภูเขานี้ เป็นกรมทหารราบเกราะหนัก ตั้งแต่เริ่มแรกของดินแดนซานไห่ พลั่ต่อสู้ของพวกเขา สามารถที่จะเทียบได้กับองค์กรรักษาราชการเลขที่เดียว

พวกเขาเป็น ไฟล์ที่ทรงพลังอย่างแท้จริง

ด้านหลังจากเลี้ยว, ฉินฉีอ๋อง และหว่งเหอ เป็นกองกำลังที่เป็น ไฟล์ของดินแดนสอดคลอง, เมืองขุนหลง และดินแดนหงส์สาบสูญ

ในทางตรงกันข้ามกับดินแดนซานไห่ ขุนพลทั้ง 3 นี้ เป็นขุนพลสูงสุดของดินแดน ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างออกไป ไปฮัวและคนอื่นๆ ทหารพยากรณ์ทั้งหมดให้กับพวกเขา

การต่อสู้แห่งประวัติศาสตร์ กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 425 บทเพลงสุดท้ายของเจ้าโลก

พร้อมกับเสียงกลองศึกที่ดังกึกก้อง

ที่ด้านหน้าขบวนทัพ

เสียงหูกู้มำหูกู้ของเขา พร้อมกับถืออาวุธระดับพระเจ้าของเขา หอกเจ้าโลกเค็ดพระจันทร์ไว้ในมือ มันเป็นอาวุธที่ดูน่ากลัวและมีกลิ่นอายที่ไม่สามารถสัมผัสได้ ภายใต้เสียงเชียร์ของคนนับหมื่น เสียงหูกู้ดูเหมือนกับสัตว์ร้ายจากสรวงสวรรค์

เกียรติยศแห่งเทพสงครามของเขา ได้แสดงออกมาจนถึงขีดสุด

แม้ว่าจะเป็นการต่อสู้แบบ 4 ต่อ 1 โดยพวกเขาสามารถออกไปทั้งหมดได้พร้อมกัน แต่ถ้าทำเช่นนั้น มันก็จะดูไม่ดึ้นก ฝ่ายราชวงศ์ฉินจึงส่งเอือหลายที่แข็งแกร่งที่สุดออกมาก่อน

เอือหลายสวมชุดเกราะปูहेรินและถือง้าวคู่ไว้ในมือ พาหนะของเขาก็คือ ลัวซา ซึ่งไม่ได้ค่อยไปกว่ามำหูกู้ของเสียงหูกู้เลย

ช่วงเวลาที่เขาปรากฏตัวขึ้น เสียงเชียร์ก็ดังออกมา โดยคนที่ส่งเสียงดังที่สุดก็คือ เหล่านักรบคนเถื่อนภูเขา

ลัวซาเป็นพาหนะพิเศษ มันจึงกลายเป็นจุดสนใจของทุกคนทันที

“นั่นมันสัตว์ประหลาดอะไรกัน?”

“ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ดูเหมือนว่ามันกำลังอ้วกอยู่”

“เหอะ ทั้งคนทั้งพาหนะดูอัปลักขณยิ่งนัก”

...

“เจ้าเป็นใคร? ขานชื่อมา”

เมื่อเสียงหูกู้เห็นว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ธรรมดา เขาก็ตื่นมากขึ้น

เอือหลายและลัวซา ขณะที่พวกเขามาถึงด้านหน้าขบวนทัพแล้ว “ข้าคือเอือหลาย และข้ามาที่นี่เพื่อสอนบทเรียนให้กับเจ้า”

“เอือหลาย!”

ความตื่นเต็นเต็มอยู่ในดวงตาของเสียงหูกู้ แม้ว่าเขาจะเป็นขุนพลที่บ้าคลั่ง แต่เขาก็ไม่ใช่คนโง่ เขายังเป็นนักอ่านที่ดี เขามีความรู้กว้างขวางอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องประวัติศาสตร์ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะเคยได้ยินชื่อของเอือหลาย

ในประวัติศาสตร์ เอือหลายเป็นนักรบที่แข็งแกร่ง สามารถเผชิญหน้ากับเรด, หมี และเสือด้วยมือเปล่าได้

เมื่อได้เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่ง เป็นธรรมดาที่เสียงหูกู้จะพึงพอใจ

เอือหลายเกิดมาพร้อมกับความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้ ในด้านความแข็งแกร่งเพียงอย่างเดียว เขาใกล้เคียงกับเสียงหูกู้ อย่างไรก็ตาม เสียงหูกู้ไม่ได้มีเพียงความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้เท่านั้น เขายังมีศิลปะการต่อสู้ที่ไม่ธรรมดาอีกด้วย

ในด้านศิลปะการต่อสู้ เอือหลายอ่อนแอกว่าเสียงหูกู้ค่อนข้างชัดเจน

“ฮ่า!” เอือหลายเป็นคนกล้าหาญ และเขาเป็นผู้เริ่มโจมตีก่อน

ลัวซาเป็นสัตว์ร้ายที่ฉลาด มันพุ่งเข้าไปในทันที

เสียงหูกู้ยิ้มออกมาอย่างมั่นใจ และห้อมำหูกู้ออกไปเช่นกัน

ขณะที่ทั้ง 2 ฝ่ายพุ่งเข้าหากัน เสียงหูกู้ใช้หอกของเขา แทะไปที่เอือหลาย

เอือหลายไม่กลัวรับการโจมตีนี้ตรงๆ เขาจึงใช้ง้าวคู่ของเขาปัดป้องมัน

“แต็ง!”

คามที่คาดไว้ แม้จะดูเหมือนว่า มันเป็นการโจมตีสบายๆของเสียงหูกู้ แต่มันก็ยังคงทรงพลังอย่างมาก

ถ้าเอือหลายไม่มีความแข็งแกร่งที่พระเจ้าประทานให้ และถ้าลัวซาไม่ใช่สัตว์ร้ายจิตวิญญาณ คงเป็นเรื่องยากที่จะป้องกันการโจมตีนี้ ถ้าเป็นขุนพลทั่วไป ด้วยการโจมตีที่ดูสบายๆนี้ พวกเขาอาจจะตกจากหลังม้าไปแล้ว

“ขอดเอี่ยม!”

เมื่อเสียงหูกู้เห็นเอือหลายรับการโจมตีของเขาได้อย่างง่ายดาย ความตื่นเต็นของเขาก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หอกเจ้าโลกเค็ดพระจันทร์ในมือของเขา เหวี่ยงลงและ โจมตีต่อไป เขาไม่ได้ปิดป้องหรือป้องกันใดๆ การแสดงออกของเขายังดูเป็นปกติ ไม่ได้จริงจังใดๆ

เอือหลายต่างออกไป เขากลายเป็นเคร่งขรึมขึ้น

เพลงหอกของเสียงหุ ได้มาถึงระดับที่ยากจะคาดเดา และจังหวะที่ดูง่ายก็ซ่อนการโจมตีที่หลากหลายเอาไว้ ถ้าเอือหลายไม่ใส่ใจ เขาอาจจะถูกโจมตีได้

ถ้าเขาสัมหลในการป้องกัน หรือป้องกันซ้ำจนเกินไป เขาก็อาจจะได้รับบาดเจ็บรุนแรงได้

แม้ว่าเอือหลายจะมีประสิทธิภาพร่างกายที่น่าตกใจ แต่ภายใต้การโจมตีที่ต่อเนื่องนี้ เขารู้สึกแย่มากๆที่หน้าอกของเขา

ถ้าหอกเจ้าโลกเค็ดพระจันทร์โจมตีคนอื่น ๆ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ตาย ก็จะได้รับบาดเจ็บสาหัส มันเป็นเรื่องที่เกินกว่าคนอื่นจะเข้าใจได้

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันแล้ว 30 กระบวนท่า และเอือหลายก็รู้สึกลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ

ในการต่อสู้ เอือหลายถูกบังคับให้เป็นฝ่ายป้องกันอยู่ตลอดเวลา และเมื่อเวลาผ่านไปเขาก็รู้สึกได้ว่า พลังของเขาเริ่มลดลง ในทางกลับกัน เสียงหุไม่แม้แต่จะออก

เสียงหุยังคงผ่อนคลาย ตั้งแต่เริ่มต้นการต่อสู้จนถึงตอนนี้

ทุกคนเห็นได้ชัดว่า เสียงหุเป็นฝ่ายได้เปรียบ แม้ว่าเขายังไม่ได้ใช้ความพยายามใดๆ เขาก็ทำให้ศัตรูตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากแล้ว

เมื่อได้เห็นความแข็งแกร่งของขุนพล ทหารฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็โห่ร้องออกมา

ในทางกลับกัน ทหารฝ่ายราชวงศ์ฉินเงียบลงอย่างสิ้นเชิง

มีเพียงทหารคนเลือนๆเท่านั้น ที่ยังพยายามตะโกนส่งเสียงให้ดังที่สุด เพื่อเพิ่มขวัญกำลังใจให้กับขุนพลของพวกเขา

ในตอนนี้ เอือหลายตระหนักถึงขอบเขตความแข็งแกร่งของเสียงหุแล้ว

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ไม่สู้ดี จางเลี้ยวที่คอยอยู่ด้านหลังก็ก้าวออกมา “ขุนพลเอือ ให้ข้าช่วยท่านเถิด!”

ดวงดาของจางเลี้ยวเฉิบคมมาก เขารู้ได้ว่า หากสถานการณ์ยังเป็นเช่นนี้ต่อไป อาจจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ จางเลี้ยวใช้ง้าวเขี้ยวพระจันทร์ ซึ่งเป็นอาวุธที่มีความยาวใกล้เคียงกับหอกเจ้าโลกเค็ดพระจันทร์ของเสียงหุ

เมื่อเสียงหุเห็นการกระทำของจางเลี้ยว เขาไม่ตื่นตระหนกใดๆ เขากลับหัวเราะออกมาอย่างขบขันแทน “กะเวลาได้ดี!”

แม้ว่าจะเป็น การต่อสู้แบบ 2 ต่อ 1 เขาก็ยังคงรู้สึกผ่อนคลาย

เขาพุ่งออกไปพร้อมกับหอกในมือ เพื่อไล่ตามเอือหลาย ขณะเดียวกัน เขาก็ใช้หอกบดง้าวของจางเลี้ยวไปด้วย แต่ละการโจมตีของเขา เหมือนกับเขาแกะที่พุ่งเข้าไป ยากที่จะป้องกันได้

เพลงหอกของเสียงหุ นั้น มีทั้งท่วงท่าการโจมตีและป้องกันที่ยอดเยี่ยม

เพลงง้าวของจางเลี้ยวก็ไม่มีธรรมดา อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้แข็งแกร่งเช่นเดียวกันเสียงหุ ดังนั้น เขาก็เสียเปรียบในการต่อสู้

เห็นได้ชัดว่า เสียงหุสามารถป้องกันการโจมตีของเขาได้อย่างง่ายดาย

มันเป็นเหมือนกับเด็ก ไปเผชิญหน้ากับยักษ์ ไม่ว่าเพลงง้าวของเขาจะดีแค่ไหน หากปราศจากความแข็งแกร่ง เขาก็ไม่สามารถทำอันตรายต่อยักษ์ได้

ขณะที่เผชิญหน้ากับเทพสงครามเช่นเขา ทุกคนจะรู้สึกอ่อนแอและไร้ประโยชน์

“ส!”

ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินส่งเสียงเชียร์ออกมา เมื่อพวกเขาได้เห็นขุนพลของพวกเขาแสดงความแข็งแกร่งที่น่าทึ่งออกมา

2 ต่อ 1 เขาก็ยังลงได้เปรียบ

ทุกคนต้องรู้ว่า คู่ต่อสู้ของเขาไม่มีธรรมดา หัวเอือหลายและจางเลี้ยว ต่างก็เป็นขุนพลชั้นสูงในยุคของพวกเขา

ทั้ง 3 คน ต่อสู้กัน 30 กระบวนท่าแล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถทำอะไรเสียงหุได้ ในตอนนี้ เอือหลายเริ่มหมดเรี่ยวแรงแล้ว ในทางกลับกัน เสียงหุเพิ่งจะเหงื่อออกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เขามีร่างกายที่น่าตกใจอย่างมาก

ความแข็งแกร่งของเจ้าโลกคนนี้นั้น นอกเหนือจากพลังและทักษะแล้ว เขายังมีร่างกายที่ทรงพลังอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่า เขาไร้จุดอ่อนอย่างสิ้นเชิง

คงมีเพียงเทพสงครามหุ่ปู้(ลิโป้)จากยุคสามก๊กเท่านั้น ที่พอจะเทียบเคียงเขาได้

ใครจะรู้ว่าในอนาคต เทพสงครามทั้งสองจะมีโอกาสได้ต่อสู้กันหรือไม่

เพียงแค่นี้ มันก็ทำให้ทุกคนเดือดดาลแล้ว

เสน่ห์ของเกมส์ คือ การแสดงการต่อสู้อย่างเต็มรูปแบบ ของเหล่าขุนพลในประวัติศาสตร์ แม้แต่ลอร์ดของทั้ง 2 ฝ่าย ก็ยังอดไม่ได้ที่จะเคียดพาดัน

ขุนพลที่ไม่ได้เข้าร่วมเริ่มกระวนกระวาย พวกเขาต้องการจะเข้าร่วมด้วยอย่างมาก

บรรรชาการศ้านนอกเมืองจีหยาวันรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ มันถึงจุดที่กำลังจะเกิดสงครามขนาดใหญ่ได้ทุกเมื่อ

“เมื่อเสียงหุปาเตือนเช่นนี้ ข้าก็จะเข้าร่วมด้วย!” หวังเหอก้าวออกมา

เมื่อถึงตอนนี้ เสียงหุก็ดังต่อสู้กับขุนพล 3 คนแล้ว

“ใครสนใจล่ะ ข้าดูเหมือนคนขี่ตลาดหรือ?” เสียงหุหึ่งผยอง เขาไม่เห็นว่ใครอยู่ในระดับเดียวกับเขาเลย

มีเพียงเจ้าโลกอย่างเขาเท่านั้น ที่สามารถดูถูกทุกคนได้

เอ้อหลาย, จางเลี้ยว และหวังเหอ ขุนพลทั้ง 3 ล้อมรอบเสียงหุเอาไว้

เสียงหุต่อสู้โดยไร้ซึ่งความหวาดกลัวใดๆ และม้าของเขาก็ตลาดเป็นอย่างมาก มันสามารถเคลื่อนที่ได้อย่างอิสระ ในพื้นที่ที่จำกัดนั้น ประสานกับการโจมตีและป้องกันของเสียงหุ

หนึ่งคนหนึ่งม้า ร่วมมือกันต่อสู้อย่างสมบูรณ์แบบ

หอกเจ้าโลกเคียดพระจันทร์ ไม่ใช่อาวุธที่คนทั่วไปแม้แต่จะถือได้ อย่างไรก็ตาม เมื่ออยู่ในมือของเสียงหุ มันดูเหมือนจะเบา และเขาใช้มันได้อย่างง่ายดาย ราวกับมันเป็นเพียงแท่งไม้เท่านั้น

การโจมตีศานของทั้ง 3 กดดันเสียงหุได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

หวังเหอไม่ใช่คนไร้ชื่อ เขาเป็นขุนพลภายใต้ไป่ถิ์ ขณะที่เขามองไปยังศัตรูที่แข็งแกร่ง เขารู้สึกตื่นเต้นและเคียดพาดัน

เมื่อเขาเข้าร่วมการต่อสู้ เขาไม่ได้ใส่ใจอะไรนอกจากการโจมตี

ถ้าจางเลี้ยวไม่คอยสกัดเอาไว้ เสียงหุคงจะโจมตีหวังเหอไปหลายครั้งแล้ว

ขุนพลทั้ง 3 ช่วยกันโจมตีและป้องกัน

เสียงหุเริ่มตื่นเต้นและเคร่งขรึมมากขึ้นเรื่อยๆ

ทั้ง 3 ยังไม่ใช่ขุนพลทั้งหมดของฝ่ายราชวงศ์จิน การต่อสู้ครั้งนี้ทำให้เสียงหุพึงพอใจเป็นอย่างมาก

การต่อสู้ เป็นสิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจสำหรับทุกคนที่เฝ้าดูอย่างมาก

มีใครบ้างไม่ยากเห็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขา?

แน่นอนว่าไม่มี

ผ่านไปอีก 40 กระบวนท่า ผู้ชนะและผู้แพ้ก็ยังคงไม่แน่ชัด

เมื่อถึงจุดนี้ ไป่ถิ์ก็ยอมรับว่า คำกล่าวของเสียงหุก่อนหน้านั้น ไม่ได้หึ่งผยองมากจนเกินไป เพราะเขาสามารถทำมันได้จริงๆ

เมื่อเห็นทั้ง 3 ร่วมมือกัน แล้วยังไม่สามารถเอาชนะเสียงหุได้ กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จินก็เต็มไปด้วยความสุข พวกเขาส่งเสียงเชียร์ผู้นำของพวกเขาดังขึ้นเรื่อยๆ

ขุนพลคนสุดท้ายของฝ่ายราชวงศ์จิน ไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป เขาเข้าร่วมการต่อสู้ในที่สุด

4 ต่อ 1 การต่อสู้แห่งประวัติศาสตร์ได้เกิดขึ้นที่นอกเมืองจีหยาวัน

การมีจินจิอ่องเพิ่มเข้ามา ได้เพิ่มแรงกดดันต่อเสียงหุเป็นอย่างมาก

จินจิอ่องใช้ทวนบนหลังม้า ซึ่งเป็นอาวุธที่มีความยาวมาก และเพลงทวนของเขาก็ไม่ธรรมดา ถ้าไม่อย่างนั้น โอหยางโจวคงจะไม่ยอมรับจินจิอ่องเป็นผู้ฝึกสอนเพลงทวนให้กับกองทัพของเขาอย่างแน่นอน

รวมกับที่เขายังหนุ่ม เขาจึงเต็มไปด้วยความกระหายและพลัง

ขุนพลทั้ง 4 ล้อมรอบเสียงหุและโจมตีเขา

ดวงตาของเสียงหุเริ่มเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ

ตั้งแต่เริ่มต้นการต่อสู้จนถึงตอนนี้ ในที่สุดเสียงหุก็ถูกบังคับให้ใช้ความแข็งแกร่งทั้งหมดของเขาออกมา ภาพลวงตาของหอกเจ้าโลกเคียดพระจันทร์ปรากฏขึ้น เสียงหุเก็บทุกะนี้ไว้ใช้กับพวกเขาทั้งหมด

ฉากดังกล่าวดูมีเสน่ห์น่าดึงดูดเป็นอย่างมาก

ทุกคนต้องรู้ว่า หอกเจ้าโลกเศศพระจันทร์ มีน้ำหนักนับร้อยกิโลกรัม มันไม่ใช่เพียงแค่แทงไม้

เมื่อเสี่ยหนูใช้ทักษะของเขา การต่อสู้ของพวกเขาที่ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด

ทหารทั้ง 2 ฝ่าย ส่งเสียงเชียร์ออกมา เพื่อกระตุ้นขุนพลของพวกเขา

อิทธิพลของเสี่ยเหล่านี้ ทำให้ขุนพลทั้ง 5 เดือดพล่าน

พวกเขาไม่สามารถมองข้ามอิทธิพลของสภาพแวดล้อมรอบข้างต่อขุนพลได้ มันยังส่งผลต่อเจ้าโลกอย่างเสี่ยหนูด้วย สภาพแวดล้อมนี้ ผ่อนคลายร่างกายและจิตใจของเขา

การต่อสู้สั้นสนุกกว่าการบัญชาการกองทัพนับแสนเสียอีก

ไม่บ่อยนักที่เขาจะได้พบกับคู่ต่อสู้ที่เหมาะสม

ความรู้สึกที่ ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้

“ฮ่าๆ!”

เสี่ยหนูหัวเราะออกมาอย่างฉับพลัน ขณะที่เขากัดแกว่งหอกเจ้าโลกเศศพระจันทร์ของเขารุนแรงมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อถูกกระตุ้นและได้รับอิทธิพลจากเสี่ยหนู เอ๋อหลายและขุนพลทั้ง 3 ก็ใช้ทักษะของพวกเขาในระดับสูงสุด

ผ่านการต่อสู้สั้น ฉันทิอ่องรู้สึกถึงทักษะของเขา ที่หยุดนิ่งมาหลายปี ประสบการณ์เช่นนี้ จะช่วยให้เขาทะลวงผ่านได้

การได้ต่อสู้กับผู้เชี่ยวชาญมีข้อดีเช่นนี้เอง

การต่อสู้ครั้งนี้ จะถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์

แม้แต่ปี่จี้ที่อยู่บนกำแพงเมือง ก็ยังอดไม่ได้ที่จะเพ่งมอง

ถ้าแม้เขาจะเป็นผู้จัดให้มีการต่อสู้ แต่เขาก็ไม่สามารถควบคุมมันได้ ปี่จี้แต่อย่างที่จะถ่วงเวลาเสี่ยหนูไว้เท่านั้น เห็นได้ชัดว่าเขาบรรลุเป้าหลายแล้ว แต่มันก็ทำให้เขาต้องจ่ายไปไม่น้อยเลย

หลังจากการต่อสู้ครั้งนี้ เสี่ยหนูจะเป็นที่ยอมรับจากกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินอย่างแท้จริง

ในการสู้รบก่อนหน้านี้ เหล่าทหารได้เห็นความแข็งแกร่งของเอ๋อหลายและคนอื่นๆแล้ว พวกเขาไม่คาดหวังเลยว่า เสี่ยหนูจะรับมือขุนพลทั้ง 4 ได้ โดยที่ไม่เสียเปรียบใดๆ

ภายในเมืองจี๋หยวน จึงเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 426 การจับฟานเจิ้ง

ที่ด้านนอกเมืองจี๋หยวน เสียงเซียร์ดังกึกก้องไปทั่วท้องฟ้า

เจ้าโลกเสียงหยาได้ต่อสู้กับ 4 ขุนพลแล้วว่า 40 กระบวนท่า โดยที่ไม่มีสัญญาณใดๆว่าจะพ่ายแพ้ เอื่อหลายในปัจจุบันกำลังหมดเรี่ยวแรง และเขากำลังจะพ่ายแพ้

ไปถึงเษนาหมองท้องฟ้า พระอาทิตย์ได้ขึ้น ไปอยู่กลางท้องฟ้า มันถึงตอนที่ขงแล้ว

“ล่าถอย!”

“ท่านผู้บัญชาการ?”

จางหนาคงใจมาก การล่าถอยดูเหมือนจะเป็นการเคลื่อนไหวที่ไม่ดีนัก

ไ้ป่ฉียังคงเงียบ

เมื่อจางหนามองเห็นการแสดงออกของไ้ป่ฉี เขาก็สั่งให้ล่าถอย

เมื่อคำสั่งกระจายออกไป ด้านนอกเมืองก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่พอใจเป็นอย่างมาก

การต่อสู้ที่แสนสะเทือนแผ่นดินกำลังอยู่ในช่วงสำคัญ ยังไม่ทันจะตัดสินผู้แพ้หรือผู้ชนะ เหตุใดถึงสั่งให้ล่าถอยกัน?

อย่างช่วยไม่ได้ คำสั่งทางทหารนั้นยิ่งใหญ่ดูจนเขา

ไม่ว่าพวกเขาจะไม่เต็มใจมากเพียงใดก็ตาม จางเลี้ยวและคนอื่นๆก็ทำได้เพียงล่าถอยกลับไปเท่านั้น

มีเพียงเอื่อหลายที่ถอนหายใจ เขาเป็นคนแรกที่เข้าร่วมการต่อสู้ และเขาได้ต่อสู้กับเสียงหยาจนบรื้อกระบวนท่าแล้ว เขาได้มาถึงขีดจำกัดแล้ว เขายังรู้สึกอ้าวะภายในของเขากำลังแปรปรวนอีกด้วย

เสียงหยาไม่ได้ไล่ตามพวกเขา ในความเป็นจริง เขาก็เริ่มเหนื่อยล้าแล้ว ถ้ายังต่อสู้กันต่อไป ชัยชนะหรือพ่ายแพ้ ก็ยากที่จะตอบได้

เมื่อเห็นว่ากองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินล่าถอยกลับไป กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็หยิ่งผยองมากขึ้น พวกเขาเริ่มดูถูกเหยียดหยามกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉิน

หลังจากผ่านไป 10 นาที เมื่อเห็นว่ากองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินไม่ยินดีจะออกมาสู้รบ เสียงหยาที่สั่งให้กองกำลังของเขาถอยกลับไป เมื่อการต่อสู้จบลง มันทำให้หลายคนเสียใจ

ช่วงบ่าย

หลังจากที่ผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่มา เสียงหยาที่เหนื่อยล้าก็นอนหลับพักผ่อน เพื่อฟื้นฟูเรี่ยวแรงกลับมา

ใครจะรู้ว่า ฟันฉีของเขาเกิดขึ้นได้ไม่นานเท่านั้น

เวลา 15.00 น. คนส่งสารรีบวิ่งที่เดินทัพของเขาอย่างตื่นตระหนก

“เจ้าเป็นใคร?” องครักษ์หยุดคนส่งสารไว้

“ข้าवरองเร่งด่วน ข้าจำเป็นจะต้องรายงานมันต่อท่านขุนพล”

“ไม่ได้ ท่านขุนพลกำลังนอนหลับอยู่ เจ้าไม่สามารถรบกวนท่านได้”

การต่อสู้กันยิ่งใหญ่เมื่อเช้า ได้ยกระดับศักดิ์ศรีของเสียงหยาขึ้น ดังนั้น องครักษ์ของเขาจึงรู้สึกได้ถึงเกียรติยศและหยิ่งผยองมากขึ้น

“มันเป็นเรื่องเร่งด่วนอย่างมาก พวกเราไม่อาจเสียเวลาได้”

ผู้ส่งสารตื่นตระหนกมากยิ่งขึ้น ขณะที่เขาออกไป

คำกล่าวของเขาทำให้ทหารองครักษ์คิดหนัก

ในขณะที่พวกเขาลังเลอยู่นั้น เสียงหยาที่ตะโกนออกมาจากในเต็นท์ “ใครทำเสียงดังข้างนอกเต็นท์?”

เมื่อทหารองครักษ์ได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของพวกเขาที่ซีดลง และรีบตอบกลับทันที “เรียนท่านขุนพล เป็นผู้ส่งสารขอรับ”

“ท่านขุนพล มันไม่ดีแล้ว” เมื่อผู้ส่งสารได้ยินเสียงของเสียงหยา เขาก็ตะโกนออกไปทันที

“หนวกหู!” เสียงหยาตะโกนออกมาอย่างไม่พอใจ

“ข้าคิดไปแล้ว ท่านขุนพล ข้าคิดไปแล้ว!”

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนของเสียงหยา ทั้งทหารองครักษ์และคนส่งสารต่างก็คุกเข่าลงกับพื้น

เสียงหยาเป็นคนที่มียารมณรีออน ถ้าพวกเขากล่าวอะไรออกมา พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างรุนแรงได้

ภายในคืนที่เงียบลง

หลังจากนั้นชั่วครู่ เสียงหยาที่ตะโกนออกมาอีกครั้ง “เข้ามา!”

เมื่อผู้ส่งสารได้ยินเช่นนั้น เขาก็เข้าไปและคุกเข่าลงอีกครั้ง

เสียงหยาขมวดคิ้วและถามอย่างเย็นชาว่า “เรื่องเร่งด่วนอะไรกัน?”

“เรียนท่านขุนพล ท่านหญิงปูพ่ายแพ้แล้วขอรับ!”

“อะไรนะ?”

เสียงหยาตกใจ เขาตะโกนและลุกขึ้นยืนขณะที่กล่าว

“แนวหน้ารายงานมาว่า กองกำลังของท่านหญิงปูถูกซุ่มโจมตี และพวกเขาเกือบจะถูกทำลายทั้งหมด”

ขณะที่เสียงหยาได้รับรายงานนี้ เขาไม่ได้กล่าวอะไรออกมาเลย

ภายในคืนที่จึงกลายเป็นเพียงราวกับป่าช้า

ผู้ส่งสารไม่กล้าแม้แต่จะถอนหายใจ เขากล่าวว่ามันจะไปรบกวนการคิดของเสียงหยา

“เจ้าออกไปได้แล้ว!”

เสียงกล่าวอย่างอ่อนล้า กระสับกระส่ายไม่ได้ทำให้เขาหมดกำลังใจ แต่มันก็มีบางสิ่งที่แม้แต่เจ้าโลกก็ยังไม่สามารถทำได้

ผู้ส่งสารถือโอกาสนั้นรีบออกไปทันที

เสียงหยารู้ว่า จะเป็นอย่างไรเมื่อกองกำลังของหญิงปูพ่ายแพ้

เขาไม่ได้สงสัยในความสามารถของหญิงปู

คำอธิบายเดียวก็คือ ตั้งแต่ต้นจนจบ เมืองจี๋หยวนเป็นเพียงเหยื่อล่อที่ไปกำหนดขึ้นเท่านั้น

‘ฉลาดจริงๆ!’

โดยมีเมืองจี๋หยวนเป็นค่ายหลัก พวกเขาคอยซ่อนตัวอยู่ในและไม่ยอมออกมา คอยดึงดูดความสนใจทั้งหมดไว้ในที่มืด พวกเขาใช้เมืองอ๋านหยางที่ไม่มีใครสนใจ มาสร้างความประหลาดใจให้กับกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน

การพ่ายแพ้ของหญิงปูเช่นนี้ แสดงว่ากองกำลังผู้ล้น 30,000 นาย ก่อนหน้านั้น ก็คงจะถูกกวาดล้างออกไปแล้ว

ในฉับพลัน เมืองอ๋านหยางกลืนกินกำลังพลของเขาไปแล้ว 80,000 นาย

ความรู้สึกล้มเหลวปรากฏขึ้นในหัวใจของเขาทันที

เช่นนั้น การต่อสู้ในช่วงเช้า ก็เป็นเพียงแค่การแสดงเท่านั้นสินะ?

แผนการช่วงขอดเยี่ยมมัก ดูเหมือนว่า ศัตรูจะคำนวณสิ่งต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ

เขาคิดว่า เขาทำได้ดีแล้ว แต่เขากลับมาติดกับดักของศัตรู โดยไม่รู้ตัว

เสียงหยาารู้สึกขมขื่น จนยากจะอธิบาย

อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถย้อนกลับความพ่ายแพ้ได้

ดวงตาของเขาถูกโชน จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง

ข่าวการพ่ายแพ้ของหญิงปู ได้แพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองทัพ นอกจากนี้ ความล้มเหลวของตีเถินก็ยังเป็นที่รับรู้ทั่วกันด้วย

ระเบิดที่ต่อเนื่องนี้ มันทำให้ทั่วทั้งค่ายฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินเงียบลง

เดิมพวกเขามีกำลังพลคือยกว่าอยู่แล้ว และตอนนี้ พวกเขายังเสียกำลังพลไปอีก 80,000 นาย

ทุกคนรู้ว่า อนาคตของเขาเริ่มมีคมแล้ว

คนฉลาดบางคนยัง ได้กลิ่นอันตรายมาจากเมืองอันหยาง ที่ศัตรูกำลังอีกครองอยู่ด้วย

เสบียง!

สุดท้าย คำสาบนี้ก็กลับมาหากองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินอีกครั้ง

ความไม่แน่นอนปกคลุมค่ายฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ความสุขในช่วงเช้า กลายเป็นเรื่องคลงไปในทันที

เมื่อถึงช่วงค่ำ กองกำลังที่เหลือของหยิงปูที่พ่ายแพ้ก็กลับมาถึงค่าย

กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินไม่สบายใจมากยิ่งขึ้น ทั้งค่ายกลายเป็นกระวนกระวาย

สำหรับกองกำลังของตีเจิน พวกเขาไม่มีหน้าจะกลับมา หลังจากที่ได้รับความพ่ายแพ้ พวกเขาจึงเลือกที่จะซ่อนตัวอยู่ในถ้ำอย่าง โดดเดี่ยว

หานสิน?

อย่าแม้แต่จะคิด

เมื่อหยิงปูกลับมาถึง เขาก็ไปที่เต็นท์ของเสียงหู เพื่อขอภัยโทษ

ในตอนกลางคืน เสียงหูรวบรวมขุนพลทั้งหมดเข้าประชุม

เมื่อพวกเขาเห็นหยิงปูคุกเข่าอยู่ที่นอกเต็นท์ พวกเขาทั้งหมดก็มีการแสดงออกที่แตกต่างกันออกไป

บางคนเยาะเย้ย ขณะที่บางคนเป็นห่วงเขา

ทุกคนรู้ว่า มันเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายสำหรับกองทัพของพวกเขา

กลุ่มชนส่งเสบียงของฟานจึงจะมาถึงในเร็ววัน เมื่อกองทัพราชวงศ์ฉินยึดเมืองอันหยางไว้ พวกเขาจะทำลายเส้นทางลำเลียงของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ได้ทันที

สถานการณ์ดังกล่าวมากพอจะทำให้พวกเขารู้สึกท้อแท้

ในเต็นท์ เสียงหูเคร่งขรึม เขามองไปรอบๆ แล้วกัดฟันกล่าวออกมาว่า “ไม่ว่าจะสูญเสียมากเพียงใดก็ตาม พวกเราจะต้องยึดเมืองอันหยางให้ได้”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

ทุกคนรู้ว่า มันเป็นสถานการณ์เร่งด่วน ดังนั้น พวกเขาจึงต้องเสี่ยง

แต่น่าเสียดาย ปี้ฉีไม่ยอมให้ออกาสพวกเขา

วันรุ่งขึ้น ก่อนที่พวกเขาจะทันได้เคลื่อนไหว กองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินที่อยู่ในเมืองจี๋หยวนก็ออกมา พวกเขาจัดขบวนทัพของพวกเขา และจ้องมองไปที่กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ถ้าพวกเขาโจมตีเมืองอันหยาง ทหารนับแสนก็จะโจมตีไล่หลังพวกเขา

ทุกคนต้องรู้ว่า เมืองอันหยางมีกำลังพลมากกว่า 100,000 นาย คอยปกป้องอยู่ ถ้าพวกเขาต้องการจะ โจมตีเมือง พวกเขาจะต้องใช้กำลังพลที่มากกว่า 2-3 เท่า

เดิมกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินเสียเปรียบเรื่องกำลังพลอยู่แล้ว ถ้าพวกเขาส่งกำลังพลออกไปอีก 200,000 นาย แล้วพวกเขาจะรับการ โจมตีจากกองกำลังหลักของกองทัพราชวงศ์ฉิน ได้อย่างไร?

เมื่อคิดเกี่ยวกับมัน พวกเขาก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

ในทันที กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก

บรรดาลอร์ดและเจ้าเมืองเริ่มประชุมฉุกเฉิน เพื่อหารือเกี่ยวกับแผนการต่างๆ

ในเวลาี่ เสียงหูไม่ได้มีอำนาจตัดสินใจทุกอย่างเพียงลำพังอีกแล้ว

การส่งหยิงปูไปโจมตีเมืองอันหยางเป็นความคิดของเขา ในเรื่องนี้ เขาได้ทำพลาดและประเมินกองทัพฝ่ายราชวงศ์ฉินต่ำไป จนทำให้พวกเขาสูญเสียอย่างหนัก

แม้หยิงปูจะถูกเข้าตลอดทั้งคืน แต่เขาก็ยังไม่ได้พบกับเสียงหู

ทุกคนจะเห็นได้ชัดว่า หยิงปูคือเป้าหลักในการถูกตำหนิ เมื่อไม่มีใครช่วยพูด เขาก็กลายเป็นแพะรับบาป

เวลาไม่คอยทำ

ขณะที่กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินยังลังเล กองกำลังหลักของหวังหลี่อีก 100,000 นาย ก็มาถึงเมืองอันหยาง

ในเวลาเดียวกัน ภายใต้การแนะนำของปี้ฉี กองพลทหารองครักษ์ ก็มุ่งหน้าไปทางตะวันออก เป้าหมายของพวกเขาก็คือ กลุ่มชนส่งเสบียงที่นำโดยฟานเจิ้ง

จากข่าวที่เขาได้รับ กองทัพฝ่ายราชวงศ์ลินถูกปิดล้อมอยู่ในเมืองจีหยวน ดังนั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองพลทหารองครักษ์อย่างฉับพลัน พวกเขาจึงทำได้เพียงยอมจำนนเท่านั้น

เสบียงที่กองทัพแคว้นฉู่ใช้เวลามากในการรวบรวม ตกไปอยู่ในมือของกองทัพฝ่ายราชวงศ์ลินแล้ว และมันถูกส่งไปยังเมืองอั้นหยาง แม้แต่นักวางกลยุทธ์ซึ่งเป็นที่ปรึกษาของเสียนหู่ ฟานเจิ้ง ก็ถูกจับเป็นเชลย

เมื่อเทียบกับนักบุญอย่างางเหลียง ฟานเจิ้งคืออย่างมาก

ไม่ใช่แค่ในด้านการมองการณ์ไกลทางการเมือง แม้แต่ในด้านของการโน้มน้าวผู้เป็นนายให้ยอมรับแผนการของคุณได้ คุณก็ถูกพิจารณาว่าล้มเหลว

ความจริง?

ในฐานะที่ปรึกษาระดับสูง ถ้าคุณไม่สามารถหาวิธีโน้มน้าวผู้เป็นนายให้ยอมรับแผนการของคุณได้ คุณก็ถูกพิจารณาว่าล้มเหลว

ฟานเจิ้งภูมิใจในตัวเองมากเกินไป และเขาไม่ได้พิจารณาถึงลักษณะนิสัยของเสียนหู่ เมื่อพวกเขาอยู่ด้วยกัน จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ลงรอยกัน

ดังนั้น แม้ว่าฟานเจิ้งจะมีความรู้มากมาย แต่เขาก็ไม่ใช่นักวางกลยุทธ์ที่ดีนัก

นักวางกลยุทธ์ที่แท้จริงจะไม่แนะนำให้อ่องแห่งแคว้นฉู่ ส่งประหารเสียนหู่ จนทำให้เสียนหู่ต้องเริ่มต้นการปฏิวัติ

นักวางกลยุทธ์ที่แท้จริง จะไม่ยอมปล่อยให้เสียนหู่ของข้ามหวนสินได้

นักวางกลยุทธ์ที่ดี จะไม่มัวแต่จะเอาชนะพุ่มไม้รอบๆ ในงานเลี้ยงหงเหมิน พวกเขาควรจะสังหารหลิวบิงโดยตรง

นักวางกลยุทธ์ที่แท้จริง จะไม่เกลียดชังเสียนหู่ ผู้ที่เคารพและเรียกเขาเป็นพ่อคนที่สอง

ขณะที่เขามองไปที่ชายชราคนนี้ โอหยางโจวเต็มไปด้วยอารมณ์

ไปอีฮัวถามเขาว่า “หฺวู่ยี่ ท่านต้องการจะรับสมัครเขาหรือ?”

กองพลทหารองครักษ์จับกุมฟานเจิ้ง จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโจวจะมีแผนก่การกับเขา

โอหยางโจวส่ายหัว

“ทำไมล่ะ? ถ้าท่านไม่ต้องการ ทำไมไม่มอบเขาให้ข้าล่ะ?”

เมื่อไปอีฮัวเห็นคำตอบของเขา เธอก็รับถามเขาทันที

“เขายังใช้ประโยชน์อื่นได้อีก”

ฟานเจิ้งไม่ใช่กระหล่ำปลีที่ไร้ประโยชน์ จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางโจวจะไม่ปล่อยเขาไป

“ท่านต้องการอะไร?” ไปอีฮัวถามไม่ได้ที่จะถามออกมา

ฟานเจิ้งที่อยู่ในห้องโถงโกรธมาก เขาไม่ได้คาดหวังว่า จะถูกปฏิบัติเช่นนี้

“คนผู้นี้มีประโยชน์อย่างแท้จริง อย่าลืมนะเสียนหู่ยังมีขุนพลระดับพระเจ้าอยู่ ลองคิดเกี่ยวกับมัน ถ้าพวกเราใช้เขาแลกกับขุนพลระดับพระเจ้า เสียนหู่จะตกลงหรือไม่?”

เมื่อไปอีฮัวได้ยินเช่นนั้น เธอก็กลอกตาของเธอ แล้วกล่าวว่า “หฺวู่ยี่ ท่านนี่ช่างชั่วร้ายจริงๆ!”

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 427 หานสินปรากฏขึ้นด้านหน้า

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ส่งจดหมายไปถึงเสียนหฺยู บอกเขาว่า พ่อคนที่สองของเขาอยู่ในมือของพวกเรา และขอให้เขานำตัวหานสินมาแลก ถ้าไม่เช่นนั้น ฟานเจิ้งจะถูกประหารที่เมืองอ๋านหยางทันที”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

การใช้ฟานเจิ้งแลกกันหานสิน เป็นการทำธุรกิจที่คุ้มค่าอย่างมาก

หลังจากที่ทหารลากฟานเจิ้งออกไป โอหยาง ไชวก็พูดคุยต่ออีกเล็กน้อย ก่อนจะสิ้นสุดการประชุม

เมืองอ๋านหยางในปัจจุบันมีทหารและทรัพยากรมากมาย โอหยาง ไชวมั่นใจว่า แม้เสียนหฺยูจะนำกองกำลังของเขามาโจมตีเมืองอ๋านหยาง อย่างน้อย พวกเขาก็จะปกป้องมันได้หลายวัน

ในเมืองอ๋านหยาง มีกองกำลังของวังหลี่มากกว่า 140,000 นาย, กองพลทหารองครักษ์มากกว่า 10,000 นาย, องค์กรรักษาวังอีกกว่า 2,600 นาย รวมทั้งหมดแล้ว พวกเขามีกำลังพลเกือบ 160,000 นาย

กองกำลังชั้นสูงของทั้ง ไป๋ฮัวและเฟิงฉิวฮวงสูญเสียอย่างหนัก โอหยาง ไชวจึงตัดพวกเขาออกจากการคำนวณ และบอกให้พวกเขาทำหน้าที่เพียงปกป้องความปลอดภัยของหญิงสาวทั้ง 2 เท่านั้น

เขาซานและโจวปอ จะทำหน้าที่เป็นขุนพลองครักษ์ชั่วคราว

ในการทำงานด้วยกัน เสียวโหวหิงจะติดตามโอหยาง ไชวไปรอบๆ เพื่อทำหน้าที่เป็นองครักษ์ส่วนตัวให้กับเขา

นี่เป็นจุดที่ขอดีเยี่ยมของเกมส์ เมื่อขุนพลยอมรับคุณเป็นลอร์ดของพวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่ทรยศต่อคุณ มันทำให้โอหยาง ไชวไม่จำเป็นต้องกังวลว่า เสียวโหวหิงจะลอบสังหารเขาในขณะที่เขากำลังหลับ เพื่อแก้แค้นให้กับเจ้านายเก่าของเขา หลิวปิง

คนที่สำคัญที่สุดก็คือเสียวเหอ

ในช่วงเวลาว่าง โอหยาง ไชวมักจะเรียกเสียวเหอมาพบหลายครั้ง เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องต่างๆของดินแดน

สงครามดูเหมือนไม่ได้มีความสำคัญต่อโอหยาง ไชวอีกต่อไป แผนการและพลังงานของเขาใช้ไปกับการเตรียมการหลังจบสงคราม และการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในแผนที่หลัก

ในปัจจุบัน เสียวเหอยังอยู่ห่างไกลจากจุดสูงสุดของเขาในประวัติศาสตร์

อย่างไรก็ตาม โอหยาง ไชวไม่ได้กังวลใดๆเลย

ตราแท่งที่พวกเขากลับไปถึงแผนที่กัลกั โกอาจะปรับปรุงบุคคลทางประวัติศาสตร์ ให้พวกเขามีทักษะในระดับสูงสุดเท่าที่พวกเขาเคยมี

ณ ค่ายฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน

เมื่อเสียนหฺยูได้รับจดหมาย เขาก็ตั้งใจและเกรี้ยวกราด

ทุกอย่างที่เขาคาดการณ์ได้ถูกเขียนไว้ในจดหมาย

การใช้หานสินแลกกับฟานเจิ้งไม่ใช่เรื่องที่เสียนหฺยูให้ความสำคัญมากนัก ไม่ว่าอย่างไร ฟานเจิ้งก็เป็นพ่อคนที่สองของเขา ดังนั้น เขาจะต้องช่วยฟานเจิ้งอย่างแน่นอน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือเสบียงของพวกเขา กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินกำลังถูกผลักไปยังขอบเหว

ความพยายามของเขาในการสร้างจักรวรรดิกำลังจะล้มเหลว

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“ลากหานสินมาที่นี่!”

“ขอรับท่านขุนพล!”

พวกทหารองครักษ์รู้จักหานสิน เขาเคยมาที่คันท้องเสียนหฺยูหลายครั้งแล้ว แต่น่าเสียดายที่เขาไม่เคยคิดสินบขและได้รับการยอมรับจากพวกเขา

หลังจากนั้นไม่นาน หานสินก็ถูกพาตัวมา และถูกบังคับให้เข้าไปในคันท้อง

มองไปที่เขา หานสินยังคงสงบอยู่ เขารู้เหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วง 2 วันนี้ และเขาคาดการณ์ผลลัพธ์เช่นนี้ไว้แล้ว

เสียนหฺยูมองไปที่หานสิน แต่เขาไม่ได้กล่าวอะไร

เมื่อห่านสินเห็นเช่นนั้น เขาก็อึ้งเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวว่า “ถ้าท่านขุนพลต้องการจะเปลี่ยนความพ่ายแพ้เป็นชัยชนะ ทางเดียวก็คือ ใช้เวลาในช่วงการแลกเปลี่ยนนี้ ลอบโจมตีเมืองอ้านหยางด้วยกำลังทั้งหมด”

ห่านสินเป็นคนฉลาด เขาตระหนักได้ถึงภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเสี่ยวหยู

ข้อเสนอของห่านสินได้รับการพิสูจน์หลายครั้งแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่เสี่ยวหยูจะสนใจรับฟัง น่าเสียดายที่เขาปฏิเสธข้อเสนองของห่านสินก่อนหน้านี้ และเขายังเหยียดห่านสินอีกด้วย ด้วยบุคลิกของเขา เขาจะยอมรับความผิดพลาดของตัวเอง?

เมื่อเสี่ยวหยูได้อ่านคำกล่าวของห่านสิน เขาก็แสดงออกอย่างซัดซ้อน

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ส่ายหัวและกล่าวว่า “เขาเป็นพ่อของข้า ข้าไม่สามารถเอาชีวิตของเขามาเสี่ยงได้”

“เฮ้อ!” ห่านสินถอนหายใจยาว และไม่ได้กล่าวอะไรออกมาอีก

วันรุ่งขึ้น ห่านสินถูกมัดไว้ แล้วถูกส่งไปยังเมืองอ้านหยาง

โอหยางโจวรักษาสัญญา เขาส่งตัวฟานเจิ้งกลับไปในทันที

“แก้มัดให้ท่านขุนพลห่านสิน!”

“ขอรับ!”

แม้ห่านสินจะเป็นเชลย แต่เขาก็ยังคงสงบมาก

“ท่านขุนพล เชิญนั่ง!”

เมื่อห่านสินได้อินเช่นนั้น เขาก็นั่งลง

“ข้าชื่นชมและได้อินชื่อเสียงของท่านมานาน ถ้ามีอะไรที่ข้าทำผิดพลาดไปก็ขออภัยด้วย”

โอหยางโจวให้ความเคารพแก่ห่านสินเป็นอย่างมาก แต่ห่านสินไม่ได้สนใจมากนัก

เมื่อโอหยางโจวเห็นเช่นนั้น เขาก็ถามว่า “ดีเจินพยายามจะรับสมัครท่านหรือไม่?”

“ถูกต้อง!”

“แล้วเหตุใดท่านถึงไม่ยอมรับเขาล่ะ?”

โอหยางโจวรู้สึกกระวนกระวาย และเขากล่าวว่าห่านสินจะกล่าวถึงเหตุผลที่น่าตกใจบางอย่างออกมา

“เวลาไม่ถูกต้อง”

“โอ?”

“ถ้าเขาพยายาม แล้วสามารถยึดเมืองอ้านหยางได้สำเร็จ ข้าก็อาจจะยอมรับเขา น่าเสียดายที่เขาทำไม่สำเร็จ”

“...”

โอหยางโจวพูดไม่ออก ดีเจินเกือบจะทำได้จริงๆ มันยากที่จะจินตนาการได้ว่า ดีเจินจะสร้างคลื่นที่รุนแรงมากเพียงใดขึ้นในภาคเหนือ ถ้าเขามีทีมหลิ่วหน่อและห่านสิน

โชคดียที่ไปถืออยู่ในระดับสูงกว่า

“ท่านขุนพลคิดเช่นไรเกี่ยวกับแผนการของไป่จี?” โอหยางโจวเปลี่ยนหัวข้อ

ห่านสินกล่าวออกมาเพียง 2 คำ “ไม่เลว”

“ง่ายแค่นั้น?”

“ง่ายแค่นั้น”

ปากของโอหยางโจวกระตุก ห่านสินเข้มจริงๆ ถ้าเขาได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ผลของสงครามคงจะแตกต่างออกไปจากตอนนี้

“ท่านขุนพลยินดีจะย้ายไปยังดินแดนซานไห่หรือไม่?”

โอหยางโจวกล่าวอย่างระมัดระวัง เขากังวลว่าห่านสินจะปฏิเสธเขาโดยตรง

โอหยางโจวมีความดึงดูดบุคลทางประวัติศาสตร์สูงกว่าดีเจินมาก ลักษณะพิเศษของดินแดนซานไห่ ไม่ใช่อะไรที่ดินแดนห่านดานจะเทียบได้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโขวก็ยังคงไม่มั่นใจ

“ซำอินดี!”

“แค่ก แค่ก” โอหยางโขวสาลัก

“ท่านไม่คิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยหรือ?”

“ท่านไม่เข้าใจหรือ?”

“เล็กน้อย” ด้วยความสัจจริง โอหยางโขวไม่คาดหวังว่า หานสินจะตกลงรวดเร็วเช่นนี้

“ข้ารู้จักวิธีตัดสินคน และข้าพบว่า ในร่างของท่านมีกลิ่นอายแห่งจักรพรรดิ มันยากที่จะหาเจ้านายดีๆสักคน ข้าค้นหาคนที่เหมาะสมมาตลอดทั้งชีวิต แล้วเหตุใดข้าถึงต้องปฏิเสธท่าน?”

เมื่อโอหยางโขวได้ยินเช่นนั้น คำถามในใจของเขาทั้งหมด ก็ได้รับคำตอบ

‘กลิ่นอายจักรพรรดิ หยิ่งรากรลึกไปทั่วร่างของเขาแล้วหรือ?’

ถ้าไม่ใช่ว่าหานสินเป็นคนกล่าวออกมา โอหยางโขวอาจจะไม่เชื่อ

เขารู้ดีว่า หลังจากที่เขาได้ย้ายจิตวิญญาณมังกรแดงออกจากร่างของหลิวปิงแล้ว คราทองคำที่เหลือก็ลึกลับมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ขณะที่เขาทำการบ่มเพาะ เขาก็รู้สึกได้ถึงการเชื่อมต่อกับตราอย่างลึกลับ

นอกจากนี้ ขุนพลคนอื่นๆก็ให้ความเคารพต่อเขามากขึ้นด้วย

ดูเหมือนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นเพราะกลิ่นอายจักรพรรดิ

โขวภาวนาและแก่นแท้ของโอหยางโขวก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง การเปลี่ยนแปลงนี้ยังส่งผลต่อระดับจิตวิญญาณและจิตใจ ดังนั้น มันจึงปรากฏออกมาให้เห็นจริง

ช่องว่างระหว่างโอหยางโขวและดีเอ็นนั้นชัดเจนอย่างมาก

คนหนึ่งพยายามอย่างหนัก แต่ก็ทำไม่สำเร็จ ส่วนอีกคนเพียงกล่าวไม่กี่คำก็ได้รับมาอย่างง่ายดาย

เป็นธรรมดาที่โอหยางโขวจะรู้สึกอินดีที่เขาสามารถ โน้มน้าวหานสินได้

ในระหว่างสงครามครั้งนี้ เขาได้รับทั้งเสื้อห่อและหานสิน หนึ่งเป็นยอดขุนพล และอีกหนึ่งเป็นยอดข้าราชการพลเรือน

จากคนที่มิชื่อเสียงที่สุดทั้ง 3 ในช่วงเริ่มก่อตั้งราชวงศ์ฮั่น โอหยางโขวได้รับมาแล้วถึง 2 คน แล้วเขาจะไม่พอใจได้อย่างไร?

“ท่านขุนพล!” โอหยางโขวคำนับหานสิน หลังจากที่เขาได้รับการตอบรับแล้ว

หานสินกลายเป็นเครื่องขมิ้ม ขณะที่เขาคำนับตอบ “หานสิน คำนับท่านลอร์ด!”

เมื่อมาถึงจุดนี้ ฐานะของพวกเขาระหว่างเจ้านายและข้ารับใช้ก็ถูกตั้งขึ้น โอหยางโขวได้รับขุนพลระดับพระเจ้านายอีกคนแล้ว

จากนั้น โอหยางโขวก็ตรวจสอบสถานะของหานสิน

ชื่อ : หานสิน(ระดับพระเจ้า)

ฉายา : อมตะสงคราม

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ฮั่น, ดิน

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : ขุนพลชั้นพิเศษ

ความรักภักดี : 70

ความเป็นผู้นำ : 99

กำลัง : 70

สติปัญญา : 85

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : กลยุทธ์(ขวัญกำลังใจกองกำลัง เพิ่มขึ้น 40%, ความเร็วในการเคลื่อนที่กองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%, การป้องกันเพิ่มขึ้น 20%, สร้างความเสียหาย เพิ่มขึ้น 25%)

หนังสือ : ศิลปะสงคราม สามเส้นทาง

อุปกรณ์ : กระบี่บรรพบุรุษ

สถานะความเป็นผู้นำของหานสิน สูงกว่าไป่ฉีและเทียบเท่ากับนักบุญสงครามอย่างซุนหู่ ไป่ฉีเป็นทั้งผู้บัญชาการและขุนพลที่บ้าคลั่ง ขณะที่หานสินเป็นผู้บัญชาการเพียงเดียว

การมีหานสินเป็นผู้บัญชาการกองทัพ มันจะมีประโยชน์อย่างมาก

การได้รับฉายาอมตะสงคราม จะเห็นได้ว่าเขาอดเยี่ยมเพียงใด

นอกจากนี้ หานสินยังเป็นนักปรัชญาสงคราม และเขาเป็นตัวแทนของปรัชญาสงครามด้วย เขาได้ศึกษาดำรงและหนังสือมากมาย แล้วร่วมกับจางเหลียง เขียนหนังสือทั้ง 3 ของเขาขึ้นมา

เมื่อเทียบกับไป่ฉี หานสินมีลักษณะนิสัยที่บกพร่องเล็กน้อยแน่นอนว่าโอหยางโหวยอมรับเรื่องนี้ได้ ขุนพลทุกคนในกองทัพไม่จำเป็นต้องเป็นคนชอบธรรมและไร้ที่ติ

หลังจากที่เห็นโอหยางโหวรับสมักรหานสินแล้ว ไป่ฮั่วและเฟิงฉิวสวต่างก็อิจฉาและริษยาเขาเป็นอย่างมาก

“เหตุใดท่านถึงได้รับสิ่งๆทั้งหมดไปกัน?” เฟิงฉิวสวกล่าวอย่างหุนหัน

“ก็ไม่มีอะไรมาก ข้าก็แค่โชคดีเท่านั้น” โอหยางโหวอารมณ์ดี เขาจึงกล่าวติดตลก

“ซิ เห็นได้ชัดว่าท่านไม่หล่อ”

“ซิ ตัวไม่สูงด้วย”

ไป่ฮั่วและเฟิงฉิวสวไม่ยอมให้เขาเล่นสนุก พวกเขาจึงรุมแกล้งเขา

“อิจฉาซินะ พวกเจ้าทั้ง 2 อิจฉาข้าอย่างเห็นได้ชัดเลย”

เมื่อเผชิญกับความหน้าด้านของเขา ทั้งสองสาวก็ไม่ว่าอะไรอีก

สงครามजूहु่ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว

การที่เสบียงถูกขโมยไป มันเป็นการประกาศจุดสิ้นสุดของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน

กองทัพราชวงศ์ฉิน 1,000,000 นาย ไล่ต้อนกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินในหุบเขา มันทำให้พวกเขาไม่สามารถจะทำอะไรได้อีกต่อไป แม้แต่จะหนีไปได้

พวกเขาขาดแคลนเสบียง มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะพังทลายลงได้ตลอดเวลา

คนกลุ่มแรกที่เริ่มเคลื่อนไหวไม่ใช่เหล่าเจ้าเมือง แต่เป็นผู้ลี้ภัยลอร์ดในฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน ลอร์ดเหล่านี้ได้รับคะแนนความนิยมการสงครามจำนวนมากจากการสู้รบของกองกำลังพวกเขา ในช่วงเริ่มต้นสงครามแล้ว

พวกเขาไม่ต้องการจะถูกส่งไปพร้อมกับกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉิน เพื่อป้องกันความสูญเสีย ลอร์ดแต่ละคนมีไอเดียที่ดี นั่นก็คือ การฆ่าตัวตาย

ในขณะที่พวกเขาทำเช่นนั้น กองกำลังของพวกเขาจะถูกส่งกลับไปยังดินแดนของพวกเขาอย่างปลอดภัย

ไม่กี่วันมานี้ มีลอร์ดจำนวนมากขึ้นที่เลือกจะทำเช่นนั้น

ในทันที กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินที่เคยมีขนาดใหญ่ ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว และมันเป็นดังปฏิกิริยาลูกโซ่ นอกเหนือจากลอร์ดที่มีความทะเยอทะยานแล้ว ลอร์ดคนอื่นๆออกจากแผนที่สมรภูมิจากไปหมดแล้ว

ขณะที่กองกำลังผู้ลี้ภัยจากไป ความพ่ายแพ้ของกองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็เห็นได้ชัดเจน

แสงสว่างของพระอาทิตย์ส่องสว่างไปทั่วหุบเขา อย่างไรก็ตาม อากาศกลับหนาวเย็นผิดปกติ

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 428 บทเพลงรบชื่อเหมียนฉู่

ตอนนี้ ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินเหลือกำลังพลอยู่เพียง 300,000 นายเท่านั้น

ในเส้นทางของเสี่ยงหู เหล่าเจ้าเมืองและขุนพลได้มารวมตัวกันอีกครั้ง

“ท่านขุนพลเสี่ยง ตอนนี้พวกเราควรจะทำอย่างไรดี?”

เสี่ยงหูนั่งอยู่บนที่นั่งผู้บัญชาการ เขายังคงงีบและไม่ได้กล่าวอะไรออกมา ฟานเจิ้งที่นั่งอยู่ด้านข้างเขามวดคิ้วแน่น

ประสบการณ์หลังจากที่ถูกจับ ทำให้ความรู้สึกรู้สึกของเขากลายเป็นอ่อนไหว เขารู้สึกว่า ดวงตาของเหล่าเจ้าเมืองและขุนพล จ้องมองเขาด้วยความดูถูกและเยาะเย้ย

แต่ในความเป็นจริง ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่

หลังจากนั้นไม่นาน หนึ่งในเจ้าเมืองก็กล่าวอย่างระมัดระวังว่า “ทำไมพวกเราไม่ยอมจำนนล่ะ?”

อากาศในเส้นทางกลายเป็นเย็นลงทันที ราวกับว่า เขาได้กล่าวคำต้องห้ามออกมา

“โอ้เวร!” เสี่ยงหูเกรียวกราด เขาตบลงบนโต๊ะอย่างแรง จนจอกเหล้ากระเด็นออกไป

“แม้ว่าข้าจะต้องตายในสงครามครั้งนี้ ข้าก็จะไม่มีทางยอมจำนนต่อพวกโจรชั่วราชวงศ์ฉิน!” เสี่ยงหูตะโกนออกมา คำกล่าวของเขาเต็มไปด้วยความหึงหึงของ

เหล่าเจ้าเมืองและขุนพลทั้งหมดแข็งค้าง เมื่อพวกเขาคิดถึงทักษะในการต่อสู้ของเขาในสนามรบ ใบหน้าของทุกคนก็กลายเป็นซีดขาว

“ใครก็ตามที่กล้ายอมจำนน ข้าจะฆ่ามันให้หมด!”

เสี่ยงหูมองไปรอบๆ ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยจิตสังหาร

ความเงียบปกคลุมทั่วทั้งเส้นทาง

ความเกรี้ยวกราดของเขาทำให้ทุกคนหวาดกลัว

ถึงอย่างนั้น เหล่าเจ้าเมืองและขุนพลก็ไม่คิดจะหยุดแผนการของพวกเขา

พวกเขาไม่ใช่คนโง่ และไม่ใช่คนเลือดเดือดแบบเสี่ยงหู

ในช่วงเริ่มต้นการบุกเบิก เป้าหมายหลักของพวกเขาก็คือ การลบล้างการปกครองอย่างเผด็จการของราชวงศ์ฉิน เมื่อพวกเขามีอำนาจมากขึ้น เป้าหมายของพวกเขาก็เปลี่ยนไป ตอนนี้ พวกเขาคำนึงถึงผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก

เมื่อเห็นว่าไม่มีหวังที่จะชนะ ความปรารถนาของพวกเขาจึงหายไป

แม้ว่าเลือดของพวกเขาจะอุ่น แต่หัวใจของพวกเขาเย็นชาเป็นอย่างมาก

แม้ว่าค้อนหัว พวกเขานี้อบอุ่นต่อเสี่ยงหู แต่ภายในใจของพวกเขา ได้ตัดสินใจแล้ว

แทนที่จะรอความตาย ทำไมไม่พยายามที่จะมีชีวิตอยู่?

สุดท้าย การประชุมก็จบลงอย่างไร้ข้อสรุป ทุกคนไม่สามารถบรรลุข้อตกลงร่วมกันได้

ช่วงเวลาที่พวกเขาออกไป มันทำให้เสี่ยงหูโกรธเป็นอย่างมาก

“โอ้พวกเรานี้!”

ฟานเจิ้งที่นั่งข้างเขา กล่าวอย่างเย็นชาว่า “ท่านขุนพล ท่านเห็นสิ่งที่พวกเขาจะทำหรือไม่?”

เสี่ยงหูไม่ตอบ แต่ใบหน้าของเขาค่อยๆ มีดลง

“ดวงตาของพวกเขาแสดงถึงความตั้งใจที่จะถอยหนี หากพวกเราไม่อยู่ที่นี้ พวกเขาคงจะยอมจำนนไปแล้ว”

น้ำเสียงของฟานเจิ้งเต็มไปด้วยความรู้สึกเศร้าและความผิดหวังที่มากเกินไปจนบรรยายได้

เสี่ยงหูไม่ได้กล่าวอะไร เขาเพียงแค่มองมาทางฟานเจิ้งอย่างเย็นชาเท่านั้น

บรรยากาศในเส้นทางกลายเป็นอึดอัด

เมื่อฟานเจิ้งเห็นปฏิกิริยาของเสี่ยงหู ความละอายของเขาก็กลายเป็นความโกรธ จากนั้นเขาก็เดินออกไปจากเส้นทาง

หลังจากนั้นไม่กี่วัน กองทัพฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ฉินก็ไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป

เสปียงในค่ายแทบจะไม่มีเหลือแล้ว หากพวกเขาไม่ยอมจำนน พวกเขาก็จะอดตาย

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่อดตาย แต่กลุ่มทหารที่อดอยากนี้ จะรอดพ้นจากการโจมตีของกองทัพฝ่ายราชวงศ์ลินได้อย่างไร? แทนที่จะรอคอยความตาย ทำไมพวกเขาไม่ยอมจำนนล่ะ?

อาศัยเพียงกำลังพลหลักหมื่นของเขา เขาคงไม่สามารถกำราบกำลังพลที่มากกว่า 200,000 นาย ของเหล่าเจ้าเมืองได้ คำขู่ของเสี่ยงหู จึงกลายเป็นเพียงคำกล่าวเปล่าๆ ที่แทบจะไม่มี
ความหมายอะไร

ไม่ว่าเขาจะโหดเหี้ยมแค่ไหน เขาก็ไม่สามารถนำกองทัพแคว้นฉู่โจมตีกองกำลังของเหล่าเจ้าเมืองได้

การยอมจำนนของพวกเขา ทำให้ผู้ลี้ภัยฝ่ายราชวงศ์ลินไม่พอใจ พวกเขาต้องการให้มีการสู้รบครั้งสุดท้าย เพื่อรับคะแนนนิยมการสงครามเพิ่มเติม

แต่เนื่องจากการตั้งคำของแผนที่สมรภูมิ เมื่อNPC ยอมจำนนแล้ว ผู้ลี้ภัยจะไม่สามารถฆ่าพวกเขาได้

กองกำลังที่ยอมจำนนถูกส่งมอบให้เจงหวนเป็นผู้จัดการ

เหล่าลอร์ดทำได้เพียงดูถูกและตำหนิเหล่าเจ้าเมืองที่ยอมจำนนเท่านั้น

ไกอาลาดลาค ขณะที่พวกเขาถูกตัดสินแล้ว มันจะไม่ให้ผู้ลี้ภัยมีโอกาสรับรางวัลใดๆ สงครามขงคินก็ใช้กฎเดียวกันนี้

หลังจากที่กองทัพแคว้นฉู่ยอมจำนน มันก็ประกาศสิ้นสุดสงครามในทันที มันไม่ให้โอกาสผู้ลี้ภัยสังหารเชลย

หลังจากที่เหล่าเจ้าเมืองยอมจำนนแล้ว กองทัพแคว้นฉู่ก็ไม่สามารถอดทนอยู่ได้อีกต่อไป

กองกำลังส่วนใหญ่ขึ้นต่อขงชี่ พวกเขาไม่ใช่กองกำลังส่วนตัวของเสี่ยงหู ดังนั้น ในสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาจึงไม่ต้องการจะพึ่งพาอีกต่อไป

สิ่งที่ทำให้เสี่ยงหูไม่อาจจะยอมรับได้ก็คือ เหล่าขุนพลของเขาก็ทิ้งเขาไปเช่นกัน พวกเขาเลือกที่จะติดตามเหล่าลอร์ดไป

หวิงปู้, หลงเถี่ย, จีปู้, จ้งหลี่เม่ย ทั้ง 4 ออกไปพร้อมกับกองกำลังผู้ลี้ภัยกลุ่มสุดท้าย

ในกองทัพผ่านต่อต้านราชวงศ์ลินตอนนี้ จึงเหลือเพียงเสี่ยงหูและนักรบเจียงคังอีก 2,000 นายเท่านั้น

มันคือการทรยศหักหลัง

สุดท้าย แม้แต่ฟานเจิ้งก็ทิ้งเขาไป

เพื่อที่จะช่วยฟานเจิ้ง เสี่ยงหูถึงกับทิ้งโอกาสสุดท้ายที่พวกเขาจะได้พลิกสถานการณ์ไป

มันเหมือนเป็นการเขาะเขี่ยเขา ที่แม้แต่ฟานเจิ้งก็ทิ้งเขาไป

มันเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อน ยากที่ใครจะเข้าใจได้

ตอนนี้ เขาถูกล้อมรอบทุกด้านแล้ว

ช่างน่าเศร้า บทเพลงรบชื่อเหมียนฉู่ จะไม่เกิดขึ้นที่นี่

เจ้าโลกเสี่ยงหูยืนอยู่เพียงลำพัง

นี่เป็นการสู้รบครั้งสุดท้ายแล้ว

แน่นอนว่าเสี่ยงหูจะไม่ยอมจำนน มีเพียงความตายเท่านั้น ที่เขาปรารถนา

หลังจากที่ทราบข่าว โอหยางโซวก็นำกองกำลังขงไปที่สามารถรบทันที เพื่อเป็นสักขีพยานในการสู้รบครั้งนี้

กองทัพฝ่ายราชวงศ์ลินได้เดินทัพออกจากเมือง

เพื่อเป็นการแสดงความเคารพ พวกเขาจะส่งกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเขาออกมา

ในด้านขุนพล เอ้อหลาย, จางเลี้ยว, ฉินฉีอ้อ และหวังเหอ เป็นผู้นำ สำหรับทหารเป็นองครักษ์ราชวัง และทหารคนเลือนภูเขาสามชุดเกาะหนักร

มีเพียงองครักษ์ราชวังที่มีจิตวิญญาณกองทัพเท่านั้น ที่แข็งแกร่งพอจะต่อสู้กับนักรบเจียงคังตัวต่อตัวได้ สำหรับกองกำลังของผู้ลี้ภัยอื่นๆ พวกเขาไม่กล้าเผชิญหน้ากับศัตรูประหลาดเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังส่งทหารคนเลือนภูเขาออกไป ด้วยการมีชุดเกราะ, โล่ และดาบที่ขุดเยี่ยม พวกเขายังคงต่อสู้ได้อย่างสูสี

นี่คือการสู้รบของนักรบชั้นสูงสุด

ไม่มีอุณเครื่อง ไม่สนใจกำลังใจ

ทั้ง 2 ฝ่าย ต่อสู้และสังหารกันและกัน พวกเขาไม่มีความเมตตาใดๆต่อศัตรู

ความเจ็บปวดทุกตัวทั้งหุบเขา

CALO

มีเพียงเสียงโลหะปะทะกันเท่านั้น ที่ดังจางหายไปสู่อากาศ

ทหารนับล้านรอบาเจียบสนิท พวกเขาเฝ้าดูการสู้รบที่จะถูกบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์นี้อย่างเงียบๆ

ไม่มีการส่งเสียงเชียร์ใดๆ พวกเขาให้ความเคารพศัตรูอย่างสูงสุด

การสู้รบครั้งนี้ กินเวลาตลอดทั้งกลางวันกลางคืน

ขณะที่พระอาทิตย์ขึ้นอีกครั้ง เสียงหูกที่ข่มขู่ก็มองไปรอบๆ

ซากศพเต็มอยู่บนพื้น และเลือดไหลนองดุจแม่น้ำ

นับรบเจียงตงทั้ง 2,000 นาย ไม่มีใครลุกขึ้นมาได้อีกแล้ว

นักรบเจียงตงที่อยู่คงกระพันของเขา สุดท้ายก็พ่ายแพ้ให้กับองครักษ์ราชวัง

ด้วยการประสานงานกันระหว่างทหารคนเถื่อนภูเขาและองครักษ์ราชวัง พวกเขาได้กวัดแกว่งดาบดัง เพื่อแสดงถึงศักดิ์ศรีและความรุ่งโรจน์ของดินแดนซานไห่

ในการสู้รบครั้งนี้ มีองครักษ์ราชวังตายลงถึง 1,000 นาย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสูญเสียอย่างมากเช่นกัน

แม้แต่ลอร์ดฝายราชวงศ์จิน ก็ยังมองพวกเขาด้วยความเคารพ

กองกำลังตรงหน้านี้มีมันอะไรกัน?

ความแข็งแกร่งของนักรบเจียงตง เป็นสิ่งที่เหล่าลอร์ดรู้ดี แต่พวกเขาที่พ่ายแพ้ให้กับองครักษ์ราชวังของหน้านี้

ในหูของโอหยางโซว เสียงแฉิ่งเตือนจากระบบได้ดังขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเดี่ยวหุ่ย หลังจากที่ผ่านมาการสู้รบนับครั้งไม่ถ้วน องครักษ์ราชวังได้สร้างจิตวิญญาณกองทัพขึ้นมา และหลังจากที่พวกเขาสังหารนักรบเจียงตง จิตสังหารของพวกเขาก็ได้หลอหลอมพวกเขาให้อัปเดตเป็น องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์อย่างเป็นทางการ”

โชคดียังมีองครักษ์ราชวังเหลืออยู่ถึง 1,400 นาย กลืนอาชที่พวกเขาปล่อยออกมาจนกลายเป็นอย่างมาก และจิตสังหารของพวกเขาก็ปกคลุมไปทั่วทั้งสนามรบ

ทุกนายมีแสงสีแดงเปล่งออกมาจากด้านหลังของพวกเขา ก่อนที่จะมีฝ้าคลุมสีแดงปรากฏขึ้น เมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิด ฝ้าคลุมนี้มีการออกแบบเช่นเดียวกับฝ้าคลุมของโอหยางโซว

ฝ้าคลุมนี้มีวลดลายนังกรอยู่ทั้ง 2 ข้าง ทำให้มันดูน่ากลัวอย่างแท้จริง

ชื่อ : ฝ้าคลุมสงครามศักดิ์สิทธิ์(ระดับทองคำ)

สถานะ : ขวัญกำลังใจ เพิ่มขึ้น 40%, พลังต่อสู้ เพิ่มขึ้น 45%, ความเร็วในการเคลื่อนที่เพิ่มขึ้น 25%

ลักษณะพิเศษ : สงครามศักดิ์สิทธิ์(สามารถฟื้นกลับมาได้หนึ่งครั้ง โดยปราศจากบทลงโทษใดๆ)

การประเมิน : ฝ้าคลุมขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์, โอเพิ่มเติมเฉพาะ, ไม่สามารถทิ้งได้, ไม่สามารถแลกเปลี่ยนได้ อยู่กับเจ้าของตราชั่วชีวิต

แข็งแกร่งมาก!

โกอาได้เปลี่ยนชื่อขององครักษ์ราชวังเดิม เป็นองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์อย่างเป็นทางการ ขณะที่ตั้งขีดจำกัดไว้ที่ 3,000 นาย สมาชิกแต่ละนายจะได้รับฝ้าคลุมนี้โดยอัตโนมัติ

หลังจากที่ได้รับฝ้าคลุมสงครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว พลังต่อสู้ของพวกเขาก็เพิ่มขึ้นอีกเกือบครึ่ง

ถ้าพวกเขาได้ต่อสู้กับนักรบเจียงตงอีกครั้ง แม้ว่าจะไม่มีทหารคนเถื่อนภูเขาคอยช่วย พวกเขายังคงเอาชนะได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

การเปลี่ยนแปลงขององครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ สร้างความประหลาดใจให้กับเหล่าลอร์ดทุกคน

แม้แต่คนโง่ก็ยังดูออกว่า องครักษ์ราชวังนี้ได้รับบางสิ่งที่ดี

นับตั้งแต่วันนี้ไป องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์จะกลายเป็นสัญลักษณ์ของโอหยางโซว

ในโลกนี้ จะมีกองกำลังเดียวเท่านั้นที่จะได้รับชื่อนี้

องครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายไม่ได้เป็นจุดสนใจมากที่สุด

หันไปมองที่เสียงหูก

ลอร์ดบางคนถูกล่อลวงและต้องการจะได้รับเกียรติในการสังหารเขาอย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงไม่กล้าจะทำเช่นนั้น เพราะพวกเขากลัวองครักษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์และพันธมิตรซานไห่

ทุกคนรู้ว่า พันธมิตรซานไห่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดินแดนซานไห่ เป็นผู้มีส่วนร่วมที่ใหญ่ที่สุดในสงครามครั้งนี้

หลังจากผ่านสงครามมา 4 ครั้ง ศักดิ์ศรีของโอหยางโหวท่ามกลางผู้เล่นก็เติบโตขึ้นมาก อย่างน้อย ตอนนี้ ก็ไม่มีใครกล้าทำร้ายพวกเขาแล้ว

โอหยางโหวขี่ม้าของเขาและเดินไปใกล้เสี้ยงหู

“เจ้าเป็นใคร บอกชื่อมา ข้าจะไม่สังหารคนไร้ชื่อ”

แม้ว่าเสี้ยงหูจะตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ความหึงพยองของเขาก็ไม่ได้ลดลงเลย เขาสังเกตเห็นว่า แม้แต่ปี่เถีและเอ้อหลายก็ยังให้ความสนใจกับชายหนุ่มผู้นี้

โอหยางโหวยิ้ม “ข้าคือผู้เล่น จีเยว่หฺวี่ คำนับท่านขุนพลเสี้ยง”

โดยไม่ต้องคิด คำกล่าวของเขาปราศจากจิตสังหารใดๆ

“หึ” เสี้ยงหูไม่ยอมรับ “เจ้าต้องการให้ข้ายอมจำนนหรือ? สิ้นไปเถอะ!”

โอหยางโหวมองไปที่เสี้ยงหู เขาส่ายหน้าและกล่าวว่า “ท่านจัดการตัวเองเถิด”

ขณะที่เขากล่าวออกไป เหล่าลอร์ดเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

พวกเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใด โอหยางโหวจึงไม่รับรางวัลจากการสังหารเขา

พวกเขาไม่รู้เลยว่า เสี้ยงหูเป็นวีรบุรุษที่น่าสงสารมากเพียงใด

โอหยางโหวไม่ต้องการจะเห็นเจ้าโลกตายอย่างไรค่า

เมื่อเสี้ยงหูได้ยินเช่นนั้น เขาก็เงียบลง

หลังจากนั้นชั่วครู่ เขาก็ตอบว่า “จีเยว่หฺวี่? ข้าจะจดจำไว้ว่าข้าคิดคังเจ้า!”

หลังจากที่เขากล่าวจบ เสี้ยงหูก็ใช้กระบี่แทงตัวเอง สูดหายใจแล้ว เขาก็ตายภายใต้คมกระบี่ของตัวเอง

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)

TWO Chapter 429 สิ้นสุดสงคราม

หลังจากที่เสียหายนาคัวตย สงครามก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

“แจ้งเดือนสงคราม : สงครามจุฬุได้สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ลิน สำหรับการประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ ผู้เล่นในฝ่ายแต่ละคนจะได้รับคะแนนการกุศล 1,000 แด้ม และยังได้รับคะแนนการกุศลการสงคราม เพิ่มขึ้นอีก 50% จากที่มี, คำแนะนำ : คะแนนการกุศลการสงครามที่เพิ่มขึ้นนี้ จะไม่ถูกรวมอยู่ในลีดเดอร์บอร์ดคะแนนการกุศลการสงคราม”

ขณะที่ไปลิได้เข้าไปเป็นผู้บัญชาการฝ่ายราชวงศ์ลิน ระบบได้ให้โบนัสโอหยางโซว 20% เมื่อรวมกับโบนัสแล้ว โอหยางโซวจะได้รับโบนัสเพิ่มถึง 70% เกือบจะเป็น 2 เท่าเลยทีเดียว

“แจ้งเดือนสงคราม : สงครามจุฬุได้สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว ตอนนี้ ระบบจะคำนวณคะแนนการพิเศษ จากผลงานของคุณที่ทำให้ฝ่าย”

ในหูของโอหยางโซว มีเสียงแจ้งเดือนจากระบบดังขึ้น

“แจ้งเดือนระบบ : ผู้เล่นชื่อหวู่ซี่ ตัวแทนผู้เล่นฝ่ายราชวงศ์ลิน ยึดเมืองอ้านหยาง, กวาดล้างกองกำลังของหยิงปู และเผชิญหน้ากับเหล่านักรบเจียงตง มีคุณูปการมากมายในสงครามครั้งนี้ คุณได้รับคะแนนการกุศลการสงครามพิเศษ 50,000 แด้ม”

โอหยางโซวได้รับการประเมินมากมายอีกครั้ง ในความเป็นจริง มันเป็นแค่โชคของเขา โอหยางโซวเพียงแต่ออกไปล่าบุคคลทางประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่มันก็กลายเป็นว่า เขาได้เป็นส่วนสำคัญของสงครามครั้งนี้

คิดถึงเรื่องนี้ ถ้าเขาปราศจากองค์กรราชวงศ์ทั้ง 3,000 นาย เมืองอ้านหยางก็คงจะตกไปอยู่ในมือของฝ่ายต่อต้านราชวงศ์ลิน

ผลของสงครามอาจจะแตกต่างไปจากนี้

เมื่อเทียบกับโอหยางโซว ต่เงิน โชคร้ายกว่าเล็กน้อย เพียงเล็กน้อยเท่านั้นจริงๆ ต่เงินเกือบจะกลายเป็นตัวละครหลักของสงครามครั้งนี้แล้ว

อย่างไรก็ตาม คะแนนการพิเศษนี้เพียงแต่สูงกว่าค่าเฉลี่ย มันยังคงน้อยกว่าที่เขาเคยได้รับจากสงครามมู่เย่

ขณะที่ไปลิเข้าบัญชาการ เขาจึงได้รับก่อนแล้ว 50,000 แด้ม ดังนั้น การประเมินผลของไปลิ จึงไม่ถูกนับรวมอยู่ในการคำนวณคะแนนการพิเศษด้วย

แต่เพียงแค่ 2 รางวัลนี้ โอหยางโซวก็ได้รับคะแนนการกุศลมากถึง 100,000 แด้มแล้ว

หลังจากที่คำนวณโบนัสทั้งหมดแล้ว คะแนนสุดท้ายก็ถูกประกาศออกมา

อันดับ	ชื่อ	คะแนนการกุศลการสงคราม
1	ลิเย่หวู่ซี่	684,000
2	จางหลง	235,000
3	เฟิงฉิวฮวง	228,000
4	ไป่ฮัว	225,000
5	ตี่เจิน	154,000
6	ซืออิ่งป้า	85,000
7	ซุนเจินจุน	84,500
8	ซุนหลงเจียนเซว่	75,200
9	ไห่หุนจื่อหนาน	72,500
10	กงเจิงซี	72,000

ดูจากอันดับแล้ว มันไม่ยากเลยที่จะเห็นถึงความสำคัญของการกำลังพลในสนามรบ จานหลาง, ไป๋ฮั่ว, เฟิงจิ่วฮวง และตี้เจิน ทั้งหมดเป็นมาร์ควิสชั้น 3 ทำให้พวกเขาเขานำกำลังพลเข้าร่วมได้มากกว่าลอร์ดคนอื่นๆที่เป็นเพียงเอิร์ลชั้น 1 มากกว่า 3 เท่า

คะแนนการสงครามของทั้ง 4 จึงสูงกว่าลอร์ดคนอื่นๆมาก

สำหรับโอหยางโจว ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง ไม่เพียงแต่เขามีตำแหน่งที่สูงที่สุดเท่านั้น กองกำลังของเขาแข็งแกร่งที่สุดอีกด้วย และเขายังได้รับคะแนนการพิศมมากที่สุด มันทำให้เขาได้รับคะแนนการสงครามมากกว่า 680,000 แต้ม

กลุ่มที่สองก็คือ ซื่ออ๋องป้า, ซุนเจิ้นจุน, ซุนหลงเตียนเซว, และกงเจิงซี พวกเขาได้รับคะแนนการสงครามใกล้เคียงกัน ที่ซื่ออ๋องป้าและซุนเจิ้นจุนนำหน้าเล็กน้อย เพราะกลุ่มอำนาจขนาดใหญ่มีข้อได้เปรียบอื่นอีก

ซื่ออ๋องป้ามีหุฉี ขณะที่ซุนเจิ้นจุนมีเทียนตาน ทั้ง 2 เป็นขุนพลชั้นสูง กองกำลังที่พวกเขานำมาก็เป็นกองกำลังชั้นสูง ซึ่งเหนือกว่ากองกำลังของเมืองซุนหลงและเมืองสิงโตมพิพ

หลังจากที่คนที่อยู่ด้านหลังเริ่มรู้สึกห่างไกล ซุนหลงเตียนเซวและคนอื่นๆก็จะพบว่า มันเป็นเรื่องยากอย่างมาก ที่จะรักษาระยะห่างจากโอหยางโจวเอาไว้ได้

นี่ยังครั้งแรกที่เฟิงจิ่วฮวงนำหน้าไป๋ฮั่ว หลังจาก 3 ครั้งก่อนหน้านี้เธอเป็นรอง

แม้ว่าพันธมิตรซานไห่จะติดอันดับถึงครั้งหนึ่ง แต่ในความเป็นจริง มันเป็นเรื่องที่น่ากังวล

ในสงครามก่อนหน้านี้ ซุนหลงเตียนเซวและคนอื่นๆสามารถทำตามที่เราต้องการได้ เพราะขนาดของสงครามยังค่อนข้างเล็ก ในกรณีนั้น โอหยางโจวสามารถควบคุมทั้งหมดได้

เมื่อมีโอหยางโจว พวกเขาเป็นเหมือนกับปลาได้น้ำ

ข้อได้เปรียบของพวกเขาสะสมมาตั้งแต่สงครามครั้งแรก ทำให้พวกเขาสามารถแข่งขันกับซื่ออ๋องป้าและคนอื่นๆได้

ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะหลุดอันดับลงไปมากทีเดียว

ในชีวิตที่แล้วของเขา โอหยางโจวจำได้ว่า เมืองซุนหลงไม่ได้รุ่งเรืองและมีชื่อเสียงมากเหมือนในตอนนี้

เมื่อขนาดของสงครามค่อยๆใหญ่ขึ้น อิทธิพลของโอหยางโจวที่มีต่อสงครามก็ค่อยๆลดลง

ตั้งแต่สงครามซางผิง มันได้แสดงสัญญาณบางอย่างออกมาให้เห็นแล้ว

สงครามหูลู่ยังชัดเจน เมื่อมีกำลังนับล้านในสงคราม โอหยางโจวจะควบคุมการสู้รบได้อย่างไร?

ในสงครามครั้งถัดไป พวกเขาคงทำได้เพียงพึ่งพาตัวเองเท่านั้น

นอกจากนี้ การมีขุนพลที่ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้พวกเขาได้เปรียบอีกต่อไป

ในสงคราม 3 ครั้งก่อนหน้านี้ ซุนหลงเตียนเซวและคนอื่นๆ โชคดีที่ได้รับขุนพลตั้งแต่เริ่มต้น ขณะที่ซื่ออ๋องป้าไม่มีขุนพล ผลจึงออกมาเป็นเช่นนั้น

แต่ตอนนี้มันแตกต่างออกไปแล้ว กลุ่มอำนาจต่างๆได้รับขุนพลไปมากมายแล้ว

นี่คือความแข็งแกร่งของพวกเขา

ต่อจากนี้ ถ้าซุนหลงเตียนเซวและคนอื่นๆ ไม่ได้เคลื่อนไหวใหญ่ๆหรือสำคัญ พวกเขาจะถูกกดดันจนไม่สามารถทำอะไรได้

ในระหว่างสงครามกับกองทัพกบฏหวงจิน หูฟู่ถูกทอดทิ้งไว้ ซึ่งมันเป็นสัญญาณที่อันตรายเป็นอย่างมาก

หลังจากสงครามจบลง ดินแดน 10 อันดับแรก จะอัพเกรดเป็นเมืองขนาดใหญ่

เวลาการอัพเกรดเป็นอีกก้าวที่สำคัญ

ในตอนนี้ ซื่ออ๋องป้าจะนำหน้าซุนหลงเตียนเซวด้วยเช่นกัน

ความแข็งแกร่งของพันธมิตรหยานหวางค่อยๆเปิดออกมาช้าๆ พันมิตรของคนทั่วไปอย่างพันธมิตรซานไห่ จะพบว่า เป็นเรื่องยากอย่างมาก ที่จะเอาชนะพวกเขาได้

กับตี้เจินและคนอื่นๆ มีเพียงโอหยางโจวคนเดียวเท่านั้นที่ยืนอยู่เหนือพวกเขา

แน่นอนว่า โอหยางโจวมีแผนการจัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาช่วยผลักดันไป๋ฮั่วและเฟิงจิ่วฮวงขึ้นมาพร้อมกับเขา พวกเขาจะกลายเป็นสามเหลี่ยมเหล็กกล้าที่แข็งแกร่งที่สุด นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดใน การต่อต้านพันธมิตรหยานหวาง

การต่อสู้ของพันธมิตรทั้งสอง ยังห่างไกลกว่าจะถึงจุดสิ้นสุด

ในการจัดอันดับครั้งนี้ มันมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ซึ่งก็คือมีลิด-ไช่หุนจื่อหนาน

เมื่อมีลอร์ดที่ไม่ได้มาจากพันธมิตรใหญ่ทั้งสองติด 10 อันดับแรก มันทำให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายขึ้นทันที

ฉากที่พันธมิตรหยานหวงและพันธมิตรซานไห่ อยู่บนจุดสูงสุดค่อข่าฟ่งทลายลงแล้ว

อย่างกระอักกระอ่วน กงเจิงซีได้รับคะแนนการน้อยกว่าเธอ **500** แต้ม

โอหยางโซวู้เล็กน้อยเกี่ยวกับม้ามืดผู้นี้

องค์กรภัยสพิขพิพได้ทำการตรวจสอบดินแดนที่ทรงอำนาจทั้งหมด

ดินแดนของไช่หยุนจื่อหนานมีชื่อว่า เมืองไช่หยุน มันตั้งอยู่ที่เสียงหนาน ซึ่งอยู่ติดกับฉวนหนานและหลิงหนาน และอยู่ภายใต้หนานเจียงของโอหยางโซว

ในเสียงหนาน ไม่มีสมาชิกของทั้ง **2** พันธมิตรอยู่ในนั้น

ไช่หยุนจื่อหนานจึงกลายเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุด และเป็นผู้นำของพันธมิตรไช่หยุน

ก่อนหน้านี้ กลุ่มอำนาจท้องถิ่นปรากฏตัวออกมิกลื่นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่การปรากฏตัวครั้งนี้ของไช่หยุนจื่อหนาน ได้เป็นการประกาศการคงอยู่ของกลุ่มอำนาจท้องถิ่นอย่างไม่ต้องสงสัย

ภูมิภาคจีนมีลอร์ดมากมายที่ไม่พอใจกับการอยู่ภายใต้เงาของพันธมิตรหลักทั้งสอง

โอหยางโซวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา พันธมิตรไช่หยุนสามารถตั้งมั่นอยู่เสียงหนานได้อย่างมั่นคง อิทธิพลของเธออยู่ในระดับเดียวกับ ปี่ฮั่วในตอนนั้น

กองสื่อแห่งประวัติศาสตร์ไม่สามารถหยุดยั้งได้จริงๆ

แม้แต่การกลับมาเกิดใหม่ของโอหยางโซว ก็ไม่สามารถป้องกันการพัฒนาของกลุ่มอำนาจดังกล่าวได้

ในอนาคต หนานเจียงถูกกำหนดให้ไม่สงบเสียแล้ว

ด้วยเหตุนี้ ขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงอย่างเขา จึงไม่ได้เพียงแค่เผชิญหน้ากับการท้าทายของพันธมิตรหยานหวงเท่านั้น

ขณะที่อันดับถูกประกาศออกมา ความโกลาหลุ่นวายก็ปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่เหล่าลอร์ดกังวลมากที่สุดไม่ใช่ว่าใครจะเป็น **10** อันดับแรก แต่เป็นคะแนนการกุศลที่พวกเขาจะได้รับ พวกเขาอยากรู้ว่า มันมากเพียงพอที่จะช่วยให้พวกเขาเลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **3** ได้หรือไม่?

ลอร์ดบางส่วนมองไปที่ร้านค้า

นี่เป็นโอกาสครั้งสำคัญของพวกเขา

โอหยางโซวมองไปที่คะแนนการกุศลของเขา สำหรับร้านค้า เขาไม่สนใจมันอีกต่อไป

คะแนนการกุศลสงครามพื้นฐานของเขาคือ **684,000** แต้ม หลังจากเพิ่มโบนัส **70%** มันกลายเป็น **1,162,800** แต้ม หัก **140,000** แต้ม ที่เขาใช้ไปก่อนหน้านี้ เขายังเหลืออีก **1,022,800** แต้ม

กล่าวอย่างถูกต้องก็คือ คะแนนการกุศลสงครามที่ใช้ไปก่อนหน้านี้ มันจะได้รับการคำนวณโบนัสด้วย

ถ้าไม่อย่างนั้น เหล่าลอร์ดคงจะไม่ยินดีที่จะแลกเปลี่ยนมันกับสินค้าในร้านค้าอย่างแน่นอน

หนึ่งลัษคะแนนการกุศลสงครามนี้ มากพอที่จะทำให้ลอร์ดคนอื่นๆคลั่งได้ โอหยางโซวไม่ลังเล เขาแลกมันกับคะแนนการกุศลในอันตราส่วน **10 : 1** ทำให้เขาได้รับคะแนนการกุศลมาทั้งสิ้น **102,280** แต้ม

นอกจากนี้ เขายังได้รับคะแนนการกุศลจากการสังหารผู้หญิงอีก **2,000** แต้ม

สุดท้าย เขายังได้รับคะแนนการกุศลอีก **4,000** แต้ม จากการเป็นอันดับ **1** รวมกับที่ได้รับอีก **1,000** แต้ม จากการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์

ในสงครามครั้งนี้ โอหยางโซวได้รับคะแนนการกุศลทั้งสิ้น **109,280** แต้ม

โอหยางโซวมองไปที่คะแนนการกุศลของเขา ตอนนี้เขามีคะแนนการกุศลมากถึง **262,180** แต้มแล้ว และเขาได้เลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **1** แล้ว ตำแหน่งต่อไปก็คือดยุก

คะแนนการกุศลที่จำเป็นสำหรับการเลื่อนเป็นดยุกก็คือ **1,000,000** แต้ม มันน่าตกใจอย่างมาก

โอหยางโซวมีความสุขชั่วครู่ ก่อนที่จะเก็บอารมณ์อย่างรวดเร็ว คะแนนการกุศลที่เขา มี เป็นเพียง **1** ใน **4** ของดยุกชั้น **3** เท่านั้น

นอกเหนือจากโอหยางโซวแล้ว ปี่ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงได้เลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **2**

ติ่เฉินและจานหลงเฟิงจะเลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **3** นอกจากนี้ ฝ่ายต่อต้านราชวงศ์จีน ยังไม่ได้รับโบนัส **50%** ดังนั้น พวกเขาจึงได้เพียงเข้าใกล้มาร์ควิสชั้น **2** เท่านั้น

ซุนเซินจุน, ซืออ่องป้า, ซุ่นหลงเคียนเซว่, ไช่หยุนจื่อหนาน และกงเจิงซี เลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **3**

นอกจากนี้ ยังมีลอร์ดอีกบางส่วนที่เลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น **3**

ในพันธมิตรฯ ให้อู่ฟูและซ่งเหวินใช้ประโยชน์จากโบนัส แต่พวกเขาก็ทำได้เพียงเข้าใกล้ตำแหน่งมาร์ควิสชั้น 3 เท่านั้น เมื่อกลับไปยังแผ่นดินหลัก ครานเท่าที่พวกเขาทำงานอย่างหนัก พวกเขาจะเลื่อนเป็นมาร์ควิสชั้น 3 ได้ไม่ยาก

แฟนเพจ : [TWOเปิ้ลไทย](#)

TWO Chapter 430 การปรากฏตัวขึ้นของฉิวชีหวง

หลังจากคะแนนการลงคะแนนการเปลี่ยนแปลงเป็นคะแนนการกุศลทั้งหมดแล้ว ร้านค้าก็ถูกลบออกไป

เมื่อถึงจุดนี้ สงครามครั้งนี้ได้จบลงอย่างแท้จริง ลอร์ดเริ่มทยอยกันกลับไปยังแผนที่หลักแล้ว

เหลือเพียงโอหยางโซวที่ยังคงอยู่เหมือนกับทุกครั้ง

สมาชิกพันธมิตรซานไห่เคยชินแล้ว พวกเขาจึงเพียงแค่ออกมาก่อนจะกลับออกไป

ในขณะที่โอหยางโซวรอรางวัลสุดท้าย เขาได้ไปหาจางหานเป็นพิเศษ

สำหรับขุนพลคนอื่นๆของฝ่ายราชวงศ์ฉินอย่าง หวังหลี่ เนื่องจากเขาสังเกตเห็นว่าโอหยางโซวไม่พอใจเขา เขาจึงไม่เลือกที่จะติดตามโอหยางโซว แต่กลับเลือกจะติดตามม้ามีดอย่างไ้หฺยุนจื่อหนานไป

ใครจะรู้ว่า ไ้หฺยุนจื่อหนานใช้เงื่อนไขอะไร ถึงทำให้หวังหลี่ยอมติดตามไป

สำหรับพวกเขา โอหยางโซวไม่ได้สนใจมากนัก

หลังจากที่ใช้เวลาด้วยกัน จางหานก็ยอมรับโอหยางโซวโดยสมบูรณ์ เขาไม่ได้ออได้ให้โอหยางโซวเอ่ยปาก เขาคำดับโอหยางโซวด้วยตัวเอง พร้อมกล่าวว่า “จางหานคำนับท่านลอร์ด!”

“ขอบคุณ ท่านขุนพลจาง ลูกขึ้นเถิด!”

ดินแดนซานไห่ได้รับขุนพลชั้นยอดมาอีกคนแล้ว เป็นธรรมดาที่โอหยางโซวจะมีความสุข

มีใครบ้างที่ไม่อยากจะได้ขุนพลมากมาย? โดยเฉพาะอย่างยิ่งขุนพลชั้นยอดอย่างจางหาน

ในสงครามจูหลู่ โอหยางโซวไม่เพียงแต่จะได้รับคะแนนการลงคะแนนจำนวนมากเท่านั้น เขายังได้รับคู่มือเทคโนโลยีการสร้างชุดเกราะกวางเหยา และคู่มือเทคโนโลยีการสร้างเครื่องมือทางการเกษตรสมัยโบราณ

แน่นอนสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การที่เขาได้รับสมัคร เสี่ยวเหอ, หานสิน, จางหาน และเสี่ยวโหวหิงได้

สามารถกล่าวได้ว่า โอหยางโซวเป็นผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอีกครั้งแล้ว

ชื่อ : จางหาน(ระดับจักรพรรดิ)

ฉายา : ราชอาหยัง

ราชวงศ์ : ราชวงศ์ฉิน

อัถลักษณ์ : ขุนพลแห่งดินแดนซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นพิเศษ

ความรักภักดี : 75

ความเป็นผู้นำ : 90

กำลัง : 72

สติปัญญา : 65

การเมือง : 45

ลักษณะพิเศษ : ขุนพลผู้กล้าหาญ(ขวัญกำลังใจกองกำลัง เพิ่มขึ้น 30%, ความเร็วในการเคลื่อนที่ เพิ่มขึ้น 20%, พลังต่อสู้เพิ่มขึ้น 15%)

ฝึกฝน : ไม่มี

อุปกรณ์ : กระบี่ฉิน

การประเมิน : จางหานเป็นขุนพลผู้กล้าหาญของราชวงศ์ฉิน ถ้าเขาไม่พ่ายแพ้ ราชวงศ์ฉินก็จะไม่ล่มสลาย เขาก้าวออกมา สังหารโจวจาง, ทำลายเงินเช่ และบังคับให้เว่ยจิงยอมจำนน กองกำลังของเขาแข็งแกร่ง พวกเขาทำสงครามเหมือนกับการล่ากระต่าย

จางหานเป็นระดับจักรพรรดินที่ 4 ของดินแดนซานไห่ ต่อจากซีหวนซู่, เอ้อหลาย และฟานหลี่ฮั่ว

ช่วงบ่าย รางวัลสุดท้ายได้ถูกมอบให้กับโอหยางโซว

โอหยางโซวดูมันและพบว่า มันเป็นคู่มือเทคนิคลับ เมื่อตรวจสอบมัน เขาก็พบว่า มันเป็นเพลงกระบี่ระดับจักรพรรดิ ซึ่งทำให้เขาพอใจเป็นอย่างมาก

สงครามครั้งนี้ไม่ทำให้เขาเสียใจจริงๆ

ชื่อ : คู่มือเพลงกระบี่สังหาร(ระคับจักรพรรดิ)

ท่วงท่า : เจ็ดกระบี่สังหาร ; กระบี่แรกสังหารชีวิต, กระบี่ที่สองสังหารทหาร, กระบี่ที่สามสังหารนายทหาร, กระบี่ที่สี่สังหารขุนพล, กระบี่ที่ห้าสังหารตัวเอง, กระบี่ที่หกสังหารทุกชีวิต, กระบี่ที่เจ็ดสังหารวิญญาณ

เทคนิคพิเศษ : ร้อยสังหาร(ใช้กระบี่สังหารร้อยชีวิตใน 1 ลมหายใจ)

การประเมิน : กองทัพราชวงศ์ฉินใช้กระบี่ฉินในการสู้รบ มันจึงเป็นเทคนิคที่ดีที่สุดสำหรับการสู้รบ

ตามที่คาดไว้ มันเป็นเพลงกระบี่ของกองทัพราชวงศ์ฉิน ก่อนที่เขาจะฝึกฝนมัน เพียงได้อ่านคำอธิบายเล็กน้อยก็ทำให้เขาตื่นเต้นมากแล้ว

โอหยางโหวกึ่งคู่มือนี้ไว้ เขาพยายามรับตัวเองไม่ให้ฝึกมันในทันที เพลงกระบี่นี้จำเป็นต้องมีสถานที่วิเคราะห์ที่เงียบสงบ เห็นได้ชัดว่า แผนที่สมรภูมินั้นไม่เหมาะสมเลย

“ไปกันเถอะ!”

โอหยางโหวได้รับรางวัลมากมายจากสงครามครั้งนี้ จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะสูญเสียอย่างมากเช่นกัน

ในสงครามครั้งนี้ กองทัพฉินให้สูญเสียอย่างหนัก

จากองค์กรราชวงศ์ 3,000 นาย มีมากกว่าครึ่งที่ตายที่นี่ โชคดีที่พวกเขาได้รับการอัปเดตเป็นองค์กรสังครามศักดิ์สิทธิ์ จากทหารคนเดือนภูเขา 2,500 นาย พวกเขาสูญเสียมากกว่า 800 นาย และมีผู้บาดเจ็บจำนวนมากเช่นกัน กองพลทหารองค์กรสูญเสียมากที่สุด พวกเขาสูญเสียทหารไปถึง 2,400 นาย

ทั้งหมดนี้ต่างก็เป็นทหารชั้นสูงของดินแดนฉินให้

ขณะที่โอหยางโหวกลับมาถึงแผนที่หลัก มันเป็นวันที่ 27 ของเดือนที่ 7 แล้ว ช่วงเวลาที่เขากลับมาถึงแผนที่หลัก ประกาศจากระบบก็ดังออกมา

“ประกาศระบบ : สงครามจูหลูสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการแล้ว บุคคลทางประวัติศาสตร์ ที่สำคัญในสมัยราชวงศ์ฉิน เข้าร่วมเกมส์โดยอัตโนมัติ ผู้เล่นสามารถติดต่อกับพวกเขาได้ด้วยตัวเอง!”

ราชวงศ์ฉินมีประวัติศาสตร์เพียงสั้นๆ นอกเหนือจากเหล่าเสนาบดีและขุนพลของฉินซิวหวงแล้ว ส่วนใหญ่จะเข้าไปดำเนินการต่อในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก หรือไม่ก็ถูกผู้เล่นรับสมัครในแผนที่สมรภูมิไปแล้ว

คนเดียวที่ยังเหลืออยู่ คงจะเป็นนักวางกลยุทธ์ระดับนักบุญ จางเหลียง

เมื่อเทียบกับยุคเลียดก๊กแล้ว เหล่าลอร์ดไม่ได้สนใจราชวงศ์ฉินมากนัก และราชวงศ์อื่นๆที่สามารถเทียบได้กับยุคเลียดก๊กก็มีเพียงเล็กน้อย

ต่อจากนั้น ประกาศจากระบบก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ประกาศจากระบบ : จักรพรรดิฉิงตี้ ฉินซิวหวง ย้ายไปอยู่เสียดหยางอย่างเป็นทางการแล้ว ราชสำนักเสียดหยางเปลี่ยนเป็นราชสำนักฉิน หลี่ซือ, เว่ยเหลียว, หวังเจี้ยน, หวังเปิ่น, เมิ่งเทียน, เมิ่งอู๋ รวมถึงข้าราชการและขุนพลที่มีชื่อเสียงอื่นๆ ได้เข้าสู่ราชสำนักฉินอย่างเป็นทางการ!”

ช่วงเวลาที่ประกาศนี้ดังออกไป ทุกคนกลายเป็นโกลาหลวุ่นวายทันที

การที่ฉินซิวหวงย้ายเข้ามาอยู่เสียดหยาง เป็นสถานการณ์ใหม่ ผู้เล่นไม่สามารถคาดเดาได้ว่า เมืองหลวงอื่นๆจะมีการเปลี่ยนแปลงราชสำนักด้วยหรือไม่

นอกเหนือจากฉินซิวหวงแล้ว เหล่าข้าราชการและขุนพลในประวัติศาสตร์ก็ยังมีขึ้นเคียงข้างเขาอีกด้วย ด้วยวิธีนี้ ฉินซิวหวงจะรู้สึกโดดเดี่ยว และเขาสามารถใช้คนที่เขาเชื่อใจได้

การเปลี่ยนแปลงนี้จะส่งผลกระทบต่อเหตุการณ์กันดารอย่างไร? ทุกอย่างยังไม่ปรากฏแน่ชัด

มีเพียงโอหยางโหวเท่านั้นที่ยังคงสงบอยู่

ในชีวิตที่แล้วของเขา ฉินซิวหวงก็ย้ายเข้าไปอยู่ที่เสียดหยางเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงไม่มีอะไรผิดปกติสำหรับเรื่องนี้

ขณะที่คู่มือเข้าสู่พบบงค์จักรพรรดิแห่งต้าหลี่ เขาไม่สามารถมองเห็นใบหน้าแท้จริงขององค์จักรพรรดิได้ เพราะใครที่จะเป็นจักรพรรดิ ยังไม่ได้ถูกตัดสิน

ขณะที่เกมส์ดำเนินไป และสงครามสิ้นสุดลง เมืองหลวงทั้ง 9 แห่งจะมีจักรพรรดิที่แท้จริงปกครอง

แน่นอนว่า จักรพรรดิที่เข้าปกครองเมืองหลวง จะไม่โจมตีเหตุการณ์กันดารในทันที เสียดหยางเป็นตัวอย่าง ถ้าฉินซิวหวงต้องการจะขยายอำนาจจริงๆ ลอร์ดในภูมิภาคเสียดหยางจะสามารถหยุดเขาได้หรือไม่?

แน่นอนว่า ไม่มีทาง!

จักรพรรดิทางประวัติศาสตร์ ย้ายเข้าไปเมืองหลวงเพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ของเกมส์ ไม่เพียงแค่ว่าสำหรับลอร์ดเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผู้เล่นนักผจญภัยด้วย

นอกจากนี้ มันยังเป็นการเพิ่มความยากลำบาก สำหรับลอร์ดที่ต้องการจะโจมตีเมืองหลวงในอนาคตอีกด้วย

ในอนาคต ถ้าโอหยางโหวต้องการจะครอบครองภูมิภาคต้าหลี่ เขาก็ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงเมืองหลวงอย่างต้าหลี่ได้

การยึดเมืองหลวงไม่ใช่เรื่องง่าย

ในชีวิตที่แล้วของเขา ไม่มีเมืองหลวงใดเลยที่ถูกยึดครอง หลังจากที่ผ่านมาไปแล้ว 5 ปี

การปรากฏตัวขึ้นของลินซีหวง ทำให้ผู้เล่นทุกคนตกใจ ใครจะรู้ว่า โกอาจะปลดระเบิดเพิ่มอีกครั้ง

“ประกาศระบบ : เข้าโลกแห่งแคว้นคู่ตะวันตก เสียหยา ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในเขตทรกัณดาร และสร้างแคว้นคู่ขึ้นมาอย่างเป็นทางการ เสียหยาน, เสียงเหลียน, เสียปอ, เสียจวง และญาติคนอื่นๆ ได้ย้ายเข้าสู่แคว้นคู่โดยอัตโนมัติ!”

เสียหยานเป็นปู่ของเสียหยา เขามีลูกชายสามคน

คนโตคือ เสียงู ซึ่งเป็นพ่อของเสียหยา เขาได้เสียชีวิตไปก่อนนานแล้ว

จางหานจับกุมคนรองซึ่งก็คือเสียงเหลียนได้ในสงครามดิงเถา

คนที่สามคือ เสียปอ เขายอมจำนนต่อหลิวปิง และได้เปลี่ยนแซ่เป็นหลิว พร้อมรับตำแหน่งเจ้าเมืองเส่อหยาง

เสียจวงเป็นลูกพี่ลูกน้องของเสียหยา

หฺยูจีเป็นภรรยาของเสียหยา เธอไม่ได้ปรากฏตัวขึ้นในสงครามจูหลู่

ทั้งตระกูลเสียฯ ได้รับการฟื้นฟูกลับมาอีกครั้ง พวกเขามีเสียหยาเป็นแกนหลัก และใช้เมืองผิงเป็นเมืองหลวงของแคว้นคู่ ที่พวกเขาเพิ่มสร้างขึ้นใหม่

แม้จะกล่าวว่าเป็นแคว้นคู่ แต่ในความเป็นจริง มันเป็นเพียงเมืองเมืองหนึ่งเท่านั้น

พร้อมกับประกาศนี้ ในสถานที่แห่งหนึ่ง ทางเหนือของภูมิภาคเซียนเย่ ใกล้กับผานหนาน แสงสีขาวเปล่งออกมา และเมืองผิงก็ปรากฏขึ้น

เมืองผิงเป็นเมืองหลวงแรกของจักรพรรดิเหลือง และมันตั้งอยู่ในตำแหน่งภูมิประเทศที่ดีที่สุด

ทางเหนือของมันคือพื้นที่ใหญ่คัง

ทางตะวันออกคือเซียนเย่

ทางใต้คือผานหนาน

ทางตะวันตกคือจิงหยวน

การปรากฏตัวขึ้นของแคว้นคู่ ทำให้ภาคตะวันออกเฉียงใต้ของภูมิภาคจินน่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ

ผู้ที่ปวดหัวมากที่สุดก็คือ ดินแดนโลหิตสีขาวของจางหาน

ระหว่างทั้ง 2 ห่างกันเพียงระยะทางสั้นๆเท่านั้น

แตกต่างจากลินซีหวง เสียหยาและแคว้นคู่ของเขา จะเข้ามาแข่งขันในเขตทรกัณดาร

การปรากฏตัวขึ้นของตระกูลเสียฯ คือ ชิ้นส่วนข้อมูลที่สอง

ในอนาคต เขตทรกัณดารจะยุ่งุ่นวายมากขึ้นเรื่อยๆ

กลับไปที่เมืองซานไห่ โอหยางໂໜได้รวบรวมข้าราชการและขุนพลทั้งหมดมา ก่อนที่จะแนะนำสมาชิกใหม่ทั้ง 4 ให้ทุกคนรู้จัก

จากนั้น โอหยางໂໜก็ประกาศแต่งตั้งบุคลากร

หานสินได้รับฉายาขุนพลผู้ยิ่งใหญ่ และเขาจะกลายเป็นขุนพลแห่งกองทัพเสือดาว

โอหยางໂໜมอบฉายาขุนพลผู้ยิ่งใหญ่ไม่ใช่จอมพล มันมีความหมายว่า ไป่ฉีจะยังคงเป็นขุนพลที่มีอำนาจมากที่สุด

หลังจากที่รับตำแหน่งแล้ว นานสินจะตามไปฉีไปทั่วฉนาลเสียใจ เพื่อบัญชาการสงครามเจ้าฉิง

จางหานเป็นรองขุนพลเสือดาวชั่วคราว ในอนาคต หลังจากที่ยึดครองเจ้าฉิงทั้งหมดได้แล้ว เขาจะรับผิดชอบการจัดตั้งกองพลทหารที่ 2 แห่งกองทัพเสือดาว

เสี่ยวเหอและเสี่ยวໂໜหึงพักอยู่ที่ฤดูหาสน์ของขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียงชั่วคราว

เสี่ยวเหอเป็นคนที่มีความสามารถอย่างมาก แต่น่าเสีย ในตอนนี้ ยังไม่มีตำแหน่งที่เหมาะสมกับเขา โอหยางໂໜจึงให้เสี่ยวเหอมาเป็นผู้ช่วยเขาในเรื่องการปกครองชั่วคราวไปก่อน

สำหรับเสี่ยวໂໜหึง โอหยางໂໜไม่ได้ต้องการจะให้เขาเข้าร่วมกองทัพ

ในตอนนี้ ดินแดนซานไห่ไม่ได้ขาดแคลนขุนพล และยังมีเวทีที่เหมาะสมกับเสี่ยวໂໜหึงมากกว่าด้วย

มีคนกล่าวว่า เสือโหวหิงคือ ไท่ผู่ เขามีประสบการณ์มากมายในการจัดการรถม้าและม้าขนส่ง มันจะเสียความสามารถดังกล่าวไป หากให้เขาอยู่ในกองทัพ

โอหยางโหวคิดถึงเรื่องนี้ ทำไมเขาไม่จัดตั้งหน่วยงานที่คล้ายกับวัดไท่ผู่ขึ้นมาล่ะ? มันจะรับผิดชอบม้าและการขนส่งทั้งหมดในดินแดน

ในตอนนี้ การเพาะพันธุ์ม้ามีเพียงแค่อกม้าจีเฟิง และทุ่งเพาะพันธุ์ทะเลสาบเซินจวนเท่านั้น

ม้าศึกเป็นทรัพยากรยุทธศาสตร์ทางทหาร

ไม่เพียงแต่ม้าเท่านั้น ในขั้นต่อไปของเกมสั จะมีพาหนะอื่นๆที่ใช้แทนม้าได้ โอหยางโหวจำได้ว่า ในชีวิตที่แล้วของเขา ม้าทั้งแรด, หมาป่า, ช้าง และอื่นๆอีกมาก ที่ถูกใช้เป็นพาหนะ ดังนั้น หน่วยงานนี้จึงจำเป็นอย่างมาก

ก่อนหน้านี้ กฎาส์ของลอร์ดมีฝ่ายขนส่ง แต่มันถูกยุบไปพร้อมกับกรรมคัลวัสตุแล้ว ถ้าเขาใช้ซื้อฝ่ายขนส่งอีกครั้ง มันคงจะไม่เหมาะสมนัก

สำหรับข้อมูลเฉพาะ เขาจะต้องคิดอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะตัดสินใจ

หลังจากที่พูดคุยทำความเข้าใจกันแล้ว ไป่จิ, หานสิน และจางหาน ก็เดินทางไปoleyโจวทันที ส่วนเอ้อหลายก็นำกรมทหารคนเลือนภูเขากลับ ไปยังฐานที่มั่นมู่หลาน

แม้ว่าแผนที่สมรภูมิจบลงแล้ว แต่เปลวเพลิงแห่งสงครามในแผนที่หลักจะยังดำเนินต่อไป

แฟนเพจ : [TWOแปลไทย](#)